

S.I.P. HUNEDOARA

I.S.J. HUNEDOARA

C.C.D. DEVA

Învățământul românesc între tradiție și modernism

Lucrările simpozionului "Învățământul românesc între tradiție și modernism"
desfășurat în cadrul manifestărilor "Săptămâna educației"

Învățământul românesc între tradiție și modernism

Învățământul românesc între tradiție și modernism

**Lucrările simpozionului "Învățământul românesc între tradiție și modernism"
desfășurat în cadrul manifestărilor "Săptămâna educației"
Ediția 2008**

Simpozionul "Învățământul românesc între tradiție și modernism" s-a desfășurat în cadrul manifestărilor "Săptămâna educației", organizate de Sindicatul Învățământ Preuniversitar Hunedoara, în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Hunedoara și Casa Corpului Didactic Deva, în perioada 29 septembrie - 5 octombrie 2008.

Simpozionul s-a desfășurat sub coordonarea unei echipe formate din:

Paul Rusu

Victor Bratu

Coordonarea apariției acestui volum a fost realizată de Sindicatul Învățământ Preuniversitar Județul Hunedoara - Victor Bratu și Paul Rusu.

Sindicatul Învățământ Preuniversitar Județul Hunedoara, coordonatorii simpozionului și coordonatorii acestui volum nu își asumă responsabilitatea cu privire la conținutul lucrărilor, aceasta revenind autorilor.

ISSN 1843 - 203X

Deva, 2009

Sindicatul Învățământ Preuniversitar Județul Hunedoara
Deva, 330065, str. Gheorghe Barițiu, nr. 2
tel/fax: 0254 211 642
e-mail: sip@siphd.ro
www.siphd.ro

Eterna poveste?

Cuvânt înainte

C

Cuprins

Alboiu Dorina, Școala Generală "Carmen Sylva" Petroșani	
<i>Educația ecologică - prima treaptă spre protecția mediului</i>	9
Ana Aurelia, Goia Mărioara, Grădinița "Floare de colț" Brad	
<i>Studiu cvasiexperimental privind dezvoltarea gândirii critice</i>	10
Anca Claudia, Grup școlar de Arte și Meserii "Ion Mincu" Deva	
<i>Învățarea bazată pe proiecte în orele de limba și literatura română</i>	13
Anghe Rodica Maria, Ioniță Lia, Grădinița P.P. nr. 3 Deva	
<i>Perspective noi în educație</i>	15
Ardeiu Ioana, Școala Generală nr. 2 Lupeni	
<i>Școala românească de azi - mijloc de educație modernă și dezvoltare a creativității elevilor</i>	17
Bradul Ionela Liliana, Grădinița P.P. nr. 3 Petroșani	
<i>Clasic și modern în sistemul de învățământ</i>	19
Bulz Viorica, Liceul Pedagogic "Sabin Drăgoi" Deva	
<i>Tradiție și modernitate în predarea limbii franceze în învățământul din România</i>	22
Burlacu Lucia, Caroli Mariana, Hușan Emilia, Grădinița "Dumbrava Minunată" Hunedoara	
<i>Evaluarea centrată pe evaluarea competențelor prin opționalul gimnasticii ritmice moderne și dansului popular</i>	24
Cazan Dorina, Școala Generală "Octavian Goga" Deva	
<i>Octavian Goga, patronul spiritual al școlii noastre - Proiect tematic</i>	26
Cazan Florica, Circo Irina, Grădinița "Floare de colț" Brad	
<i>Tradiție și modernism în activitățile matematice din grădiniță</i>	28
Crețu Marinela, Berceanu Camelia, Grup Școlar de Arte și Meserii "Ion Mincu" Deva	
<i>Ecoinformaticienii</i>	26

Educația ecologică - prima treaptă spre protecția mediului

**Alboiu Dorina
Școala Generală "Carmen Sylva"
Petroșani**

Problemele legate de mediu trebuie studiate de la cele mai fragede vârste. Grădinița și școala au un rol hotărâtor în crearea unei societăți care să nu fie indiferentă față de mediul său, societate care ar putea deveni distructivă și autodistructivă.

Educația ecologică a preșcolarilor este foarte importantă pentru :

- dezvoltarea sentimentelor de afecțiune față de tot ceea ce-i înconjoară;
- corectarea atitudinilor comportamentale sau chiar suplinirea părinților în formarea comportamentelor copiilor;
- transmiterea unor noi cunoștințe și lămurirea informațiilor pe care le au din familie, prin intermediul televizorului sau din basme;
- formarea unor viitoare personalități.

Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Deoarece copiii imită ceea ce văd, adulții din jurul lor trebuie să-și controleze comportamentul în permanență. Totodată, copiii sunt dornici să participe la acțiuni de amenajare a locului în care trăiesc. Ei se vor implica cu plăcere în activități de îngrijire a plantelor și animalelor, dar trebuie să fie la fel de entuziasmați și de participarea la acțiuni de curățare a locului (camerei) lor de joacă.

Educația ecologică e un proces complex și de durată care nu se încheie la sfârșitul unui ciclu de învățământ, iar realizarea lui se pornește de la simplu și ușor și se trece progresiv la lucruri din ce în ce mai complexe.

În anul școlar trecut, grupa mare pregătitoare cu care am lucrat, a fost cooptată în programul „Comenius” cu tema: „Ecologia mediului ambiant-apa”.

Pentru desfășurarea cu succes a acestui proiect copiii au participat la o serie de acțiuni cum ar fi: „Jiule, din apa ta, într-o zi aș vrea a bea”. Împreună cu elevii din clasele I-a, a II-a, a III-a și a IV-a de școală, copiii au curățat malurile Jiului pe o distanță considerabilă, au așezat pancarte pe care au scris: „Nu murdăriți apa!”, „Apa înseamnă viață”.

Împreună cu aceiași elevi și cu un pădurar, copiii au plantat 20 puieți de brad pe o parcelă defrișată din pădurea din apropiere. Am organizat de asemenea, o expoziție în incinta Primăriei Petroșani, care, sub titlul „Nu omorâți natura” a cuprins desene ale copiilor, lucrări practice, machete prin care au vrut să atenționeze pe cei mari de importanța păstrării naturii (cu apele, pădurile, flora și fauna ei), pentru că dacă moare „uzina verde”, moare și cel care a contribuit la moartea ei – OMUL.

În excursiile și drumețiile pe care le-am făcut în mijlocul naturii, nu o dată s-a întâmplat ca acești copii să atragă atenția turiștilor să nu lase gunoaie în poiană sau pădure, să nu le arunce în apă, să nu lase focul aprins, etc. Toate acestea s-au întâmplat pentru că am desfășurat și alte acțiuni cum ar fi: „Focul – prieten sau dușman” (întâlnire cu pompierii).

Curiozitatea copiilor conduce la acumularea de cunoștințe despre mediul înconjurător, protecția lui, ceea ce contribuie la dezvoltarea capacității copiilor de a gândi logic și de a interpreta corect aspecte din jurul lor.

Ana Aurelia
Goia Mărioara
Grădinița "Floare de colț
Brad

Studiu cvasiexperimental privind dezvoltarea gândirii critice

*„Fericit este copilul care găsește în fiecare etapă a drumului său pe educatorul capabil să-i insuflă
treptat forța și elanul necesar împlinirii destinului său ca om” .
(M. Debesse)*

Activitatea cadrului didactic trebuie înțeleasă și cercetată nu doar ca îndeplinirea unei vocații și calități personale, ci ca o activitate supusă unor norme și constrângeri specifice și precise. Formarea profesională are la bază modelul riguros elaborat "Travail humain sur l'humain" -specificul profesiei didactice, de aceea analiza ei pendulează între o descriere a condițiilor și a standardelor și o evidențiere a aspectelor creative, personale, nestandardizate.

"- Sunt profesor, fiindcă"... dacă întrebăm zece pedagogi: ce consideră ei drept trăsătură definitorie a dascălului de azi?...vom avea zece răspunsuri diferite. "Cinstea, probitatea", va zice un veteran al muncii pedagogice; ... "capacitatea de a mobiliza colectivul de elevi la rezolvarea sarcinilor"... Nu faptul că mergem zilnic la grădiniță, la școală, la liceu, la universitate ne face educatori. Dar suntem educatori fiindcă citim în permanență, fiindcă avem tendința de autoperfecționare, fiindcă încercăm să urcăm pe calea cunoașterii și să-i îndemnăm pe discipolii noștri să meargă alături de noi, ba chiar să ne-o ia înainte.

Crezul pedagogic după care ne călăuzim mereu este acela că, fiecare dintre noi trebuie să devenim cadre didactice cu principii morale ferme ce înserează *noblețe sufletească, onestitate, corectitudine și un profesionalism înalt*. Un veritabil model. Este oare astăzi cadrul didactic un model? ...un ideal? Ce trebuie să includă acesta? Modelul învățătorului de altădată plus *receptivitate la schimbare, flexibilitate, abilitate* în soluționarea multiplelor probleme cotidiene, toleranță – condiție ce poate fi atinsă prin *dragoste de muncă, pasiune și perseverență*.

Dintre multiplele particularități ale proceselor psihice care fac parte din conținutul psihic al aptitudinilor pedagogice menționăm următoarele(după I. Nicola, 2003, pag. 565):

- Calitățile gândirii: capacitatea de analiză și sinteză, flexibilitatea, originalitatea;
- Calitățile limbajului: inteligibilitatea, claritatea, plasticitatea, expresivitatea, fluența;
- Calitățile atenției: concentrarea, intensitatea, distributivitatea, comunicativitatea;
- Calitățile memoriei: rapiditatea memoriei, trăinicia păstrării și promptitudinea recunoașterii și reproducerii sunt indispensabile în activitatea cadrelor didactice.

Referitor la diversitatea rolurilor pe care le poate exercita profesorul, Anita E. Woolfolk menționează următoarele: "Profesorul, ca:

- expert al actului de predare- învățare-poate lua decizii privitoare la tot ceea ce se întâmplă în procesul de învățământ";
- agent motivator: declanșează și întreține în interesul elevilor, curiozitatea și dorința lor pentru activitatea de învățare;
- lider: conduce grupul de elevi, exercitându-și puterea asupra principalelor fenomene ce se produc aici; este prieten și confident al elevilor;
- consilier: observator sensibil, îndrumător și sfătuitor;
- model: prin întreaga sa personalitate, prin acțiune și comportament este un exemplu pozitiv pentru elevii săi;
- profesionist reflexiv: se străduiește tot timpul să înțeleagă și să reflecteze asupra întâmplărilor inedite din clasă, să analizeze problemele psihopedagogice cu care se confruntă;
- manager: are de-a face în permanență cu "managementul clasei".

Cadrul didactic are, în primul rând, rolul de a organiza și de a conduce activitatea instructiv-educativă. Succesul acesteia depinde, în cea mai mare măsură, de competența și dăruirea acestuia pentru meseria pe care o profesează.

Nici planificarea bună, nici programele școlare, nici manualele, nici baza materială a școlii nu au asupra discipolilor influența pe care o poate avea dascălul, deoarece el creează climatul necesar de muncă,

organizează și dirijează activitatea elevului prin care acesta se dezvoltă neconștient. Misiunea dascălului este complexă și plurivalentă. El este cel care transmite tinerilor în mod organizat valorile culturale și spirituale ale generațiilor trecute. Omul este măsura tuturor lucrurilor, deci nu se poate împlini ca personalitate fără a avea o perspectivă spirituală. Doar un dascăl purtător al acestor valori poate și are dreptul să activeze în pedagogia practică.

Ca să fii dascăl ideal trebuie să ai **aptitudini speciale**, o anumită combinație de capacități și însușiri care-ți asigură succesul în activitatea didactică. Cadrului didactic i se cere următorul set de aptitudini.

<i>înțelegere verbală</i>	<i>exprimare verbală</i>	<i>raționament deductiv tipic pentru procesul de predare</i>	<i>memorie bună</i>
<i>fluența ideilor (exemple alternative și versiuni multiple ale aceleiași prezentări)</i>	Aptitudinea didactică	<i>dexteritate manuală (utilizare bună a mijloacelor tehnice de instruire)</i>	
<i>originalitate</i>	<i>capacitatea de ordonare a informațiilor</i>	<i>sensibilitate la probleme</i>	

Alți autori detaliază aptitudinile pedagogice în termeni mai specifici:

- a predă în mod accesibil; a cunoaște și înțelege elevul, psihologia lui, lumea lui interioară;
- spirit de observație și atenție distributivă pentru a avea simultan sub control mai multe lucruri;
- sentimentul noului, preocuparea de a învinge rutina, de a găsi mijloace, procedee, metode care să facă munca instructiv-educativă mai eficientă (ceea ce se numește creativitate în munca pedagogică); aptitudini organizatorice, având în vedere că profesorul lucrează cu un colectiv de elevi, care trebuie să fie organizat și totodată trebuie să-și organizeze și să-și planifice propria muncă cu elevii (de exemplu, organizarea lecției, încadrarea în timp a predării materialului);
- limbaj clar și expresiv, vocabular bogat; un anumit patos, entuziasm, care să-l facă să vorbească despre descoperiri, călătorii, expediții, ca și când ar fi participat el însuși la ele;

O altă idee importantă ar fi conceptul educațional care, punând în capul mesei valorile general umane, dascălul ideal nu trebuie să negligeze valorile comunității naționale, valorile epocii și cele perene așa cum scria profesorul D. Salade: "...educatorii au fost adeseori purtătorii de cuvânt ai națiunii, interpreții fideli și sinceri ai aspirațiilor naționale și misionarii civilizației și culturii. Dascălul este actorul fără mască, a cărei influență nu se știe în care moment a fost exercitată, sau ce anume a intervenit cu mai mare pondere în modelarea elevilor săi, cuvântul celui care a vorbit, atitudinea sa morală, relația existențială cu celălalt, sau momentul psihic în care se află cel care a asimilat informația, modelul, exemplul, atitudinea sau toate împreună" (D.Salade, 1995).

Caracteristici menționate de elevi pentru:

Dascălul ideal	Dascălul de vis
- să respecte și să iubească elevii; - să țină cont de opinia elevilor; - să fie un bun organizator; - să încurajeze elevii; - să fie indulgent; - să fie inventiv; - să fie coerent și explicit.	- bun psiholog; - non-discriminativ; - democrat; - să nu fie zgârcit la aprecieri; - calm, prietenos, generos la laude; - să fie OM; - este cel care ne deschide porțile spre viitor; - ne perfecționează în toate domeniile, astfel încât, mai târziu, să putem alege drumul în viață; - ne este ca un părinte, care ne povățuiește și ne vrea doar binele; - are farmec personal, căldură și frumusețe interioară.

Calitatea de educator/învățător/profesor/ se obține și ea, ca oricăre altă valoare umană, *prin educație permanentă și formare*, chiar dacă recunoaștem și caracterul congenital al vocației de pedagog, *este o valoare formată, produsă, creată, muncită!* Postulatul este valabil pentru orice meserie – condiția primordială a existenței umane fiind îmbunătățirea, desăvârșirea propriei sale condiții, și cu atât mai mult pentru profesiile pedagogice.

Dascălul aleargă în lumea cunoașterii împreună / alături de elevii săi, neputând însă alerga în locul acestora. Dacă facem portretul dascălului pe baza determinațiilor cheie ai personalității, dascălul ideal ar răspunde nivelului ridicat din tabelul următor:

Nivel ridicat de:	Nivel scăzut de:
Extroversiune: (<i>dominant social, auto – implicare, emoționalitate</i>)	
Sociabil / prietenos, decis, persuasiv, bucuros să fie fie în rol de conducător;	Timid, retras, rezervat, tăcut, nefericit în centrul atenției;
Neuroticism (stabil-instabil) (<i>anxietate, stabilitate emoțională, reactivitate de stres</i>)	
Stabil emoțional, revine repede din Experiențe supărătoare, nu înclină a se îngrijora;	Instabil emoțional, nervos, iritabil încălinat a se îngrijora
Conștiinciozitate: (<i>conformitate, credibilitate, autoritate</i>)	
Organizat, responsabil, practic, demn de încredere, bun planificator;	Impulsiv, indolent, iresponsabil, nedemn de încredere;
Agreeabilitate: (<i>amabilitate, prietenie, agresivitate</i>)	
Înțelegător, cald, binevoitor, nu profită pe seama altora;	Certăreț, agresiv, neprietenos, rece, răzbunător;
Sinceritate: (<i>cultură, intelect, imaginație, sofisticat</i>)	
Interese largi, pătrunzător, curios, original, imaginativ, deschis noilor experiențe.	Interese înguste, neinteligent, nechibzuit, superficial.

Este puțin probabil să întâlnim "dascălul ideal"! Nu pentru că oamenii școlii nu doresc să îmbrace haina "dascălului ideal", dar chiar și oamenii cu o mare cunoștință de sine pot fi puși în încurcătură: Cine mai vrea să fie profesor?" ... în condițiile în care "finanțarea învățământului compromite cea mai mare avuție națională, forța de muncă calificată"?... "Pasiune, dăruire, cu salarii de supraviețuire"?

Bibliografie:

Adrian Opre, *Psihologia personalității*, Editura Dacia, Cluj Napoca, 2001
L. Gliga, *Standarde profesionale pentru profesia didactică*, MEC, București, 2002
Ion Nicola, *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, 2003
Valentina Stupineanu, *Motivarea cadrelor didactice*, Editura Dunărea de Jos, 2005

Învățarea bazată pe proiecte în orele de limba și literatura română

**Anca Claudia
Grup Școlar de Arte și Meserii
"Ion Mincu"
Deva**

Situarea copilului în centrul organizării procesului de predare – învățare a constituit o schimbare fundamentală care a atras după sine necesitatea găsirii acelor soluții didactice care să stimuleze performanța copilului, cel puțin la nivelul descris de potențialul său.

Dupa Vîgotski „învățarea creează zona celei mai apropiate dezvoltări, adică provoacă, cheamă la viață și pune în mișcare o serie întreagă de procese ale dezvoltării, care acum sunt posibile pentru copil numai în sfera interrelației cu cei din jur și numai în cursul colaborării cu semenii din care, deschizând cursul intern al dezvoltării, devin apoi un bun interior al copilului.”

Învățarea centrată pe elev pornește de la ideea că elevul nu trebuie să reproducă, ci să fie responsabil de propria dezvoltare, atât din punct de vedere social cât și profesional. Rolul profesorului implică analiza fiecărei situații de învățare, organizarea actului educațional și adaptarea lui la specificul elevului, evaluarea personală și colectivă a întregului proces.

Elevul devine responsabil de ceea ce învață, ceea ce implică, evident, un mai mare efort din partea acestuia pentru că începe să gândească, să-și pună întrebări, să caute răspunsuri. El este propriul administrator al învățării, autoevaluarea având un rol important în dezvoltarea personală. Astfel, elevul devenit adult poate face față mai bine provocărilor unei societăți în continuă schimbare.

Învățarea pe bază de proiect reprezintă o nouă abordare a actului educațional, o revalorizare a dimensiunii formative a educației. Noua perspectivă conferă elevului atribuții manageriale în privința propriei învățări, promovând independența în învățare, gândirea critică, învățarea în contextul lumii reale, cu scopul declarat de a induce educația permanentă. Învățarea bazată pe proiect presupune implicarea celor ce învață în activități individuale și colaborative în scopul explorării problemelor lumii reale. Modelul școlii tradiționale, constând în memorarea cunoștințelor și reproducerea lor în afara contextului, nu mai este suficientă pentru abilitarea elevilor de a face față exigențelor lumii actuale. Problemele complexe ale societății cărora educabilul trebuie să le facă față, presupun combinarea activă a achizițiilor fundamentale (citit, scris, calcul matematic) cu abilitățile specifice erei digitale precum munca în echipă, rezolvarea de probleme, colectarea de date, managementul timpului, sintetizarea informațiilor sau abilități de utilizare a tehnicilor informatice și de comunicare. Deținând competențe într-o asemenea combinație, educabilii au toate șansele de a deveni manageri ai propriului proces de învățare.

Reforma educațională, prin implementarea metodei proiectului, permite dobândirea de către copil a unor deprinderi și abilități prin care, ulterior, se poate realiza înțelegerea și producerea unor raționamente autentice, devenind astfel participanți activi în viața comunității. Se face astfel trecerea de la modelele tradiționale, care limitează uneori realizarea cunoașterii, la cunoașterea în cadrul unei cercetări practice care le oferă copiilor posibilitatea de a exploata în profunzime domeniul nou, de a acumula cunoștințe în mod independent și de a dezvolta competențe precum creativitatea, spiritul de inițiativă, capacitatea de a comunica și de a lucra în echipă.

Cercetările au demonstrat că învățarea bazată pe proiect este eficientă în creșterea motivației elevilor și în stimularea operațiilor superioare ale gândirii, precum și în sprijinirea elevilor pentru a înțelege mai profund ceea ce învață și a dobândi cunoștințe cu un conținut valoros.

Este un proces în care elevii investighează, descoperă, prelucrează informații despre o temă de real interes pentru ei, care are relevanță atât pentru experiența lor de viață, cât și pentru contextele vieții cotidiene în care vor fi subiecți, sunt actori cu roluri multiple în organizarea, planificarea, realizarea și evaluarea activităților, sunt puși în situații practice în care sunt determinați să experimenteze deprinderi și capacități noi și să le consolideze pe cele dobândite, utilizează cooperarea ca modalitate de bază în atingerea scopurilor individuale și de grup etc.

În același timp, proiectul reprezintă un produs care reflectă efortul individual și de grup pentru atingerea anumitor obiective formulate și de programă și de către elevi împreună cu cadrul didactic, reprezintă expresia performanței individuale și a grupului, constituind dovada implicării fiecărui elev și a interesului pe care fiecare elev l-a manifestat pentru îmbunătățirea unui parcurs colectiv.

Rolul cadrului didactic trebuie în învățarea bazată pe proiect este de a fi un inventator de sarcini de învățare stimulative, o resursă pentru elevi și, ocazional, o soluție pentru problemele care îi depășesc pe elevi, un modelator al proceselor complexe de gândire. Acesta îi ajută pe elevi să lucreze, le oferă o structură inițială pentru a facilita implicarea elevilor, oferă informații despre procesul de planificare, desfășurare a proiectului, identifică punctele nevralgice ale planurilor și îi ajută pe elevi să găsească soluții.

În cadrul orelor de limba și literatura română, metoda proiectului poate fi utilizată cu succes în realizarea studiilor de caz impuse în programa claselor a XI-a și a XII-a liceu. O serie de proiecte au fost realizate cu elevii clasei a XI-a vizând o abordare a curentelor literare studiate (romantism, realism, simbolism) prin conexiunea dintre literatură și celelalte

**Învățarea
bazată pe
proiecte în
orele de
limba și
literatura
română**

arte. Lucrând în echipă, elevii și-au putut dezvolta competențe precum: stimularea gândirii autonome, reflexive și critice, formarea unor reprezentări culturale privind evoluția curentelor literare, cultivarea unei atitudini pozitive față de comunicare și a încrederii în propriile abilități de comunicare, abordarea flexibilă și tolerantă a opiniilor și a argumentelor celorlalți, compararea viziunii despre lume, despre condiția umană sau despre artă reflectate în texte literare, nonliterare sau în alte arte.

Bibliografie:

- Curriculum Național-Planuri cadru de învățământ pentru învățământul preuniversitar*, C.N.C., Editura Corint, București, 1999
- Cucoș, C., (2002), *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași
- Ionescu, M., Radu, I., (2001), *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca
- Ionescu, Mihaela, *Managementul clasei. Un pas mai departe... Învățarea bazată pe proiect*, Colecția Șanse egale, Centrul Educația 2000+
- Halic, Olivia, *Proiectul internațional colaborativ online – spațiu al învățării*, în *Revista de Informatică Socială*, an II, nr. 3, iunie 2005, 102-108 (c) 2005 LIS, www.ris.uvt.ro

Perspective noi în educație - educația timpurie

**Anghe Rodica Maria
Ioniță Lia
Grădinița P.P. nr. 3
Deva**

Pornind de la principiul că fiecare copil este unic, cu nevoile lui specifice și particulare - nevoile copilului sunt cerințe importante pentru educație, sunt diferite de la un copil la altul și de la o perioadă la alta, deci abordarea lui nu poate fi generală ci specifică fiecărui copil în parte.

Și știut fiind faptul că educația este continuă, ea începe în primele momente ale vieții și durează cât aceasta, tot mai evident se impune realizarea educației timpurii într-un cadru instituționalizat, grădinița, cu personal calificat în acest sens.

Educația timpurie pornește de la ideea că vârstele mici constituie baza dezvoltării personalității și că, pentru reușita educațională a copilului, este necesar să fie antrenați implicit toți agenții care au influență asupra copilului, respectiv familiei, instituții educaționale și comunitate.

Primii trei ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru devenirea omului. Responsabili de felul în care se formează personalitatea copilului sunt părinții, adulții care se ocupă de îngrijirea acestuia. Părinții sunt cele mai importante persoane din viața unui copil. Ei sunt primii și cei mai importanți profesori și au cea mai mare influență asupra copilului. Încă de la naștere, copilul învață câte ceva despre lume, iar cei care sunt datori să stimuleze învățarea sunt părinții.

Părinții, prin unicitatea calității pe care o au față de copil - aceea de "părinți", oferă copilului dragoste și siguranță, creând astfel un mediu stimulativ de creștere, dând încredere copilului și susținându-l în satisfacerea nevoilor primare și în explorarea mediului înconjurător. Fiecare copil are nevoie de o relație plină de căldură și intimitate pe parcursul mai multor ani și nu numai de câteva luni sau săptămâni. Atunci când copii sunt cu un adult pe care îl cunosc bine, ei vor explora și vor învăța mai mult decât atunci când se află cu un adult cu care nu are nici un fel de relație, chiar și dacă se află în cea mai atragătoare sală de joacă. Cea mai importantă învățare are loc atunci când copiii sunt gata să învețe și nu atunci când adultul este gata să-l învețe. Nou-născuții și copiii mici trebuie să fie foarte interesați în ceea ce fac pentru a avea dorința de explorare a noului material sau activități. Ei fac ceva cu scopul de a-și satisface o nevoie, o curiozitate și dorința de a stăpâni o nouă deprindere.

Ca rezultat direct al eforturilor copiilor apare conștiința de sine ca fiind o persoană competentă și care se bucură să învețe. Nou-născuții trebuie să simtă că ceea ce fac ei este important, că gesturile și comunicarea lor au ca efect un răspuns de un anumit fel. Din primul moment al vieții, răspunzând prompt și consistent copiilor, îi învățăm că merită să cunoască lumea. Nou-născuții / copiii mici învață cel mai bine atunci când o fac prin experiențele de zi cu zi. Ei învață în fiecare zi prin activitățile pe care le facem cu ei, prin rutina pe care o parcurgem. Tot ceea ce facem cu ei constituie o experiență de învățare. Aceste experiențe repetate devin experiențe acumulate. Cu cât un copil este mai activ implicat într-un proces, cu atât mai mult va învăța și va păstra informația achiziționată. Pentru copiii sub trei ani, jocul este principala activitate de învățare. După ce nevoile fundamentale sunt satisfăcute, copilul mic explorează lumea prin joc, își măsoară capacitățile și înaintează în noi experiențe și sentimente. Unele nevoi ale copilului sunt urmări ale învățării, ale interacțiunii cu mediul social. Astfel, nevoia de a cunoaște, cea de a avea un statut social nu sunt înnăscute, ci se constituie prin învățare. Cele mai importante achiziții cognitive, afective, motorii, morale, comportamentale ale copilului se realizează prin activitatea sa de bază - jocul. Jocul și procesul de creștere sunt legate între ele, astfel mediul copilului mic trebuie să ofere permanent stimuli de acțiune pentru dezvoltarea sa ulterioară și desăvârșită.

Jocul este calea naturală de învățare pentru copiii mici. Cercetările efectuate asupra jocului au demonstrat că acesta este o parte importantă a vieții copiilor mici. Joacă și dezvoltarea merg împreună, de aceea mediul înconjurător ar trebui să-i ofere copilului mic oportunități deschise de joacă neîngrădită. Jocul este inima unui program educațional precoce de succes. Studiile făcute asupra jocului arată că acesta este parte importantă din viața copiilor (Johnson, Christie, Yawkey, 1987). Jocul și procesul de creștere sunt legate între ele, astfel încât mediul copilului mic oferă permanente ocazii pentru jocul liber. Jocul poate interveni într-o mare varietate de feluri: joc solitar cu obiecte, joc nestructurat, asociativ cu un alt copil; joc de rol interactiv și complex cu educator și copii; sau joc mai structurat în grupuri pe măsura ce copiii cresc. Experții susțin următoarele: "Copiii au nevoie să se joace pentru a-și dezvolta abilitățile cognitive și motorii și pentru a învăța despre lumea socială și locul lor în ea. Copiii își dezvoltă abilitățile sociale prin interacțiunile cu cei de aceeași vârstă. Ei învață ce sunt regulile, cum se fac regulile și ce înseamnă dreptate și justiție. Ei învață cum să coopereze și cum să fie generoși. Ei învață să aibă încredere în ei înșiși prin reușita în încercări pe care și le stabilesc singuri, prin interacțiunea cu alți copii și prin stăpânirea unor elemente de natură personală, fizică, intelectuală și socială." (Frost și Jacobs, 1995, p.47).

Grădinița este mediul propice în care copiilor mai mici de trei ani li se oferă ocazii de a-și dezvolta aceste deprinderi prin joc. Ei învață cel mai bine atunci când au ocazia de a-și clădi cunoștințele ca rezultat al unor experiențe proprii și al interacțiunilor cu lumea înconjurătoare. Materialele puse la dispoziția copiilor în grădinița îi stimulează și îi provoacă pe

*Perspective
noi în
educație -
educația
timpurie*

copii să-și folosească toate simțurile în timpul jocului prin experimentarea, investigarea și descoperirea proprie, copii vor încerca idei noi, vor culege informații pe căi care le sunt mai la îndemână. Astfel, copiii își dezvoltă obiceiul de a identifica și rezolva probleme, de a gândi critic, de a alege și de a elabora concepte. Educatoarele au responsabilitatea de a organiza mediul educațional din grădiniță, încât acesta să fie axat pe necesitățile copilului astfel încât să faciliteze creșterea și dezvoltarea copiilor, luând în considerare interesele, nevoile, calitățile și talentele acestora. Ele au responsabilitatea de a organiza materialele în așa fel încât să încurajeze creativitatea și experimentarea, capacitatea de a face descoperiri și de a rezolva probleme. Fiecare moment trăit de copil în grădiniță este o ocazie de a învăța ceva: ritualul primirii zilnice, masa, jocul liber sau dirijat, toate acestea îl pot pune pe copil în fața unor situații noi, din toate își poate îmbogăți bagajul de trăiri și de cunoștințe.

Activitățile care se pot desfășura cu copiii cu vârsta între 2-3 ani, pot fi următoarele: jocuri; activități artistice și de îndemânare; activități de muzică și de mișcare; activități de creație și de comunicare; activități de cunoaștere; activități în aer liber. Durata fiecărei activități va fi mai mare sau mai mică în funcție de interesul manifestat de copii. Educatorul va urmări reacția copilului la activitatea propusă și-și va modela atitudinea stimulând copilul, antrenându-l sau oprind acțiunea începută pentru a o relua mai târziu. Pentru copilul mic jocul este o cale indispensabilă învățării. Copilul va învăța să se joace singur și cu alții, să împărtășească bucuria cu ceilalți precum și să-și asume un rol. Tipuri de joc pe care le propunem: jocul cu jucăria; jocul simbolic; jocul senzorial; jocul cu nisip și apă; jocul de construcție.

În cadrul activităților artistice și de îndemânare, copilul învață să folosească instrumente, mijloace materiale necesare pentru aceste activități. Va fi stimulat să-și exprime astfel sentimente, trăiri, idei. Propunem ca forme de exprimare desenul, pictura, modelajul, activitățile practice și gospodărești.

În cadrul activităților de muzică și de mișcare, copilul învață să asculte muzică, este stimulat să redea melodii, exprimându-și astfel trăiri, sentimente, acțiuni. Aceste activități se pot realiza prin audiții, jocuri muzicale, jocuri cu text și cânt, cântece, euritmie.

Activitățile de creație și comunicare oferă posibilitatea copiilor să învețe să înțeleagă și să transmită dorințe, intenții, sentimente, gânduri cu ajutorul gesturilor și al vorbirii. Propunem ca activități de creație și comunicare următoarele: povestiri; memorizări; lucrul cu cartea; citire de imagini.

În activitățile de cunoaștere copilul învață despre el, despre lumea înconjurătoare, este ajutat să exploreze și să experimenteze, asigurându-i securitatea. Ca activități de cunoaștere propunem: observări; lecturi după imagini; activități matematice; convorbiri; jocuri didactice; experimente.

Activitățile în aer liber îi încurajează pe copii să facă mișcare și să învețe să utilizeze aparate și accesorii de joacă specifice acestora. La 2-3 ani pot fi organizate: plimbări; jocuri la nisip; jocuri în întreceri sportive; utilizarea aparatelor de joacă.

Educația timpurie, ca prima treaptă de pregătire pentru educația formală se impune și în țara noastră. În condițiile în care se respectă documentele internaționale și naționale care structurează principiile educației, avem convingerea că și în grădinițele din țara noastră se vor oferi servicii de calitate pentru copilul mic și se va garanta respectarea și promovarea unor valori și drepturi fundamentale: de a duce o viață sănătoasă în bucurie și stare de bine, de a-și dezvolta stima de sine, spontaneitatea exprimării, respectul față de copil ca individ și față de familia sa, demnitatea și autonomia, încrederea în sine și dorința de cunoaștere, sociabilitatea, prietenia și cooperarea cu ceilalți, diversitatea culturală, cunoașterea și respectarea drepturilor lui, de a beneficia de un mediu pedagogic și de îngrijire stabil, stimulativ și adaptat cât și de îngrijirea de către profesioniști calificați, competenți și deschiși la schimbare.

***Școala românească de azi
- mijloc de educație modernă
și de dezvoltare a creativității elevilor***

**Ardeiu Ioana
Școala Generală nr. 2
Lupeni**

Argument

Pornind de la premisa că idealul educațional al școlii românești vizează dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a individualității umane, formarea personalității autonome și creative a elevului, considerăm că dascălilor le revine nobila misiune de a stimula imaginația tinerelor vârstare ale societății, de a le cultiva sensibilitatea față de problematica umană și față de valorile morale și civice, nu doar prin lecții, ci și prin numeroase și variate activități extrașcolare. Convinși că școala românească în general, iar școala noastră (Șc. Gen. Nr. 2 – Lupeni) în special, este continuatoarea unei tradiții de învățământ și educație vechi de mai bine de un secol și jumătate, afirmăm că învățarea cea mai eficientă și durabilă este învățarea bazată pe participarea elevilor la activități de explorare, descoperire și raționare, pe implicarea lor efectivă în descoperirea și atribuirea de sensuri și semnificații unor cunoștințe, fapte, evenimente, în construirea și comunicarea acestora.

Dintotdeauna școala a fost socotită o a doua familie pentru elevi, locul unde aceștia – de cele mai multe ori – se simt mai bine ca acasă, unde-și manifestă pe deplin întreaga lor personalitate. Aici începe pragul experienței inedite de viață, dascălul contribuind plenar la preschimbarea în convingeri și mod de viață a trăirilor adevărate și sănătoase ale vârstarelor țării.

Sociologii sunt de părere că acum – la început de secol și de mileniu – trăim sub o apăsare cumplită. Parafrazându-l pe Marin Preda, am spune că s-ar părea că timpul nu mai are răbdare cu noi. Parcă nu mai avem timp nici să visăm, nici să sperăm, nici să iubim, chiar... nici să trăim!... Existența umană este amenințată din toate părțile de pericole de toate felurile: naturale, politico-sociale, emoționale. În aceste condiții, supraviețuirea devine o adevărată profesie, școlii amplificându-i-se rolul de a-și pregăti elevii pentru a face față realității actuale. Școlarii noștri sunt panicați, derutați, devenind nonconformiști, agresivi, refractari la tot, de neînțeles. Statul nu le mai oferă aproape nimic, chiar și familia – în foarte multe cazuri – nu le mai poate asigura echilibrul emoțional de care au atâta nevoie la această vârstă problematică. Pentru a putea trăi într-o astfel de lume, trebuie să fii curajos și abil. Trebuie să fii creativ și să dai dovadă de mult stoicism. După cum afirmau Brian Clegg și Paul Birch în *Crash Course in Creativity* (2002), creativitatea nu mai este doar „o jucărie frumoasă”, ci un factor esențial de supraviețuire. Iar școlii de astăzi – mai mult ca până acum – îi revine misiunea de a dezvolta creativitatea elevilor, pentru că doar creativi copiii noștri se vor putea adapta acestei lumi dure, care – deși aparține industrializării și tehnologizării fără precedent – este tot mai devastată de violență, terorism, calamități de toate felurile, epidemii.

Creativitatea elevilor și școala modernă

Dacă ne-am obișnuit cu ideea că școala ne poate învăța orice (multe folositoare, dar și multe lucruri inutile), nu același lucru putem spune și despre creativitate. Creativitatea nu se învață! Ea ne este dată. Cu ea ne naștem. Numai că apoi ea trebuie stărnită, activată, eliberată, folosită, muncită. După ultimele cercetări în domeniu, se pare că noi, oamenii, fără excepție, dispunem de mai multă creativitate decât folosim de obicei, așa cum din potențialul creierului nostru folosim doar aproximativ 10%. Creativitatea este unul din lucrurile despre care vorbim mult, de care avem cu toții nevoie, dar pe care-l folosim doar foarte puțin și de care numai unii știu în ce constă de fapt.

Avem convingerea că modernitatea învățământului românesc constă și în modul de implicare a dascălului pentru a găsi metodele și strategiile adecvate pentru a stârni, a elibera și a dezvolta creativitatea elevilor de azi, viitori cetățeni activi, preocupați de formarea lor continuă, pentru a putea înfrunta lumea în vâltoarea căreia se vor arunca sau vor fi aruncați cât de curând.

Prin activitățile extraclasă desfășurate cu elevii noștri trebuie să-i conștientizăm pe aceștia de importanța covârșitoare a școlii în general, a disciplinei limbii și literaturii române în special, în formarea și instruirea lor, acest obiect de învățământ având profunde implicații interdisciplinare în formarea și modelarea personalităților umane.

Activitățile extraclasă inițiate de noi (cursuri opționale de etnografie și folclor local „Mândru loc și mândră lume”, „Arta conversației”; parteneriate - „Să ne cunoaștem concetățenii scriitori”, „Minunata lume a teatrului”; aniversări ale unor scriitori; sesiuni de referate: „Memoria străbunilor păstrată prin cursul opțional de etnografie și folclor Mândru loc și mândră lume”, „Expresivitatea limbii române și unitățile frazeologice”; concursuri tematice; dramatizări ale unor opere literare ș.a.), atent concepute și desfășurate sistematic, contribuie major la dezvoltarea creativității elevilor, la formarea lor ca indivizi dornici de învățare permanentă, conștienți de importanța formării lor continue.

Utilizarea consecventă și sistematică a metodelor și a strategiilor moderne în desfășurarea variatelor activități

*Școala
românească
de azi -
mijloc de
educație
modernă și
de
dezvoltare a
creativității
elevilor*

extraclasă, organizarea activității pe grupe, întrebuițarea tehnicilor moderne fac din activitățile în afara clasei un mijloc lucrativ de educație în școala românească de azi, armonizându-se astfel cererea cu oferta de educație și ținând seama de opțiunile elevilor.

Clasic și modern în sistemul de învățământ

**Bradu Ionela Liliana
Grădinița P.P. nr. 3
Petroșani**

„Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori și, din acest punct de vedere, educația va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situație precisă, indicațiile generale date de cărțile de metodologie.”

Gaston Mialaret

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea și realizarea unei activități educaționale, se pune accent pe felul cum se desfășoară aceasta și implica probleme organizatorice, procedurale și materiale. Astfel apare termenul de „tehnologie didactică”, care acceptă două puncte de vedere; primul se referă la ansamblul mijloacelor audio-vizuale ce se utilizează în practica educativă, iar al doilea se referă la ansamblul structural al metodelor, mijloacelor de învățământ, al strategiilor de organizare a predării-învățării, puse în aplicație, în strânsă corelare cu obiectivele pedagogice, conținuturile transmise, formele de realizare a instruirii și modalitățile de evaluare.

Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaționale constituie metoda didactică. Metoda este selectată de cadrul didactic și este pusă în aplicare în lecții sau activități extrașcolare cu ajutorul elevilor și în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor și elev, participarea lor la căutare de soluții, la distingerea dintre adevăr și eroare și care, sub forma unor variante și/sau procedee selecționate, se folosește pentru asimilarea cunoștințelor, a trăirilor valorice și a stimulării spiritului creativ.

Când se alege o metodă, se ține cont de finalitățile educației, de conținutul procesului de instructiv, de particularitățile de vârstă și de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor școlare, de natura mijloacelor de învățământ, de experiența și competența cadrului didactic.

Specialiștii în metodologia didactică ne dezvăluie funcțiile specifice pe care le dețin metodele:

1. funcția cognitivă (metoda constituie calea de acces a elevului spre adevăr, a procedurilor de acțiune, spre însușirea științei și tehnicii, a culturii și comportamentelor umane, devenind astfel o curiozitate pentru el – cercetează, descoperă);
 2. funcția formativ-educativă (metoda supune exersare și elaborarea diverselor funcții psihice și fizice ale elevului; se formează deprinderi, capacități, comportamente);
 3. funcția instrumentală (metoda servește drept tehnică de execuție);
- funcția normativă (metoda arată cum trebuie să se procedeze pentru obținerea celor mai bune rezultate)

Procedeele didactice se referă la o secvență a metodei, la detaliu, la o componentă sau chiar o particularizare a metodei, unde metoda rezează acel ansamblu de procedee alese pentru o situație de învățare. Modul de organizare a învățării se definește ca un grupaj de metode sau procedee care operează într-o anumită situație de învățare. Toate aliajele și combinațiile metodologice, alese de fiecare cadru didactic, duc la așa zisa denumire „mod de realizare a învățării”.

Metodologia evoluează în timp, ca răspuns la dinamica schimbărilor ce se desfășoară în cadrul procesului instructiv-educativ. Calitatea unei tehnologii se masoară în gradul de adaptare a acesteia la situațiile și exigențele noi, complexe ale învățământului contemporan.

Calitatea metodologică este un aspect ce ține de oportunitate, dozaj, combinatorică între metode sau ipostaze ale metodelor. A spune că o metodă este mai bună ca alta, fără a ține cont de contextul în care metoda respectivă este eficientă, constituie o afirmație lipsită de sens.

Metodologia didactică formează un sistem coerent, realizat prin stratificarea și corelarea mai multor metode, atât pe axa evoluției istorice, cât și pe plan sincron, metode care se corelează, se prelungesc unele în altele și se completează reciproc.

O observație bună ar fi cea că încadrarea unei metode într-o anumită clasă nu este definitivă, ci relativă. O metodă se definește prin predominanța unor caracteristici la un moment dat, caracteristici ce se pot metamorfoza astfel încât metoda să fie satisfăcătoare într-o clasă complementară sau chiar contrară. Astfel, o metodă tradițională poate evolua spre modernitate, în măsura în care secvențele procedurale care le compun îngăduie restructurări inedite sau când circumstanțele de aplicare a acelei metode sunt cu totul noi. În unele metode moderne surprindem secvențe destul de tradiționale sau descoperim că variante ale acestei metode erau de mult cunoscute și aplicate.

O variantă de clasificare a metodelor educaționale se poate pronunța în jurul axei istorice:

1. metode clasice, tradiționale (modelul clasic)
 2. metode moderne (modelul modern)
1. MODEL DE REALIZARE A ÎNVĂȚĂRII
- a) MODEL DE REALIZARE A ÎNVĂȚĂRII ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL TRADIȚIONAL
- memorarea și reproducerea (cât mai fidelă) a cunoștințelor transmise de cadrul didactic ;

- competiția între elevi cu scop de ierarhizare;
- individual

COMPETIȚIA

AVANTAJE:

- stimulează efortul și productivitatea individului;
- promovează norme și aspirații mai înalte;
- micșorează distanța dintre capacitate și realizări;
- pregătește elevii pentru viață, care este f. competitivă

LIMITE:

- generează conflicte și comportamente agresive;
- interacțiune slabă între colegi;
- lipsă de comunicare;
- lipsa încrederii în ceilalți;
- amplifică anxietatea elevilor, teama de eșec;
- egoism;

ACTIVITATEA INDIVIDUALĂ (structura individualistă)

AVANTAJE:

- cultivă independența elevilor și responsabilitatea pentru ceea ce fac;
- se desfășoară sub forma realizării unor sarcini școlare de către fiecare elev, independent de colegii săi, cu sau fără ajutor din partea cadrului didactic;
- învățământul individualizat este adaptat particularităților fizice și psihice ale fiecărui elev.
- urmărește progresul elevului prin propria lui activitate.

LIMITE:

- grad redus al interacțiunilor între elevi;
- independența scopurilor elevilor;
- slabă exploatare de către cadrul didactic a resurselor grupului;
- succesul sau eșecul unui elev nu îi afectează pe ceilalți membri ai clasei;
- nu creează motivație deosebită pentru învățare;
- nu ajută la formarea abilităților de comunicare.

2. ACTIVITATEA CADRULUI DIDACTIC

a) Activitatea cadrului didactic în învățământul tradițional

AVANTAJE:

- Asigură însușirea temeinică și sistematică a cunoștințelor predate.

LIMITE:

- predă, expune, ține prelegeri;
- explică și demonstrează;
- limitează foarte mult activitatea elevilor (expunerea nu trebuie să depășească cel mult 30% în cadrul unei ore);
- lasă puțin timp de inițiativă elevilor, manifestat de regulă prin întrebări generatoare de explicații;
- elevii se află într-un raport de dependență față de învățător;
- impune puncte de vedere proprii;
- se consideră singurul „expert” într-o problemă;
- deține adevărul (absolut);
- știe ce este adevărat sau fals, corect sau incorect, ceea ce trebuie să învețe elevul (ceea ce este „bun” pentru el).

b) Abilitățile cadrului didactic care promovează predarea-învățarea prin cooperare într-un învățământ modern:

- organizează și dirijează învățarea, o orchestrează și o regizează;
- facilitează și moderează activitatea de învățare;
- ajută elevii să înțeleagă lucrurile și să și le explice;
- responsabilizează elevii în vederea funcționării optime a grupului;
- formează, la elevi, unele abilități sociale care favorizează interacțiunea și cooperarea în realizarea învățării;
- acceptă și stimulează exprimarea unor puncte de vedere diferite într-o problemă;
- este partener în învățare.

3. ACTIVITATEA ELEVULUI

Consecințele pe care le are învățământul asupra formării personalității elevului:

Rolul elevului în învățământul tradițional:

- ascultă expunerea, prelegerea, explicația;
- încearcă să rețină și să reproducă ideile auzite;
- acceptă ideile altora, în special ale cadrului didactic;
- se manifestă individualist;
- acceptă informația dată;

- slabă participare, neimplicare, lipsă de inițiativă, conformism, supunere;
- dirijism în gândire și acțiune.

Rolul elevului în învățământul modern:

- exprimă puncte de vedere proprii referitoare la o problemă;
- realizează schimb de idei cu ceilalți;
- argumentează;
- (își)pune întrebări cu scopul de a înțelege lucrurile, de a realiza sensul unor idei;
- cooperează în rezolvarea sarcinilor și problemelor de lucru (de învățare);
- inițiativă, spirit întreprinzător;
- cutezanță, asumarea riscurilor, participare și implicare personală, gândire liberă, creativă, critică.

4. EVALUAREA

Evaluarea trebuie să vizeze atât atingerea obiectivelor academice, cât și a celor referitoare la competențele sociale și de lucru în grup.

- modalități de evaluare într-un învățământ tradițional;
- măsurarea și aprecierea cunoștințelor (ce știe elevul);
- accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informație deține elevul);
- modalități de evaluare într-un învățământ modern;
- măsurarea și aprecierea capacităților (ce știe și ce poate să facă elevul);
- accent pe elementele de ordin calitativ (sentimente, atitudini etc.).

INSTRUMENTE DE MONITORIZARE (EVALUARE) A MUNCII ÎN GRUP

- jurnale profesionale zilnice, săptămânale ale cadrelor didactice, care consemnează schimbările introduse în clasă, reacțiile elevilor, efectele pozitive-negative, reflecțiile cadrului didactic asupra propriei practici;
- jurnale ale copiilor - viața cotidiană în clasă în care sunt menționate evenimente, întâmplări din viața clasei sau din viața personală, familială;
- produse ale copiilor (compuneri, desene, colaje, albume, portofolii, proiecte etc);
- observații asupra comportamentului copiilor și comportamentului în grupurile cooperative;
- interviuri cu copiii;
- chestionare adresate copiilor pentru a identifica elemente ce țin de cultura clasei, percepțiile elevilor asupra cadrelor, asupra școlii;
- fotografii, înregistrări audio-video.

În școlile din România se practică într-o proporție mai mare modelul tradițional față de cel modern.

Studiul realizat, a presupus alcătuirea unui chestionar ce a fost aplicat (recent) pe un grup de 30 de studenți de la Universitatea „Gh. Asachi” Iași, viitori profesori, având cunoștințele de bază ale Pedagogiei. Studenții de vârstă diferite, facultăți diferite, și pregătire pedagogică la nivele diferite, au completat chestionarele primite în vederea realizării unei statistici satisfăcătoare. Având în vedere că, abia desprinși de pe băncile școlii, se pregătesc să profeseze meseria dascălilor lor, sunt puși în situația să balanseze modelul clasic și cel modern. Rezultatele cercetării au scos în evidență apropierea de modelul modern; de o comunicare mai profundă între elev și profesor; de o educație bazată mai mult pe descoperire, cercetare; inițiativa elevului atras cu pasiune de informațiile primite. În mod sigur o metodologie de succes va implica împletirea celor două modele (clasic și modern), având proporții diferite între ele în funcție de situația momentului, de colectiv și bineînțeles de obiectivele educaționale urmărite.

Considerăm că fiecare metodă, și nu mă refer doar la clasificarea în funcție de axa istorică, nu apar în stare pură, ci sub forma unor variante și aspecte diferite, încât, în mod difuz, în cadrul unei metode, de exemplu cea clasică, se poate naște treptat tendințe către modernism. Ele apar și se concretizează în variante metodologice compozite, prin difuziunea permanentă a unor trăsături și prin articularea a două sau mai multe metode.

Bulz Viorica
Liceul Pedagogic "Sabin Drăgoi"
Deva

Tradiție și modernitate
în predarea limbii franceze
în învățământul din România

Limba franceză începe să fie învățată și vorbită în România încă de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, atunci când mulți emigranți ai Revoluției franceze vin în Principatele române și devin preceptori în marile familii ale boierilor români, secretari ai domnitorilor ori profesori de franceză. La începutul secolului XIX, predarea limbii franceze se bucura *déjà* de un anumit prestigiu. Unii francezi ce emigraseră după Revoluția franceză în România, au deschis pensioane, adică școli frantuzești pentru educarea tinerelor fete și a tinerilor băieți români. Încă înainte de apariția celor dintâi pensioane, franceza era deja predată în școlile din cele două provincii românești.

Printre instituțiile frantuzești ce funcționau în prima jumătate a secolului al XIX-lea era Pensionul lui Victor Cuenin, la Iași, unde și-au făcut primii ani de școală V. Alecsandri, M. Kogălniceanu etc.

Tot în vremea aceea funcționa la București Pensionul Vaillant, frecventat de I. Ghica, Grigore Alexandrescu etc. Mulți dintre acești tineri și-au continuat apoi studiile în Franța. În Țara Românească boierii au cerut domnitorilor aprobarea de a introduce franceza ca obiect de studiu în 1817.

La București, pe 27 martie 1831, franceza este semnalată în programa oficială a Liceului Sf. Sava, iar în 1836 ea va fi introdusă de asemenea ca obiect de studiu la Academia "Mihăileana" din Iași.

În 1859, după Unirea Principatelor Române, franceza devine obligatorie în toate școlile secundare ale Noii Româнии.

Programa oficială avea în vedere transmiterea la elevi a noțiunilor de gramatică precum și cunoștințe temeinice de literatură. Accentul era pus pe metoda gramaticală intensivă, bazată pe exerciții de traducere din română în franceză și din franceză în română. Programele prevedeau 3 ore de franceză pe săptămână pentru cele 4 clase din ciclul superior.

În Transilvania, încorporată în acea vreme în Imperiul Austro-Ungar, franceza a fost introdusă pentru prima dată în învățământ la "Gimnaziul Român din Brașov", în 1867.

După Marea Unire, de la 1918, studiul francezei devine obligatoriu în toate școlile. Primii 3 ani erau consacrați exclusiv predării limbii; în al 4-lea an se predă geografia Franței și începând din clasa a V-a până în a VIII-a se studia literatura franceză. În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, franceza se predă după manuale editate în Franța. Lucrul acesta a făcut ca în domeniul metodelor și procedeele folosite în predarea francezei, România să se situeze, încă de la început, la nivel European. Profesorii predau franceza după manuale franțuzești, erau francezi, iar majoritatea făcuseră studiile la Sorbona. Numai după fondarea universităților românești de la Iași și București se începe formarea de profesori români de limba franceză, formare încheiată prin stagii în Franța ce se terminau de obicei prin doctorate. Existența paralelă a pensiunelor franțuzești între cele două războaie a asigurat în permanență un interes deosebit pentru studierea limbii franceze în România. Printre elevii dintre aceste școli se aflau adesea unii veniți din Europa și de pe alte continente.

În ce privește metodele de predare, la începutul secolului al XX-lea și mai ales între cele două războaie, profesorii români de franceză au adoptat o poziție intermediară între metoda gramaticală practică în secolul al XIX-lea și metoda directă ce tocmai își făcuse apariția. Predarea francezei între cele două războaie se caracterizează prin adoptarea anumitor *principia* pozitive ale metodei directe, admitând totodată folosirea limbii române în desfășurarea lecțiilor ca pe un "rău necesar", prin importanța acordată lecțiilor orale, printr-o atitudine rațională față de fenomenul gramatical, considerat nu ca scop în sine, ci ca mijloc de însușire a structurilor limbajului.

După cel de-al doilea război mondial, după un scurt recul de câțiva ani în care franceza a fost înlocuită cu rusa, în anii 60 și 70 a existat un reviriment important manifestat prin faptul că interesul pentru limba franceză a crescut; din nefericire acest lucru nu a durat decât câțiva ani, după care o nouă perioadă neagră a diminuat orele predate pe săptămână, fără însă a afecta continuitatea predării limbii franceze. Au fost introduse în manualele de franceză texte de civilizație română în locul textelor de civilizație franceză. Această perioadă s-a caracterizat de asemenea prin reducerea severă a numărului de studenți la secțiile de franceză ale principalelor universități românești.

După decembrie 1989 s-a putut remarca o nouă renaștere a predării limbii franceze. În prezent există peste 2 milioane de elevi români la care se adaugă aproximativ 3000 de studenți în universitățile de stat și 5000 în universitățile particulare care studiază limba franceză.

Un fapt pozitiv ce trebuie menționat e că și în anii cei mai grei ai perioadei ce a precedat Revoluția de la 1989, profesorii de franceză din România n-au fost cu totul izolați și prin cursuri de reciclare organizate în fiecare an erau

informați cu ceea ce se petrecea în Franța. Acest lucru a permis apariția multor cărți interesante, ceea ce a făcut ca în zilele noastre reînnoirea pedagogică să nu fie greu de realizat. Astfel, în primii ani de după Revoluția de la 1989 au apărut tot felul de manuale și metodici susținând odată în plus ideea continuității francofoniei în România.

*Tradiție și
modernitate
în predarea
limbii
fanceze în
învăță-
mântul din
România*

Bibliografie

Ionescu, M., Chris, V. Strategii de predare și învățare, Editura Științifică, București, 1992

Oprescu, V. Dimensiunea psihologică a pregătirii profesorului, Editura Scrisul Românesc, Craiova, 1983

Radu, I., T. Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului, EDP, București, 1981

**Burlacu Lucia
Caroli Mariana
Huțan Emilia
Grădinița "Dumbrava Minunată"
Hunedoara**

Evaluarea centrată pe evaluarea competențelor prin opționalul gimnasticii ritmice moderne și dansului popular

Argumente

- Alegerea acestei teme a fost determinată de convingerea că sufletul copilului, ca și al omului matur nu găsește satisfacție mai mare și imbold pentru noi creații decât, prin creație proprie.
- altă motivație ar fi cea izvorâtă din reflexia pedagogică că oricât am considera că stăpânim metodele și procedeele cele mai bune în muncă cu copii cu fiecare generație de copii se începe o nouă explorare, mobilizare, măiestrie pentru a ne atinge țelurile educative propuse.
- Gimnastica ritmică modernă constituie un mijloc valoros de dezvoltare fizică armonioasă a copilului preșcolar. Prin intermediul mijloacelor sale specifice se realizează priceperi și deprinderi de mișcare estetic executate, se îmbunătățește orientarea în spațiu a copilului, se dezvoltă simțul de echilibru, se educă ritmul și muzicalitatea precizia și grația în mișcări.

Definirea competențelor și clasificarea lor

- Competența este capacitatea cuiva de a se pronunța asupra unui lucru pe temeiul unei cunoașteri adânci a problemei în discuție. Considerată în evoluția sa, evoluția personalității umane se înfăptuiește în ciclu: a ști, a învăța, a vrea să fii, învăța să fii împreună cu alții, a învăța să fii și să devii.
- Accentul în procesul educațional s-a mutat de la (cunoștințe, deprinderi, abilități izolate) la integrat, holistic și emergent (competențe personale și sociale). Acest lucru este vizibil în "triada educațională" - cunoștințe – deprinderi – competențe.
- Se admit ca fiind competențe cheie, competențele: metodice, profesionale, sociale, care însă din păcate, deși menționate ca fiind obiective de lucru, sunt în general omise de pe lista criteriilor de evaluare în școală.

Competențe metodologice

Competențe acționale – care la rândul lor cuprind competențe profesionale și competențe sociale:

- Formularea de obiective specifice;
- Selectarea conținuturilor;
- Organizarea conținuturilor;
- Selectarea experiențelor de învățare;
- Organizarea experimentelor de învățare;
- Evaluarea;
- Verificarea echilibrului în fiecare secvență curriculară.

Evaluarea gimnasticii ritmice moderne

- Gimnastica ritmică modernă își atribuie, în primul rând, obiectivele de bază ale educației fizice, totodată, este o gimnastică expresivă pe linia plasticității motrice corporale. O particularitate a gimnasticii ritmice, care condiționează conținutul și metoda ei, o constituie legătura nemijlocită cu muzica.
- Se poate organiza în orice sală, fără a fi necesare amenajări speciale. Acompaniamentul muzical poate fi asigurat de un pian sau de înregistrări magnetice. Această activitate corespunde în total particularităților de vârstă ale copiilor și înclinațiilor naturale către dans și mișcarea ritmică.
- Opționalul gimnasticii ritmice moderne urmărește câteva finalități complementare, valorificarea "datelor native", adică mai precis rafinarea aspectelor vocaționale ale personalității preșcolarului; introducerea subiecților într-o schemă care elaborează o cale a dezvoltării fizice și cerebrale armonioase.

Descrierea opționalului gimnastică ritmică modernă

- Gimnastica ritmică modernă, cunoscută sub diferite denumiri anterioare pe plan internațional de: gimnastică artistică, gimnastică modernă, una din cele mai tinere ramuri ale gimnasticii urmărește îndeplinirea obiectivelor de bază ale educației fizice cu mijloace specifice, expresive, artistico - emoționale, prin utilizarea acompaniamentului muzical.
- Muzica, în acompanierea mișcărilor artistice ocupă un rol deosebit de important deoarece prezența ei înseamnă varietate infinită de ritm și tempouri.
- Mișcările au particularități unduioase, fluente, curgătoare, accentuate, scadente, lente sau dinamice într-o relație de intimă corespondență cu caracterul muzicii de acompaniament.
- Gimnastica ritmică modernă trebuie să rezolve prin conținutul său următoarele obiective:

- Educația estetică;
- Fortificarea și menținerea sănătății prin formarea unei ținute corecte;
- Formarea deprinderilor motrice de bază și dezvoltarea calităților motrice, în deosebi îndemânarea;
- Gimnastica ritmică modernă contribuie la dezvoltarea fizică corectă și armonioasă a organismului fiind accesibilă la orice vârstă. Particularitatea distractivă a gimnasticii ritmice moderne, care condiționează conținutul și metoda ei, constituie legătura nemijlocită cu muzica. Datorită acestei legături, exerciții de bază din gimnastica ritmică modernă capătă un pronunțat caracter de dans, mișcările necesitând ușurință în execuție, expresivitate, eleganță. Se poate organiza în orice sală, fără a fi necesare amenajări speciale, aparatele folosite fiind portative, ușor de construit, fără a fi costisitoare. Acompaniamentul muzical poate fi asigurat de orice instrument.
- Gimnastica ritmică modernă, prin scopul și caracteristicile sale, urmărește însușirea unui bagaj de mișcări și o execuție artistică în strânsă legătură cu muzica – execuția artistică;
- Expresivitatea mișcării.

Descrierea programelor de gimnastică ritmică modernă cu obiecte clasice și derivate din cele clasice

- Programele sunt alcătuite din mișcări simple, libere cu obiecte, folosind formații simple de lucru.
- Exerciții cu obiecte portative derivate din cele clasice
- Obiectele folosite în cadrul acestei grupe de exerciții – evantai, umbrelă, panglică, cerc mic – măresc posibilitățile de perfecționare a îndemânării dând exercițiilor un plus de activitate:
- Cercul mic – balansări, rotări, învârtiri, rulări;
- Batistuțe – balansări, fluturări, șerpuiți;
- Panglică – balansări, șerpuiți spirale, fluturări, rotări;
- Evantaiul – balansări, fluturări, rotări;
- Umbrela – balansări, rotări, rostogoliri;
- Semicercul – balansări, fluturări, învârtiri;

Descrierea mișcărilor cu obiecte portative derivate din cele clasice

- Exercițiile cu obiecte portative sunt mijloace specifice gimnasticii ritmice moderne care cuprind diferite grupe de mișcări ale corpului executate simultan cu mânguirea batistei, evantaiului, semicercului, coroniței, umbrelei, panglicii.
- Exercițiile cu obiecte portative au o influență deosebită asupra organismului și a formării și consolidării unui număr variat de deprinderi motrice specifice.
- În pregătirea acestor programe ne-am bazat pe ipoteza că se pot efectua în cadrul activităților de educație fizică și în etapa a treia, pentru diferite serbări, spectacole, etc.

Învățarea exercițiilor componente ale programelor să se desfășoare în condiții optime, rezolvând problemele expuse mai sus. Având în vedere aceste premise am trecut la fixarea tematicii:

- Dansul umbreluțelor;
- Dansul de iarnă;
- Fetițe cu evantai;
- Ansamblu cu coronițe;
- Panglici multicolore;
- Batistuțele prieteniei.

Dansul popular – tradiție și folclor în educarea dragostei pentru artă

- Dansul popular exprimă crezul artistic al poporului; obicei și tradiție transmise din generație în generație.
- Este preluat pasul de dans specific zonei și este pus în scenă, adaptat pentru vârsta copilului preșcolar, iar coregrafia este făcută tot în funcție de posibilitățile de execuție ale copiilor.
- În zona Hunedoara se întâlnesc patru influențe folclorice: pădurenesc, moț, momârlănesc, ardelenesc, caracterizate fiecare prin ritm, varietate melodică, costume diferite.

Cazan Dorina
Școala Generală "Octavian Goga"
Deva

Octavian Goga,
patronul spiritual al școlii noastre
- Proiect tematic -

Argument

La 1 aprilie 2008 se împlinesc 127 de ani de la nașterea poetului Octavian Goga, iar în 7 mai, 70 de ani de la moartea lui. Școala noastră poartă numele poetului din anul 2002, așadar poetul este patronul nostru spiritual. În fiecare an, la începutul lunii aprilie colectivele de elevi îl omagiază în diverse activități extracurriculare. În acest an, am provocat elevii să se implice afectiv și efectiv în realizarea temei, în căutarea și sortarea materialelor necesare, în culegerea informațiilor și curiozități referitoare la tema aleasă, în organizarea expoziției cu desene pentru poeziile lui O. Goga și legarea lor într-o broșură dedicată acestuia, în realizarea portofoliilor pentru această tematică.

Grupul țintă: elevii clasei a II-a A

Locuri de desfășurare: sala de clasă, biblioteca școlară, Biblioteca Județeană „Ovid Densușianu” din cadrul școlii, sala festivă a școlii

Perioada derulării proiectului: 24 martie – 1 aprilie 2008

Coordonator de proiect: institutor Dorina Cazan

Invitați: Ana Crăciun – bibliotecar al filialei Bibliotecii Județene „Ovid Densușianu” din cadrul școlii, Luminița Vulcan de la Biblioteca Județeană „Ovid Densușianu”, conducerea școlii, cadrele didactice, colectivele claselor I - IV

Scopul proiectului:

1. Dezvoltarea capacității de a înțelege și transmite intenții, gânduri, semnificații mijlocite de limbajul plastic și scris;
2. Stimularea creativității și a expresivității prin desen, pictură, colaj, în lucrări care să oglindească un anumit aspect din opera lui Octavian Goga;
3. Cunoașterea operei poetului Octavian Goga și a activității acestuia;
4. Dezvoltarea dragostei pentru literatura română clasică și contemporană.

Obiective de referință:

1. să cunoască semnificația zilei de 1 aprilie pentru școala noastră;
2. să cunoască viața și opera marelui poet român Octavian Goga;
3. să știe să recite poezii din opera poetului;
4. să trăiască sentimental patriotic transmis de mesajul poetic al poeziilor;
5. să culeagă informații despre viața și opera poetului;
6. să realizeze compoziții plastice care să oglindească opera lui Goga;
7. să recunoască poezii scrise de Octavian Goga.

Resurse:

Umane: elevi, cadre didactice, bibliotecarul Ana Crăciun de la Biblioteca Județeană;
Materiale informaționale: cărți, reviste, ilustrații, articole de pe internet, calculator;
Timp: 6 ore

Mediatizare:

- Prezentarea proiectului în cadrul Comisiei metodice;
- Popularizarea proiectului prin Avizierul școlii;
- Editarea unei broșuri cu poezii scrise de O. Goga și ilustrate de elevi.

Evaluarea proiectului:

- Realizarea unui portofoliu al clasei;
- Organizarea unui concurs de recitare;
- Realizarea unei expoziții de fotografie „Octavian Goga”;
- Organizarea unei expoziții de carte;
- Organizarea unei expoziții cu desenele copiilor.

Activitățile proiectului:

Nr. crt.	Activitatea	Locul de desfășurare	Data/ perioada	Responsabili
1.	Octavian Goga – poetul celor fără nume * Date bibliografice, fotografii;	sala de clasă	24.03. 2008	Institutor D. Cazan
2.	Darul lui Octavian Goga * Expoziție de carte la biblioteca școlară; * Recital de poezii	Sala de bibliotecă	25 martie 2008	Inst.D. Cazan, bibliotecar și elevii
3.	Micii artiști * Realizarea unor desene pentru ilustrarea poeziilor citite	Sala de clasă	26-27 martie 2008	Institutor D. Cazan și elevii
4.	Octavian Goga, poetul pătimirii * Realizarea portofoliilor	Sala de clasă	27-28 martie	elevii
5.	Recunoașteți poezia ? * Completarea unui rebus * Tehnoredactarea broșurii și legarea ei	Sala de clasă	31 martie 2008	Institutor D. Cazan și elevii
6.	Omagiu patronului spiritual al școlii noastre * Concurs de recitare * Expoziție cu desenele și portofoliile create * Popularizarea broșurii cu desene	Sala festivă	1 aprilie 2008	Institutor D. Cazan elevii, invitații

Octavian Goga, patronul spiritual al școlii noastre - Proiect tematic -

Rezultate scontate

Prin modul cum se vor organiza și se vor desfășura activitățile, prin implicare și dialog permanent, vom reuși să dezvoltăm copiilor respectul pentru poetul Octavian Goga, patronul spiritual al școlii.

Vom realiza pe deplin obiectivele propuse dacă vom folosi mijloacele educative și de învățare care să fie adecvate vârstei și acceptate de către copii. Plăcerea și bucuria în rezolvarea unei probleme, vor face ca efortul depus să nu fie o povară.

Vom lăsa loc spontaneității și actului liber, valorificând fiecare moment, ținând cont că schimbul de idei sau sentimente antrenează întreaga personalitate a copiilor.

Ecuson: insigna școlii ce are inscripționat pe ea numele poetului.

Elevii participanți la concursul de recitare și la expoziția de desene și portofolii vor fi apreciați cu diplome pentru locurile I, al II-lea și al III-lea, din partea Bibliotecii Județene „Ovid Densusianu”

Imagini din timpul derulării proiectului, cu produsele și activitatea elevilor

**Cazan Florica
Circo Irina
Grădinița "Floare de colț"
Brad**

Tradiție și modernism în activitățile matematice din grădiniță

"Școala de astăzi se declară în favoarea diversificării și flexibilizării metodologiei de instruire".
I. Cerghit, 2001, pag.64

Problema eficientizării procesului instructiv-educativ presupune, pe de o parte, perfecționarea metodelor tradiționale și, pe de altă parte, introducerea unor metode, procedee și tehnici educative noi care să răspundă mai bine nevoilor actuale de formare a indivizilor.

Reconsiderarea finalităților și conținuturilor învățământului este însoțită de reevaluarea și înnoirea metodelor folosite în activitățile din grădiniță, folosirea preponderentă a metodelor moderne. Aceasta nu înseamnă renunțarea în totalitate la metodele tradiționale de învățământ, ci îmbinarea lor cu cele moderne într-un mod cât mai armonios.

În cadrul procesului instructiv-educativ din grădiniță, un rol deosebit de important îl au activitățile matematice. Acestea propun conținuturi care îi facilitează copilului accesul la lumea științelor exacte, prin intermediul operațiilor intelectuale.

Pătrunderea în esența noțiunilor matematice necesită un efort susținut, bine gradat. Efortul solicitat de activitățile matematice, reprezintă un antrenament al voinței, ducând la formarea unor trăsături pozitive de voință și caracter, exactitate, punctualitate. Matematica dezvoltă la copii judecata riguroasă și temeinică, dezvoltă gândirea logică și suplețea inteligenței.

Pentru o însușire cât mai eficientă a noțiunilor matematice la preșcolari se impune folosirea de metode, procedee și mijloace de învățământ moderne, fără a exclude în totalitate pe cele tradiționale.

Considerăm că în învățământul de astăzi a devenit o necesitate promovarea metodelor active și interactive bazate pe dezvoltarea gândirii critice deoarece au capacitatea de a stimula participarea activă și deplină psihică și fizică, individuală și colectivă, a copiilor în procesul învățării, de a lega "trup" și "suflet" copilul de ceea ce face, până la identificarea lui cu sarcina de învățare;

Metodele moderne îmbinate armonios cu metodele clasice îi ajută pe elevi să gândească eficient, critic, creativ, constructiv ...; Preșcolarii sunt deprinși să-și exprime ideile cu claritate, să și le comunice între ei, să-și asume responsabilitatea pentru opiniile și convingerile proprii pe care să și le exprime prin propriile cuvinte;

Folosind metode active și interactive în activitățile matematice, copii învață să coopereze în cadrul unor jocuri, să țină cont de părerile celorlalți, să se ajute în realizarea sarcinilor. Cooperând, copiii își dezvoltă respectul pentru diversitate, capacitatea de empatie, abilitățile sociale. Învățarea prin cooperare are loc atunci când elevii lucrează împreună, uneori în perechi, alteori în grupuri mici, pentru a rezolva una și aceeași problemă, pentru a explora o temă nouă sau a crea idei noi, combinații noi sau inovații autentice.

Aplicarea metodelor moderne solicită timp, diversitate de idei, angajare în acțiune, descoperirea unor noi valori, responsabilitate didactică, încredere în ceea ce s-a scris și în capacitatea personală de a le aplica creator pentru eficientizarea procesului instructiv-educativ.

Metodele învață copiii, că un comportament întâlnit în viața de zi cu zi poate fi criticat pentru a învăța cum să-l evităm. Ei aduc argumente, găsesc soluții, dau sfaturi din care cu toții învață. Este importantă alegerea momentului din activitate pentru ca această metodă să fie eficientă.

Unele dintre metodele care pot fi folosite cu succes în cadrul activităților matematice din grădiniță sunt:

- „Mozaic”, metodă de predare-învățare;
- „Schimbă perechea”, metodă de predare-învățare;
- „Mai multe capete la un loc”, metodă de rezolvare de probleme.

Cu toate că aceste metode moderne sunt eficiente, în activitățile matematice un rol deosebit de important o au și metodele tradiționale: conversația, explicația, exercițiul, demonstrația, descoperirea, problematizarea și algoritmizarea. Metodele tradiționale îmbinate cu cele moderne duc la o învățare mult mai eficientă.

Făcând o comparație între activitățile în care am folosit metode moderne și activitățile în care le-am folosit doar pe cele tradiționale, am constatat că metodele moderne au o mai mare eficiență. Ele satisfac nevoia de mișcare a copilului, copilul lucrează mai eficient, asimilează mai ușor noile cunoștințe, cooperează mai mult, sunt mai comunicativi. În aceste activități, toți copiii sunt implicați, chiar și cei mai timizi.

Folosind doar metode tradiționale, nu toți copiii se implică în activitate, doar unii dintre ei asimilează cu succes toate cunoștințele. Cu toate acestea ele nu pot fi excluse în totalitate, ci trebuie îmbinate în așa fel încât să ducă la o pregătire cât mai bună a preșcolarului pentru integrarea cu succes în clasa I.

Puntea de legătură dintre tradițional și modern în activitățile matematice, o constituie utilizarea cu succes și în momente cheie a mijloacelor de învățământ. Perioada preșcolarității se definește ca o perioadă a gândirii

concret-intuitive, ceea ce presupune în desfășurarea activităților utilizarea unui bogat și variat fond de materiale și mijloace didactice.

În activitățile matematice folosirea materialului didactic este o condiție esențială, pentru însușirea cât mai eficientă a cunoștințelor. Atât în cadrul jocurilor didactice, cât și în cadrul activităților cu material individual, materialul didactic este deosebit de important. Pentru constituirea de grupe de obiecte, precum și în cadrul numărării se folosesc cartonașe cu imagini, cu cifre, jucării, tablă magnetică, planșe cu cifre, panou cu buzunărașe, obiecte din natură.

Calculatorul rămâne un mijloc modern de învățământ, deosebit de util. Distrându-se cu jocuri pe calculator, copiilor li se dezvoltă imaginația, atenția, intuiția, voința, li se formează aptitudini și trăsături pozitive de caracter, ajungând la deprinderi practice pentru muncă și viață.

Utilizarea calculatorului în activitățile cu conținut matematic creează posibilitatea dezvoltării înclinațiilor și aptitudinilor matematice ale copiilor, tendința lor spre descoperire și creație, oferă un climat care mobilizează în permanență perseverența și dorința de succes.

Crețu Marinela
Berceanu Camelia
Grup Școlar de Arte și Meserii "Ion Mincu"
Deva

Ecoinformaticienii

Obiectivele proiectului:

- Conștientizarea importanței apei în ecosistem;
- Identificarea surselor de poluare a apelor;
- Implicarea elevilor în campania "Nu risipiți apa!" la nivelul școlii și a persoanelor din împrejurimi;
- Utilizarea resurselor T.I.C. în documentarea proiectului prin folosirea calculatorului, a scanner-ului, a imprimantei, a motoarelor de căutare, a site-urilor specializate;
- Aplicarea instrumentelor Think.com, îmbunătățire lucrului în echipă, dezvoltarea abilității de căutare;
- Conectarea elevilor la problemele de mediu și societate;
- Dezvoltarea gândirii și abilității creative, un mediu bun de lucru și un mod sistematic de a gândi, împărtășirea de cunoștințe și experiență;

Structura proiectului

- Apa în organismele vii;
- Tipuri și surse de poluare;
- Dezvoltarea populației și influența asupra mediului;
- Campania "Nu risipiți apa! Apa este vitală!";
- Combaterea poluării;
- Curiozități despre apă; Știați că ...

Detalierea activităților:

- Studiarea materialelor de specialitate (manuale și tratate);
- Documentarea folosind site-uri cu informații din domeniul bio-medical și tehnico-științific;
- Consultarea articolelor din presa de specialitate;
- Căutarea de imagini sugestive pentru alcătuirea proiectului și realizarea de desene și pliante pentru popularizarea acțiunii;
- Consultarea on-line a statisticilor naționale și internaționale referitoare la resursele de apă, dezvoltarea populației și impactul consumului de energie asupra poluării mediului;
- Scanarea desenelor proprii, listarea materialelor publicitare, descărcarea fotografiilor realizate și inserarea acestora în proiect.

Apa în organismele vii

Apa este nu numai un constituent al organismelor vii dar joacă și un rol extrem de important ca cel de regulator termic sau de irigator al țesuturilor vii.

- Apa este un component indispensabil vieții. Un om consumă în medie 3 l apă/zi, iar corpul său are un conținut de 60%-70% apă. Un pom evaporă aproximativ 200 l apă/zi.
- Ființele vii nu pot supraviețui în absența apei, toleranța la deshidratare depinzând de specia respectivă.
- Un om adult, cântărind 70 kg conține apă într-un procent de 65-70 % din greutatea sa, adică până la 50 kg apă.
- Dacă ne raportăm la regnul vegetal, apa este conținută în: salate, castraveți, andive (95 %) sau în roșii și morcovi (90%). Merele conțin 85 % apă, cartofii 80%, sporii bacteriilor doar 50% apă, fasolea și mazărea 10%.

Conștientizarea importanței apei

Pentru a pune în evidență faptul că apa este o substanță vitală, grupa de elevi care a lucrat la acest proiect privind gestionarea resurselor de apă s-au gândit să realizeze o acțiune la nivelul școlii în care să atragă atenția că apa nu mai trebuie risipită și că fiecare dintre noi poate contribui la păstrarea unor ape cât mai curate.

S-au realizat pliante care au fost distribuite în școală la toate clasele și profesorilor dar și populației care a trecut prin perimetrul școlii noastre.

A fost organizat și un mini concurs cu desene pe teme de protecția mediului și protejarea resurselor de apă.

Resurse de apă în scădere!!!

Când a fost publicat în 1965, romanul "Dune", de Frank Herbert, vorbea despre un viitor îndepărtat, în care o

planetă suferă de lipsa apei; astăzi scenariul pare nu numai posibil, dar și foarte apropiat în timp, pe Pământ. 1,1 miliarde de oameni nu au acces la apa potabilă, iar numărul s-ar putea tripla în următorii 20 de ani.

Cu toții am crezut că apa, prin imensitatea volumului ei, "digeră" tot ce putem să aruncăm în ea ; cu alte cuvinte, întinderile de apă ar fi o imensă ladă de gunoi pe care o știam purificatoare. Resursele de apă scad, iar secetele sunt tot mai frecvente. Apa un element esențial al vieții nu se mai află în centrul preocupărilor omenirii.

Deși Europa are provizii suficiente de apă, acest continent se confruntă cu probleme legate de poluare, depozitare nepotrivită a deșeurilor și folosirea abuzivă a apei. Dunărea, de exemplu, este unul din cele mai amenințate cursuri de apă, care dispar din cauza poluării. În unele colțuri ale Europei, vara face ravagii. România se confruntă cu cea mai cumplită secetă din ultimii 60 de ani. Grecia este afectată de un val de căldură fără egal în ultimii 110 ani, care a provocat numeroase incendii de pădure. Râurile Tigru și Eufrat sunt un alt exemplu de acest fel. Acestea aprovizionează trei țări: Turcia, Siria și Irak (80% din apa folosită în Siria provine din râurile care vin din Turcia) . Țările de Jos au suferit de asemenea de secetă, cantitatea de precipitații a fost numai de 1 mm în comparație cu nivelul normal de 44 mm.

Lipsa apei și seceta devin fenomene tot mai obișnuite în Europa. Tendința recentă sugerează că, în viitor, lipsa apei în Europa se va agrava.

A trebuit să se producă o serie de catastrofe până să descoperim greșeala pe care am făcut-o. O problemă importantă în legătură cu folosirea apelor constituie lupta împotriva poluării lor. Utilizarea apei nu trebuie privită doar sub aspect cantitativ, ea este inseparabil legată și de cel calitativ.

Bibliografie

<http://www.green-report.ro/categories/poluarea-apei---2381-0.htm>
http://www.timisoreni.ro/info/util/Poluarea_apelor_pune_in_pericol_viata_oamenilor.html
<http://ro.wikipedia.org/wiki/Poluare>
http://www.hydrops.pub.ro/vion_cap16.pdf
<http://www.ecomagazin.ro/eco/protectia-apelor/>
<http://www.harrypotter.as.ro/biblioteca/geogra/curiozitati/curiozitati.php>
<http://www.util21.ro/util21/curiozitati-stiati-ca-28.htm>

**Cristea Nicolae
Mihăilesc Liana
Muntean Lucica
Școala Specială Păclișa**

***Orientări și tendințe
în reforma
învățământului românesc***

Am realizat aceasta lucrare din dorinta de a evidentia evolutia educatiei pornind de la premisa ca educatia constituie un proces foarte complex iar analiza sa trebuie realizata dintr-o multitudine de puncte de vedere, fiecare în parte vizând un anumit „decupaj” din realitatea educationala. Sistemul stiintelor educatiei, care s-a format tocmai ca raspuns la necesitatea analizei complexe a educatiei, cuprinde printre elementele sale principale discipline precum: pedagogia (teoria generala a educatiei), istoria educatiei (studiul evolutiei educatiei), psihologia educatiei sau psihopedagogia (analiza conditiilor psihice ale educatiei), didactica (teoria generala a procesului de învățământ), didacticile speciale (metodicile predarii unei discipline).

În introducerea lucrării am prezentat cateva argumente pentru care individul trebuie sa acceada la educatie si directia spre care societatea trebuie sa se indrepte. Educabilitatea reprezinta astfel factorul care determina caracterul individului uman de fiinta sociala si educatia ca fapt social. Actiunea educativa înțeleasa ca un ansamblu de influente cu sens pozitiv constiente sau nu, organizate sau neorganizate, regasite în comportamentul indivizilor sau grupurilor sociale, alaturi de socializare (ca proces de pregatire a tinerilor pentru asumarea de statusuri si roluri sociale), notiuni care partial se suprapun dar nu coincid, au generat salturi în constiinta umana, au condus la fapte de cultura si civilizatie. În acest fel si în raport de conditiile tehnico-economice ale vietii, educatia a evoluat treptat influentând la rândul ei societatea.

Capitolul I “Inceputurile educatiei in Romania” descrie evolutia invatamantului romanesc inca de la inceputurile secolului al XIII-lea ,scoli infiintate pe episcopiile din Oradea si Alba Iulia si in alte orase din Transilvania: Sebes, Medias, Arad, Baia Mare.

În Transilvania în secolul al XVII se infiinteaza scolile confesionale si scoli de stat în Moldova si Tara Romaneasca. În aceasta perioada functiona si scoala domneasca care erau organizate si sustinute prin grija domniei si pregateau slujbasi pentru cancelaria domneasca ,vamesi, dascali.

O reorganizare a invatamantului are loc în timpul domniei lui Alexandru Ipsilanti, om cu vederi înainte, să reorganizeze invatamantul în anul 1776, pe principii mult mai largi ca viziune pedagogica, infiintand scolile nationale si orssenesti care erau conduse pe baza unor legi elaborate de institutii centrale ca Eforia scolilor si Epitepia invataturilor publice conduse de directorii lor Petrache Poenaru si Gheorghe Asachi.

În anul 1948 s-a pus bazele invatamantului în limba romana, au fost infiintate scoli la sate și au luptat pentru extinderea și dezvoltarea lor, au infiintat primele ziare romanesti, s-au elaborat si tiparit primele manuale .O perioada infloritoare pentru invatamantul romanesc a reprezentat-o mandatul ministrului invatamantului Spiru Haret care a dezvoltat invatamantul satesc cat si orasenesc.

Legea asupra invatamantului secundar, și superior din 1898 a avut un rol deosebit de important în dezvoltarea invatamantului superior romanesc. Aceasta a accentuat importanta dezvoltării laturii practico-aplicative, punând bazele imbinarii invatamantului teoretic de pe bancile universitatii cu exercitiul practic din ateliere/laboratoare.

Capitolul II “ Sistemul social al educatiei”- evidentiaza rolul institutiilor educative cum sunt: familia-fiind considerata prima si cea mai veche institutie în educarea tinerei generatii , functie care este preluata tot mai mult de catre scoala. Mijloacele de comunicare în masa au, deasemenea un mare potential educativ,televiziunea presa, cinematograful,radioul, înregistrari audio video, da posibilitatea creerii unui nou limbaj capabil sa comunice noi idei, informatii, ganduri, semnificatii cu o rapiditate si receptivitate multmai mare decat cea a limbajului obisnuit.Biserica a reprezentat si reprezinta o institutie cu rol educogen, aceasta pune în prim plan valorile umane care sunt asimilate de indivizi si grupurilr sociale, valori ce pot fi regasite la nivel comportamental.Alta institutie cu traditie în promovarea educatiei este armata, aceasta cultiva sentimente de patriotism, vitejie eroism sacrificiu. La randul loe strada si grupul de prieteni au în plan mai general potential educativ.

Capitolul III “Latura moderna a educatiei”-releva faptul ca innoirile si dezvoltarile ce se înregistreaza în sistemele stiintei si tehnologiei se repercuteaza si în sistemul social educational, care, având ca misiune esentiala diseminarea rezultatelor progresului cunoasterii si valorificarea realizarii dezvoltarii tehnologice este obligat sa se coreleze cu acestea în toate articulatiile sale.

Ceea ce, în mod concret presupune reînnoirea si modernizarea continua a continutului educatiei si învățământului, în concordanta cu nivelul de dezvoltare al stiintei, tehnologiei si culturii si cu exigentele dezvoltarii societatii, în fiecare etapa majora de evolutie a acesteia.

Capitolul IV “ Educatia si internetul “ aduce argumente si arata importanta sistemului informatic în educatie si explica; de ce internetul si în invatamant?. În Romania Internetul a patruns relativ incet, multa vreme fiind considerat un lux inutil. Chiar si acum, pentru uz personal, mai ales datorita costurilor foarte mari ale serviciilor telefonice, este destul de putin utilizat. Daca din punct de vedere al infrastructurii lucrurile au avansat destul de mult, din punct de

vedere al resurselor informatice disponibile evoluția este greoaie. Internetul este un depozit imens de informație, cei care navighează în Internet au acces necenzurat la această informație. Este un fapt pozitiv sau nu? De fapt în toată lumea învățământul trece prin transformări importante iar Internetul este o parte majoră a acestor transformări și asta nu se aplică numai învățământului de calculatoare. Învățământul de calculatoare este de altfel dincolo de discuțiile legate de utilitatea Internetului, în orice facultate "respectabilă" cu profil de calculatoare sau informatică din lume, Internetul este în același timp un obiect de studiu (prin tehnologiile sale) și o sursă de documentare semnificativă. Transformările au loc acum în celelalte școli, care încep să utilizeze Internetul ca un mijloc de documentare și de expresie. Apariția și răspandirea tot mai semnificativă a învățământului la distanță este o parte importantă a mutațiilor care au loc în învățământ. Existența Internetului deschide extraordinar de mult porțile școlilor pentru "studenți" de toate vârstele și gradele de pregătire.

Capitolul V, Modele ale activității didactice tradiționale și moderne –prezintă metode de predare –învățare –evaluare făcând o paralelă între metodele tradiționale și cele moderne cu avantajele și dezavantajele fiecărei metode.

Considerăm că fiecare metodă, și nu mă refer doar la clasificarea în funcție de axa istorică, nu apar în stare pură, ci sub forma unor variante și aspecte diferite, încât, în mod difuz, în cadrul unei metode, de exemplu cea clasică, se poate naște treptat tendințe către modernism. Ele apar și se concretizează în variante metodologice compozite, prin difuziunea permanentă a unor trăsături și prin articularea a două sau mai multe metode

David Cristina
Grădinița P.P. nr. 4
Deva

Copilul preșcolar în mileniul III

Poate părea depășit, dar se readuce în discuție o problemă mereu actuală: COPILUL. Astfel, orice nouă generație de educatori este în situația de a descoperi și a redescoperi copilul, de a experimenta diverse căi de remodelare a personalității copilului, de a organiza activități de învățare mai reușite.

În contextul actual al existenței noastre, educația își multiplică importanța și funcțiile. Acest fenomen este într-o legătură firească cu dinamica evenimentelor și evoluțiilor sociale, cu ritmul și amploarea cercetărilor științifice realizate în domeniul psihologiei învățării și dezvoltării, cu nevoile educaționale crescânde ale copiilor și tinerilor care se formează ca personalități la acest început de mileniu.

Sarcina instituțiilor al cărui obiect de activitate îl reprezintă educația devine pe măsură, mai complexă. Ele sunt în situația de a căuta neîncetat modalități de eficientizare a intervențiilor educative specifice care să compenseze excesiva mobilitate și nesiguranță generate de evoluțiile în plan social.

Grădinița este prima dintre aceste instituții care resimte impactul reformelor de tot felul, prin efectele pe care le generează în planul relațiilor cu caracter interpersonal și care se reflectă asupra climatului afectiv în care se dezvoltă noile generații de copii.

Ținând cont de mulțimea fenomenelor sociale care influențează procesul formării și dezvoltării personalității copilului mic, semnalăm creșterea importanței acțiunilor educative care se realizează în contextul grădiniței.

Aceste acțiuni alături de tradiționalul, modernismul, ca urmare a faptului că la această vârstă copilul recepționează cu multă ușurință evenimentele percepute direct: sosirea unei persoane străine în grădiniță, o serbare, o șezătoare, o vizită la muzeu, o excursie. Toate aceste impresii se imprimă în sufletul copilului, iar într-o formă sau alta sunt transpuse în propria sa activitate.

La vârsta preșcolară copilul este încă dependent de părinți, de educatoare, fapt ce pune în prim-plan formarea deprinderilor morale. Trăsăturile morale se consolidează la copil numai dacă există consecvență în atitudinile noastre față de el și dacă munca educativă are continuitate.

Pentru asigurarea acestei continuități este importantă dezvoltarea parteneriatelor cu părinții, prin care părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, pot înțelege mai bine rolul lor educativ și își însușesc procedee educative pe care să le aplice în educația copiilor lor.

Prin acest tip de parteneriate se stabilesc relații mai apropiate și mai deschise între educatoare și părinți, iar părinții, cunoscându-se mai bine între ei pot colabora mai ușor în luarea unor decizii importante pentru grădiniță.

Eficiența implementării unui astfel de proiect educațional este evidentă atât pentru copii, pentru familie, pentru grădiniță, cât și pentru întreaga comunitate. Dar, principalul beneficiar este desigur copilul.

Educația ecologică constituie unul din principalele obiective ale educației la vârsta preșcolară. Pe această temă se pot realiza parteneriate între diferite instituții:

- grădiniță - grădiniță;
- grădiniță – Comunitate Locală;
- grădiniță – părinți;
- grădiniță – ONG-uri.

În cadrul acestor parteneriate se pot parcurge următoarele conținuturi: transmiterea unor informații despre ecologie, dobândirea unor cunoștințe despre relația om-mediul, educarea unor comportamente și conduite civilizate față de mediul ambiant, formarea deprinderilor și obisnuințelor de a proteja mediul, îmbogățirea vocabularului activ cu cuvinte din domeniul ecologic, cultivarea unor atitudini de investigare, cercetare, explorare a mediului, îngrijirea colțului viu din clasă sau grădiniță, curiozități din lumea plantelor și animalelor, cunoașterea plantelor și animalelor ocrotite de lege, recoltare de plante medicinale și fructe benefice sănătății, contribuția copiilor la reciclarea materialelor refolosibile, formarea unei atitudini de dezaprobare față de cei ce încalcă normele specifice de păstrare a igienei mediului, cunoașterea posibilităților de ocrotire și conservare a naturii, a elementelor primare din natură în vederea cultivării atitudinilor responsabile a implicării directe în protecția mediului.

Proiectele de parteneriat educațional cu Comunitatea Locală - Primărie, Poliție – au ca argument educația preșcolarilor pentru cetățenie democratică în vederea formării unor cetățeni activi și responsabili. Prin acțiunile desfășurate în acest sens, copiii își însușesc concepte cheie – libertate, justiție, egalitate, solidaritate, cunosc modul de funcționare a instituțiilor democratice, înțeleg rolul drepturilor omului în viața cotidiană, sunt puși în diferite situații de a respecta pe cei de lângă ei, își formează deprinderi de a-și proteja propria persoană și pe ceilalți.

Prin parteneriatele educaționale pe teme de sănătate, parteneriate în care sunt implicați copii, părinți, educatoare, medici, asistente, se urmărește formarea unor priceperi și abilități de menținere a unor relații echilibrate, sănătoase cu mediul social și natural, elaborarea deprinderilor și formarea obisnuințelor igienei necesare dezvoltării

armonioase și echilibrate.

O altă latură a educației pentru societate o reprezintă educația religioasă a cărei calitate poate fi îmbunătățită prin parteneriate cu reprezentanți ai bisericii. Astfel, se pot realiza convorbiri tematice, lecturi, poezii, cântece, colinde, vizite, excursii care au ca obiectiv turistic mănăstiri.

Educația moral-civică este un proces complex ce trebuie condus nu numai cu știință, ci și cu artă și înaltă maiestrie pedagogică, astfel încât copiii să-și însușească principiile moral-civice pozitive ale societății în care trăiesc și să le promoveze consecvent în viață.

«Arta educației, nu este altceva decât cunoașterea mijloacelor potrivite pentru a forma corpuri mai robuste și mai puternice, spirite mai luminate și suflete mai virtuozitate». (Helvetius)

David Irina
Liceul Pedagogic "Sabin Drăgoi"
Deva

Încurajarea prietenilor între copiii preșcolari

Se știe că prietenii sunt vitale în dezvoltarea sănătoasă a copiilor, că tovarășii de joacă și prietenii asigură interacțiunea socială și îmbogățirea vieții. Nu se poate însă trece cu vederea faptul că unii copii întâmpină dificultăți în legarea acestor prietenii. Izolarea socială și singurătatea, care pot avea efecte prelungite, încep adesea la o vârstă foarte fragedă. Fenomenul însingurării la copii și adulți a fost studiat de mulți cercetători (Allen, 1989; Asher, Parkhurst, Hymel & Willias, 1990; Bowlby, 1977; Bullok, 1993; Cassiday & Asher, 1992; Roland & Lawhoan, 1994).

Adeseori importanța prietenilor este trecută cu vederea sau subestimată. Acei copii care nu-și dezvoltă caracteristicile necesare în vederea menținerii atașamentelor sociale sunt predispuși la maturitate problemelor de sănătate, suferințelor emoționale și tulburărilor de personalitate, mai concret, pot suferi de boli mintale, de inimă și hipertensiune. Dezvoltarea nesănătoasă poate să înceapă din frageda copilărie dacă lipsește o relație strânsă cu părinții, iar o asemenea lipsă afectează adesea alte interrelații pe parcursul vieții.

Prietenii nesănătoase sunt distructive, pe când cele sănătoase sunt creative. Cele mai multe dintre relațiile sănătoase vor dezvolta trăsături precum: autonomia, inițiativa și creativitatea. Prietenii variază în funcție de vârstă, gradul de încredere, stadiile personale de dezvoltare și alți factori.

De o mare importanță este felul în care adulții stimulează dezvoltarea prieteniei prin învățarea, îndrumarea și promovarea unor conduite și atitudini acceptabile la copii și prin modelarea unor modele similare.

Educatorii și părinții pot încuraja comportamentul social al copilului prin ajutorul și grija față de ceilalți, de exemplu. La vârsta preșcolară copiii sunt capabili să dea dovadă de grijă atunci când un alt copil se află în necaz. Atunci copiii își dezvoltă comportamente empaticе, ei sunt gata să le pună în evidență. Copiii leagă prietenii cu ceilalți în funcție de apropiere, apreciere, limbajul trupului, tonalitatea vocii, miros și alți factori. În cadrul unui grup, se remarcă faptul că unii copii sunt foarte apropiați de colegii lor, în timp ce alți copii pot fi ignorați. Cadrele didactice și părinții îi pot îndruma pe copii către legarea prietenilor, ajutându-i să-și dezvolte trăsăturile care le sporesc șansa de a fi aleși drept prieteni ai celorlalți.

Conceptele de care țin seama copiii de vârstă preșcolară în ce privește relațiile cu colegii lor:

- „Am nevoie de cineva care să se joace cu mine.”
- „Am nevoie de un prieten.”
- „Am un prieten.”
- „Doresc să am un prieten.”
- „Nimeni nu va fi prietenul meu.”

Colegii de joacă, micii prieteni se pot privi, își pot atinge mâinile, pot împărți jucăriile și mâncarea, și pot participa împreună la orice activități paralele sau asociate.

Caracteristicile unei prietenii variază în funcție de sex.

În mod obișnuit, fetițele dau dovadă de mai multă apropiere afectivă și încredere decât băieții. În ambele cazuri se preferă prietenii de același sex.

Îndrumarea copiilor de către adulți spre dezvoltarea prietenilor și, implicit, dezvoltarea ulterioară a abilităților sociale.

Educatoarele, învățătorii, pedagogii și specialiștii în domeniu se cuvine să stimuleze dezvoltarea acelor abilități de bază ale copiilor, care înlesnesc legarea prietenilor promovând:

- un mediu propice (incluzând confort și siguranță) dezvoltării prietenilor;
- emoții pozitive;
- abilități sociale;
- punerea în practică a abilităților;
- luarea inițiativei;
- responsabilitatea reciprocă;
- controlul mâniei;
- exprimarea pozitivă a sentimentelor.

Având în vedere faptul că adulții sunt responsabili de îndrumarea și instruirea copiilor trebuie:

- să fie protectori, amabili, corecți, consecvenți și rezonabili;
- să fie sensibili și responsabili;
- să ofere copiilor informații prin intermediul literaturii, poveștilor, a pieselor de teatru, precum și a altor mijloace de informare;
- să-și găsească timp pentru fiecare copil în parte;

- să încurajeze respectul reciproc;
- să fie modele demne de urmat de către copii;
- să utilizeze în vorbire exprimări deschise, sincere și ferme;
- să ofere copilului șansa de a fi ascultat;
- să depună efort comun pentru ameliorarea pornirilor agresive ale copilului;
- să folosească cuvinte calme, exprimând jovialitate, care să răspundă replicilor copilului;
- să integreze copilul în medii sănătoase care să –i faciliteze întâlnirea cu alți copii de aceeași vârstă.

Studiul pe care l-am întreprins în cursul anului școlar 2007-2008 a permis relevarea faptului că:

- atât copiii cât și adulții deopotrivă, pot fi instruiți să recunoască și să cultive acele trăsături care-i ajută pe copii să lege prietenii; iar în cazul în care aceste comportamente și atitudini au fost stabilite de timpuriu pot influența benefic sănătatea fizică și mentală a unei persoane și importanța legăturilor de prietenie și a altui gen de relații de maturitate;
- știind tendința copiilor de a imita ceea ce văd, adulții - părinții și cadrele didactice- trebuie să le modeleze în sens pozitiv comportamentele legate de afecțiune, sensibilitate, cooperare. Aceste modele, importante în formarea viitorului adult capabil de relaționări pozitive, trebuie să reflecte acceptabilitate, ajutor și bucurie în cursul instruirii, încurajând, pe de o parte dezvoltarea relațiilor de prietenie și redirectionând, pe de altă parte, comportamentele și atitudinile care împiedică dezvoltarea interacțiunilor sociale ale copiilor. O astfel de îndrumare are menirea de a contribui la dezvoltarea sănătoasă a copiilor, trăsătură pozitivă care va conduce la evoluția și menținerea prietenilor atât în copilărie cât și la maturitate.

BIBLIOGRAFIE

BACUS, ANNE, Copilul de la 3 la 6 ani, Editura Teora, București, 2000
BIRCH, ANN, Psihologia dezvoltării, Editura Tehnică, București, 2000
EYSENK, HANS și EYSENCK, MICHAEL, Descifrarea comportamentului uman, Editura Teora, București, 2000
GROSU, POPESCU, EUGENIA, Respectați-i pe copii !, Editura Recif, București, 2000
Mc GINNIS, ALAN LOY, Importanța prieteniei, Editura Curtea Veche, București, 2000
MUNTEANU, ANCA, Psihologia copilului și a adolescentului, Editura AUGUSTA, Timișoara, 1998
RADU, I. și colab. , Introducere în psihologia contemporană, Editura Sincron, Cluj-Napoca, 1991
STANTON, NICKY, Comunicarea, Societatea Științifică și Tehnică, București, 1995
STRUCK, PETER, Învață să mă crești, Editura Axal Springer, București, 2001
VERZA, EMIL și VERZA, FLORESCU EMIL, Psihologia vârstelor, Editura ProHumanitas

Dobrotă Florian
Școala Generală "Dr. Aurel Vlad"
Orăștie

Excursiile și vizitele ca activități extrașcolare

Excursiile și vizitele oferă elevilor prilejul de a efectua observații asupra obiectelor și fenomenelor așa cum se prezintă ele în stare naturală, asupra operelor de artă din muzee și case de creație artistică, asupra unor momente legate de trecutul istoric, de viața și de activitatea unor personalități de seamă ale științei și culturii naționale și universale, asupra relațiilor dintre oameni și a rezultatelor concrete ale muncii lor. Ele au menirea de a stimula activitatea de învățare, de a întregi și desăvârși ceea ce elevii au acumulat în cadrul lecțiilor. Conținutul lor diferă în funcție de obiectul de învățământ.

Tipuri de excursii și vizite:

- a) Excursii și vizite introductive:
 - organizate înaintea predării unui capitol;
 - pregătește elevul pentru înțelegerea și asimilarea cunoștințelor ce se vor preda;
 - oferă posibilitatea de a urmări aspecte concrete ale obiectivului vizat, să culegă informații, să colecționeze material didactic.
- b) Excursii și vizite organizate în vederea comunicării de cunoștințe noi:
 - se transmit cunoștințe prevăzute de programa școlară legate de natură, agenți economici,...
- c) Excursii și vizite finale:
 - organizate după încheierea predării unui capitol, teme;
 - concretizează cunoștințele predate, de sistematizare și fixare a lor.

Prin conținutul lor se deosebesc excursiile recreative de cele cu caracter didactic. Ele urmăresc lărgirea orizontului de cunoștințe, familiarizarea elevilor cu frumusețile naturale ale țării noastre, asigurarea unor ocazii de recreere – destindere.

Vizitele în scop didactic se organizează de obicei în unități sau instituții de învățământ și cercetare, muzee, case memoriale, șantieri arheologice, săli de expoziție, stațiuni experimentale agricole.

Unele lecții (științe, geografie, istorie, limba română) se pot organiza în cadrul acestor vizite. Altele, vizitele au ca obiectiv completarea și adâncirea cunoștințelor, deschiderea orizontului de cunoaștere spre realitatea economică și social – culturală, orientarea școlară și profesională.

Pentru ca vizitele să-și atingă obiectivele, trebuie să se țină seama de:

- a) să fie bine organizate, să se desfășoare în condiții confortabile de deplasare;
- b) să fie din timp anunțate pentru ca personalul locului vizitat să nu fie luat prin surprindere și să fie cooperant;
- c) să se stabilească clar obiectivele vizitelor (de informare și documentare, de orientare școlară și profesională);
- d) personalul abordat să fie de înaltă competență profesională;
- e) să se discute despre învățămintele, impresiile vizitelor;
- f) să se includă rezultatele cunoașterii în urma vizitelor în experiența proprie a elevilor.

Excursiile (unitematice și pluritematice) sunt de mai lungă durată și includ, de obicei, deplasări în alte localități. Avantajele acestor forme de organizare ale instruirii sunt: contactul cu realitatea, cu viața, observarea și studierea fenomenelor în condiții naturale și sociale. Elevii sunt familiarizați cu problemele, își completează și își îmbogățesc cunoștințele, își formează și își consolidează atitudini și convingeri.

În organizarea unor astfel de excursii tematice trebuie să se țină seama de:

- a) să se sigure condiții de călătorie decente, condiții de cazare acceptabile (dacă excursia durează mai multe zile);
- b) să se creeze o atmosferă de grup agreabilă, cu atitudini de interes comun, să nu se neglijeze timpul afectat distracției;
- c) participanții la excursie să fie deprinși pentru a întreține jurnale de însemnări;
- d) întregul grup să fie pregătit pentru receptarea informațiilor și pentru trăirea impresiilor;
- e) în timpul excursiilor sau ulterior se fac comentarii pentru a integra noile cunoștințe și impresii în propria experiență.

Cunoscând rolul pe care îl au excursiile și vizitele în viața școlarului mic, am organizat diferite excursii și vizite pe care le voi prezenta în continuare:

- vizită la „ Chimica ” – elevii au fost interesați să vadă cum se produc unele produse din mase plastice, ce mașini se folosesc, cine lucrează pe mașini, condițiile de muncă ale angajaților;
- vizită la „ Chimsport ” – au observat cum se produc bicicletele, clăpării pentru schi, munca în echipă a angajaților pentru realizarea produsului finit;
- vizită pe terenul de fotbal din localitate, unde elevii au observat cum arată un astfel de teren, au luat loc în tribună, au luat parte la exerciții de joc cu mingea.

- vizită la fabrica de cărămidă – au văzut materia primă folosită pentru fabricarea cărămizii, pașii prin care trece materia primă pentru a ajunge la produsul finit.

- vizită la o fermă de vaci – au observat vacile și alte animale din fermă (capră, cal, oaie, iepuri), hrana acestora, adăpostul lor și produse de la ele. Tot aici au observat și o secție a fermei de produs cuie și plasă din sârmă.

- vizite la biblioteci (școlară și municipală) – au luat la cunoștință cum trebuie să procedeze pentru a putea împrumuta cărți, modul de așezarea a acestora pe rafturile bibliotecii, care sunt cărțile care se studiază în bibliotecă.

Alte vizite efectuate la: moară, fabrica de pâine, întreprinderea pentru plante, întreprinderea de produse din piele.

- excursie la Aninoasa – au observat zona de deal și munte, așezări omenești din aceste zone, scena unei case de cultură, obiceiuri și tradiții de Crăciun, porturi populare.

- excursii la Deva, Hunedoara, Cinciș, Sibiu, jud. Bihor – au vizitat ruinele cetății de la Deva, castelul de la Hunedoara, barajul de acumulare de la Cinciș, cetatea reîntregirii neamului de la Alba Iulia; monumente consacrate eroilor și unor personalități din locurile vizitate; parcul dendrologic de la Simeria, grădinile zoologice de la Hunedoara și Sibiu unde au luat contact cu noțiunile studiate la școală; muzeele de istorie, științe și tradiții de la Deva, Aurel Vlaicu și Sibiu.

Elevii sunt foarte încântați de excursii și se manifestă total diferit în timpul desfășurării acestora (comportamentul lor diferă total față de cel pe care îl adoptă în timpul programului de învățare din școală).

Latura sportivă, mișcarea distracția și destinderea sunt permanent avute în vedere în ciclul primar. Cele mai importante forme promovate în acest scop sunt: vizita, drumeția și expediția. Trebuie avut în vedere permanent caracterul diferențiat al acestor deplasări, cum ar fi:

a) în funcție de particularitățile de vârstă, puterea de înțelegere, nivelul de pregătire și scopul instructiv – educativ al activităților;

b) în funcție de zona geografică;

c) în funcție de anotimp și durată.

Activitatea turistică a elevilor nu trebuie privită doar ca un prilej de plimbare, de admirat natura și de fotografiat, ci o metodă practică, atractivă, antrenantă și emulativă, de cunoaștere multivalentă a frumuseții mediului înconjurător, de instruire și educare, de dezvoltare a aptitudinilor, întăririi sănătății etc.

Obiectivele instructiv – educative ce trebuie realizate în cadrul predării – învățării cunoștințelor despre natură în ciclul primar impun ca activitatea didactică să se centreze pe elevi, pe contactul lor nemijlocit cu plantele, animalele, obiectele și fenomenele din mediul înconjurător.

În cadrul excursiilor, elevilor li se întărește sentimentul de dragoste și respect pentru natură, om și realizările sale.

Învățămintele desprinse prin excursiile și drumețiile mai importante sub aspectul obiectivelor tematice, al distanțelor de parcurs și al timpului afectat se regăsesc în portofolii care cuprind prioritar lucrări ale copiilor axate pe teme din programa școlară. Totodată, la opțional ne-am ales ca obiect de studiu „ Natura – prietena mea ”. Toate acestea ne ajută să educăm copilul, formându-l ca pe un viitor prieten al Pământului, implicat în dezvoltarea și ocrotirea naturii.

Excursia și vizita, ca activitate extracurriculară, permite o abordare interdisciplinară, făcând apel, în funcție de tema propusă, la mai multe discipline: limba română, geografie, istorie, educație ecologică, educație plastică, educație muzicală, educație religioasă, educație civică.

Rezultate:

“ Căci ei vor fi în lume și în viață

Așa cum noi le-am spus și arătat,

Iar ei, la fel, așa vor da povață

Și-un lung popor e-acum format”

(Traian Dorz)

Drăghici Slăvuțescu Gheorghe
Școala Generală Nr. 2
Uricani

Familia - prima școală în formarea personalității sportive a copilului

ARGUMENT

MOTTO : „ Mare grijă în viața de familie pentru cei ce-și propun să fie primii educatori ai copilului - părinți sau guvernori.” (J.J. Rousseau)

Educația fizică și sportul cuprind o mare arie de pregătire și de formare a tinerei generații și se realizează metodic și științific pe toate căile oferite de societate: familie, școală, organizații de tineret, asociațiile sportive școlare, cluburile sportive școlare, licee cu profil de educație fizică și sport, cluburi sportive de performanță, etc.

Familia îndeplinește un deosebit rol în formarea personalității copilului, în care acesta face cunoștință cu o multitudine de obiceiuri și practici. Conștiința copilului este rezultatul integrării sale în noianul de gânduri, aspirații, convingeri, credințe, deprinderi, obiceiuri, sentimente, stări, aprecieri, atitudini, maniere de acțiune și reacțiune deschis, volubil, exuberant, optimist, obosit, plictisit, reținut, circumspect, neîncrezător, temător, mizantrop, etc.

Noțiunile și reprezentările intelectuale, normele și categoriile morale, obiceiurile și tradițiile sportive, dragostea de muncă și inițiativă, respectul pentru om și spiritul de colegialitate, integrarea în colectivitate și disciplina în muncă, simțul răspunderii și onestitatea, politețea și buna cuviință, atracția pentru frumos și sensibilitate, dorința într-un perfect echilibru cu puțința - toate acestea reprezintă constelația valorilor umane care se dobândesc în familie și conferă imaginea sau girul a ceea ce este copilul de azi și, în devenire, cetățeanul de mâine.

Stilul de lucru al părinților, aprecierile lor asupra unora sau altora dintre fapte și preocupări, tendințele și aspirațiile, năzuințele și idealurile în toată problematica educației și culturii, se revarsă treptat în psihologia copilului care, în primii ani ai vieții, imită totul fără discernere, vrea să știe totul dintr-o curiozitate puțin înțâlnită în evoluția vieții și o receptivitate însoțită permanent de supunere și ascultare.

Leagănul familial cu cortegiul lui de amintiri îl purtăm o viață fiecare dintre noi; ne urmărește în tot ce gândim sau întreprindem, ne ajută să ne orientăm în cele mai delicate situații umane, reprezintă busola vieții și izvorul vredniciei și prosperității noastre. Unele expresii ne rețin și ne obligă la reflecție: „am învățat de la tata o vorbă de duh”; „mama avea dreptate când spunea”, etc., sunt primele orientări și îndemnuri care stăruie în propria noastră conștiință. Copilăria fecundă în stări și motivații constructive, luminată de visuri îndrăznețe și ocrotită de căldura părinților înfloarește în toată plenitudinea și se realizează personalitatea în anii de studii, în procesul de instruire și educație organizate, dobândită în școala de toate gradele sub îndrumarea competentă a cadrelor didactice de specialitate - educatori, învățători, profesori de educație fizică și antrenori ai anumitor ramuri de sport.

Mai bogată sau mai săracă în acțiuni, în impresii și amintiri, oricum, copilăria nu se uită. Aceasta poate fi trăită intens, gustată în complexitatea ei prin prezența bucuriilor și frumuseților într-o notă de echilibru și eficiență. Dimpotrivă, copilăria poate fi lipsită de plăcerile și stările sale tonifiante, brăzdată de griji și supărări, împovărată de lipsuri și greutăți, poate mai rău, supusă tuturor capriciilor, martora neobișnuitelor răsfățuri, saturată de plăceri pe care alții nu și le pot visa sau imagina. Există, în sfârșit, copilărie trăită într-o presiune alertă, pe fundalul unui hățiș de stridențe și certuri, implicată în tot felul de situații umane în care violența și tirania își dau mâna la orice pas, copilărie cu un climat tot atât de needucativ, poate deosebit de periculos.

Nu sunt convins că am surprins toate nuanțele stărilor sufletești, convingerilor și atitudinilor umane, dar în mod sigur le-am punctat pe cele mai tipice. Toate acestea lasă amprenta în viața copilului, amintiri ce nu se șterg, cel mult se tocesc în lupta cu viața, se nivelează la flacăra culturii și educației dobândite de-a lungul evoluției, pe băncile școlarității și studenției, în practica muncii și influența societății.

Ce ajung acești copii și pe ce cărări străbat în viață? Ce plusuri și minusuri adaugă educația și cultura realizată în contextul școlii? Cât se resimte educația familială în educația școlară? Ce aport aduce familia în cultivarea intereselor și preocupărilor copilului pentru activitățile sportive organizate și pentru educația sportivă?

FAMILIA - LEAGĂN AL TRADIȚIILOR SPORTIVE

Educația fizică în familie trebuie înțeleasă în atitudinea tinerilor proaspăt căsătoriți cu privire la activitatea sportivă organizată. Aceasta se va înfiripa și se va dezvolta cu condiția ca soții să aibă în experiența lor

suficiente cunoștințe, deprinderi și priceperi sportive formate în perioada școlarității.

Tinerii soțiplac prin ținuta athletică, dinamismul și armonia trupului călit în activitățile sportive organizate în timpul școlarității, dar care sunt continuate în timpul liber prin practicarea jocurilor sportive preferate.

Este unanim recunoscut și se înțelege bine că „leagănul tradițiilor sportive este în familie”, dar acesta este făurit de școală prin profesorul de educație fizică, explicând și conștientizând părinții de necesitatea mișcării, oferindu-le asistență pedagogică corespunzătoare. Orice tradiție se dobândește prin muncă sistematică și eficientă introdusă în general și nu izolat. Auzim exprimându-se: copilul A are tradiție sportivă din tată în fiu... Prin ereditatea sportivă cultivată în orele de educație fizică, așa se explică performanțele sale.

În studiile și discuțiile cu părinții am constatat că majoritatea, în special mamele, nu dau adeziunea ca odraslele lor să facă sport în timpul liber, mai ales când este vorba despre fete. În aceste cazuri, profesorul de educație fizică trebuie să îi alieze la ideea necesității de practicare, din plăcere, a unei ramuri de sport încă de la o vârstă fragedă. Trebuie să le inoculeze dragostea pentru jocul organizat cu valențe multiple educaționale, căci copilul își petrece timpul cel mai mult în viața de familie.

Profesorul de educație fizică trebuie să-și rezolve conflictele educaționale și să-și confecționeze o ascendență asupra părinților pentru a-și conferi autoritatea și prestanța de pedagog. Familia face ceea ce știe, conștientă că vrea binele propriilor copii. De multe ori greșește, dar profesorul de educație fizică fiind aliatul familiei previne împovărarea de cerințe și interdicții. Explicând, în special mamelor, că supraîncărcarea copilului cu multiple cerințe și exigențe de ordin intelectual, moral, estetic și mai puțin cu cele de ordin sportiv nu este folositor copilului în formarea sa ca ființă complexă. În felul acesta se creează începutul tradiției sportive a mișcării organizate. Drumul copilului este netezit în propria evoluție, când între familie și școală există o unitate de acțiune în munca de educație sportivă.

FAMILIA - IZVOR ȘI TRADIȚIE ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

Primele noțiuni, reprezentări, deprinderi, obișnuințe, convingeri, sentimente și pasiuni se dobândesc în familie. Este foarte greu să apreciem ponderea și ierarhia lor în viața de familie, dar avem certitudinea că bazele acestor cerințe instructive și educative le resimte copilul în modelul oferit de familie.

În familiile cu preocupări sportive, de carte și cultură intelectuală, copilul va citi și scrie mai de timpuriu și va poseda un orizont al cunoașterii intelectuale și sportive superior în raport cu copiii de aceeași vârstă.

Copiii care au cunoscut preocupări sportive, estetice și utile, cărora li s-a făcut educație sportivă într-o anumită ramură de sport, dar cărora li s-a făcut și educație artistică într-un anumit domeniu - muzică, literatură, pictură, sculptură - poartă în experiența lor un sistem apreciabil de cunoștințe, priceperi și deprinderi din fiecare în parte.

Familii bine încheiate și organizate, în care copiii respiră aerul politeței și buneii cuviințe, al practicării sportului în spirit fair-play, aduc plusuri notabile în exprimarea copiilor, în stilul și maniera lor de lucru, în instituirea unor raporturi principiale, de tovarășie, de prietenie, de bonomie și respect în societatea școlii, a grupului școlar, dar și în societate, în relațiile lor interpersonale.

COLABORAREA PROFESORULUI DE EDUCAȚIE FIZICĂ CU PĂRINȚII, EDUCATORII ȘI ANTRENORII RAMURILOR DE SPORT

Antrenorii pe ramuri de sport își recutează viitoarele speranțe sportive din școlile primare, generale și liceale. Pentru unele ramuri de sport - schi, înot, gimnastică, patinaj - mediul familial și preșcolar este investigat de antrenori, ei înșiși cândva performeri sportivi, în scopul integrării copilului în sport la o vârstă fragedă.

Cercetările științifice realizate în ultima vreme în România conturează criteriile corespunzătoare și elimină erorile selecției „după ochi” - adică circumstanțial. Respectând aceste criterii de selecție se pot înțelege factorii care condiționează formarea personalității umane și edificarea acestora cu instrumentele operaționale de lucru, specifice sportului de performanță.

Pentru a se evita situația în care multe individualități pot doborîștacheta exigențelor, dar nu au intrat în atenția antrenorilor în momentul selecției pentru a fi cuprinși într-o activitate sportivă organizată, profesorul de educație fizică poate, pornind de la cele câteva elemente de bază, să-l atragă pe elev la activități sportive diverse și pe măsura progresului să-l îndrume spre o ramură de sport corespunzătoare trăsăturilor sale esențiale.

Filip Eleonora Maria
Grădinița "Piticot"
Hunedoara

Matematica prin joc la grupa de 3-5 ani

Învățământul românesc e conceput ca un sistem de verigi care derivă una din cealaltă: preșcolar, primar, gimnazial, liceal, postliceal. Nivelul preșcolar este primul pas în educație, e piatra de temelie, premisa dezvoltării ulterioare a individului. Tocmai din această cauză, preocuparea pentru desfășurarea unei activități de calitate trebuie să fie o prioritate a tuturor educatoarelor.

La începutul anului școlar 2006-2007, le-am cerut părinților copiilor de la grupa mică să completeze un chestionar. La întrebarea : „De ce ați înscris copilul la grădiniță?” am primit și răspunsuri care recunoșteau valoarea educativă a acestei instituții, dar, din păcate și răspunsuri de genul: „Nu are cine să stea cu el.” Am considerat de aceea util ca, la prima ședință să prezentăm orarul grupei și sumar programa. O singură categorie de activitate a stârnit nedumeriri în mintea unor părinți: matematica. Pentru adulți, matematica e ceva rigid, abstract și complicat și, de aceea, cei mai puțin avizați nu înțeleg cum s-ar putea face matematică la 3 ani.

Și totuși, analizând în esență lucrurile, realizăm că aceasta este categoria de activitate care solicită și dezvoltă cel mai mult gândirea, care pune în mișcare întreg mecanismul intelectual. Matematica la 3 ani, înseamnă, de fapt, lucrurile acelea mărunte pentru adulți, dar care reprezintă baza cogniției: operațiile intelectuale, fundamentele vieții de zi cu zi. E inutil să poți merge dacă nu realizezi în ce direcție. Ne ciocnim de noțiunile de mult-puțin, mare-mic, sus-jos, înainte-înapoi de mai multe ori decât ne dăm seama și totuși acestea sunt abstractizări cu care copilul de 3 ani abia acum începe să se familiarizeze.

Studiind conținutul programei, constatăm că ceea ce se urmărește prin activitățile matematice este „dezvoltarea operațiilor intelectuale prematematiche”: orientare spațială, secvențialitate, discriminare și asociere de obiecte după diferite caracteristici, numerație.

Conform unei clasificări a lui Jean Piaget, gândirea parcurge în preșcolaritate două stadii: stadiul complexelor senzorio-motorii până la 4 ani și stadiul gândirii intuitive, preoperatorii, între 4 și 7 ani. Prin urmare, sub raportul dezvoltării cognitive, grupa mică are un statut aparte și, din această cauză și activitățile matematice trebuie să se desfășoare cu totul altfel decât la celelalte grupe de vîrstă..

La copilul de 3 ani, senzațiile sunt cele care primează și, din această cauză, ele sunt cele care trebuie să fie exploatate. Cea mai eficientă metodă de a produce senzații este acțiunea directă, jocul.

- Jocul trebuie să stârnească o reală plăcere copiilor și, de aceea, trebuie să țină seama de capacitatea lor de înțelegere, de particularitățile lor;
- Jocurile sunt făcute pentru copii, nu pentru adulți, deci copiii trebuie să fie actori, nu spectatori;
- Nu încercați să explicați prea mult, s-ar putea să nu vă asculte nimeni. Vor înțelege mai ușor dacă le dați ceva concret să facă;
- Dacă, în ciuda faptului că timpul alocat activității s-a sfârșit, copiii sunt încă absorbiți de joc nu le răpiți această plăcere;
- Nu certați un copil pentru că nu știe ceva, deși i-ați explicat de nenumărate ori. Fiecare învață în ritmul său, iar acest lucru trebuie făcut din plăcere, nu din frică;
- Nu folosiți prea multe fișe: unii copii nu știu folosi suficient de bine instrumentele de scris, iar alții vor copia doar pe cei din jurul lor, fără a analiza dacă au lucrat corect sau nu.

Ce are în plus un joc reușit față de orice alt tip de activitate? Are savoare, are farmec, are acțiune.

Iată în cele ce urmează câteva exemple de situații de învățare organizate sub formă de joc pentru câteva conținuturi matematice:

- Pentru a înțelege noțiunea de grupă și formare de mulțimi se poate propune jocul „Albinele fac curat în stup” a cărui temă este aranjarea câtorva jucării din sală, gruparea lor și așezarea la locul potrivit. Sub pretextul unei activități gospodărești, copiii vor căuta și grupa obiecte de același fel;
- Pentru formarea orientării spațiale un posibil joc ar fi „Unde a zburat avionul” prin care un avion, alte obiecte și apoi chiar copiii sunt așezați în diferite locuri și li se numește poziția în raport cu un reper dat;
- Pentru realizarea percepției globale a cantității se poate imagina „O vizită la Moș Martin” unde copiii vor fi „invitați” la o masă. Sub acest pretext se vor ivi nenumărate prilejuri de comparare cantitativă: înainte de a se așeza la masă se compară numărul scaunelor cu numărul copiilor, numărul farfuriilor cu numărul copiilor etc.

Toate aceste jocuri creează premisa înțelegerii noțiunilor și reprezintă o modalitate mult mai firească de familiarizare a copiilor cu ele. Copilul va înțelege mult mai ușor ce înseamnă spre exemplu „a forma grupe de obiecte” dacă îl vom pune în situații de învățare ca cea exemplificată mai sus și abia după ce observăm că distinge obiectele și le grupează corect îi vom cere să verbalizeze acțiunea și îl vom familiariza cu noțiunea de grupă.

Așa cum marile descoperiri ale omenirii s-au făcut în urma celor mai simple întâmplări, tot astfel dezvoltarea

operațiilor intelectuale prematematice la grupa mică se realizează cel mai eficient prin cel mai firesc mijloc: JOCUL.

*Matematica
prin joc la
grupa de 3-5
ani*

Bibliografie:

1. Programa activității instructiv-educative în grădinița de copii, Ed.V&I Integral, București, 2005;
2. Mirela Florentina Comșa, Îndrumător metodic – în sprijinul desfășurării activităților matematice în grădinița de copii la grupa mică, Ed. Gheorghe Cîrțu Alexandru, Craiova, f.a.;
3. Stela Pop, Corelații interdisciplinare ale activităților cu conținut matematic, în „Buletin de informare și documentare a cadrelor didactice” nr.4/2002

Firczak Constanța Alexandrina
Școala generală "O. Goga"
Deva

Mama,
ființa cea mai dragă
- Proiect tematic -

ARGUMENT

Mama este ființa pentru care, la orice vârstă, ai un imens respect și o puternică dragoste, ambele nemăsurabile. Nu sunt cuvinte să poți descrie aceste sentimente și de aceea, atunci când sunt exprimate, impresionează.

Mamele sunt fericite când le arăți dragostea cu puține cuvinte și multe fapte. În cadrul acestui proiect ne-am propus să scriem câteva gânduri despre mame și să le adunăm într-o cărticică cu titlul adecvat: „Cărticică pentru mame”

Fiecare elev al clasei va redacta câteva rânduri despre mama lui, iar în spectacolul din 6.02.2008 din sala festivă, aceste mesaje se vor citi și cărticica va fi dăruită mamelor cu ocazia zilei de 8 Martie.

GRUPUL ȚINTĂ: elevii clasei a III-a B

LOCUL DE DESFĂȘURARE: sala de clasă, Sala festivă a Școlii Generale „Octavian Goga”

PERIOADA DERULĂRII PROIECTULUI: 26 – 08 Martie 2008

ORGANIZATOR DE PROIECT: inst. Constanța Alexandrina Firczak

SCOPUL PROIECTULUI:

- Cunoașterea semnificației zilei de 8 Martie;
- Dezvoltarea dragostei pentru mame;
- Cultivarea și valorificarea potențialului creator al elevilor.

OBIECTIVUL CADRU:

Dobândirea de către copii a abilităților de a elabora mici proiecte, simple, prin activități de documentare, selectare a materialelor, comunicare interpersonală, utilizarea cunoștințelor dobândite în procesul de învățământ.

OBIECTIVELE DE REFERINȚĂ:

- să cunoască semnificația zilei de 8 Martie;
- să facă distincție între o zi obișnuită și o zi de sărbătoare;
- să-și dezvolte limbajul;
- să-și consolideze priceperile și deprinderile de exprimare corectă;
- să-și exerseze deprinderile artistice;
- să dovedească simț estetic în realizarea lucrărilor creative;
- să-și petreacă timpul liber în mod plăcut;
- să-și dezvolte spiritul competitiv;
- să lucreze frontal, în perechi, în grupe și individual;
- să manifeste comportamente civilizate de cooperare, întraajutorare, bunăcuviința în relațiile cu ceilalți;
- să respecte regulile stabilite de comun acord în cadrul grupului, participând activ în spiritul regulilor;
- să participe cu interes la activități cu caracter extracurricular, conducând la creșterea numerică și calitativă a acestor activități;
- să fie creativi în organizarea expoziției.

RESURSE:

Umane: elevi, mame, cadre didactice;

Financiare: autofinanțare.

Materiale pentru confecționarea cărților: carton colorat, folii, capse, capsator, spirale de legat, rafie albă și roșie și aparat de spiralat.

TIMP: 12 ore

METODELE care au ajutat la formularea completă a răspunsurilor la întrebări, precum și înțelegerea lor au fost: brainstorming-ul, observația, explicația, problematizarea, exercițiul, jocul, lucrul în echipă, **REZULTATE SCOTATE:**

Prin modul cum se organizează și se desfășoară activitățile, prin implicare și dialog permanent, vom reuși să dezvăluim copiilor respectul pentru cea mai dragă ființă.

Vom realiza pe deplin obiectivele propuse dacă vom folosi mijloacele educative și de învățare care să fie adecvate vârstei și acceptate de către copii. Plăcerea și bucuria în rezolvarea unei probleme, vor face ca efortul depus să nu fie o povară.

Vom lăsa loc spontaneității și actului liber, valorificând fiecare moment, ținând cont că schimbul de idei sau sentimente antrenează întreaga personalitate a copiilor.

MEDIATIZARE:

- Prezentarea proiectului în cadrul Comisiei metodice;
- Popularizarea proiectului prin Avizierul școlii.

*Mama,
ființa cea
mai dragă*

EVALUAREA PROIECTULUI:

- Realizarea cărții;
- Serbarea școlară unde fiecare copil își va citi poezia;
- Înmânarea cărților fiecărei mame.

IMAGINI CU „CĂRTICICA PENTRU MAME”

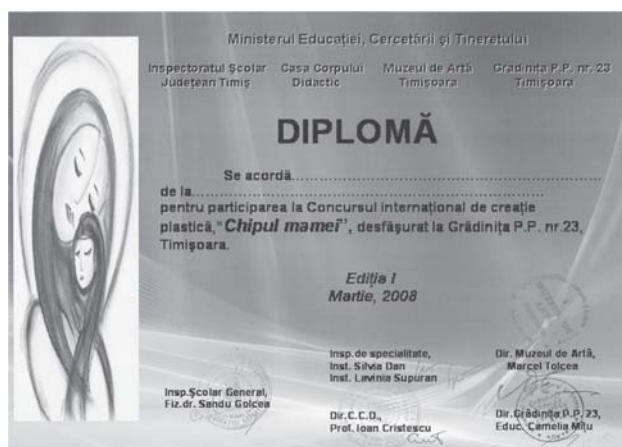

IMAGINI DIN TIMPUL SPECTACOLULUI

Elevii își citesc pe rând compoziția în fața părinților, îndeosebi a mamelor.

Ca urmare a participării la Concursul internațional de creație plastică „Chipul mamei”, desfășurat la Grădinița P.P. nr. 23 din Timișoara, elevii Vințan Florin, Oltean Florina, Ilica Traian, Homeag Jessica și Florea Alexandra au primit diplome.

Furdean Luminița
Școala Generală "Lucian Blaga"
Deva

***Motivația și rolul ei în dezvoltarea
unei atitudini pozitive
față de învățarea școlară***

De ce unii elevi învață și alții nu ? Documentându-mă pentru această lucrare, am întrebat câțiva elevi ce anume îi determină să facă eforturi pentru a învăța. Răspunsurile pe care mi le-au dat au fost foarte variate. Am aflat că ei învață fie pentru obținerea unei calificări profesionale, fie pentru a lua note bune și a-și bucura părinții, pentru a fi lăudați și apreciați de profesori, fie pentru a-i depăși pe alții și nu în ultimul rând, pentru a reuși în viață. Concluzia este că, activitatea de învățare este susținută de un ansamblu de motive și nu doar de unul singur. În practica educațională învățarea este motivată atât extrinsec, cât și intrinsec. Cum? Un elev poate să învețe la o disciplină pentru că îi place, dar și pentru a obține note bune pentru mulțumirea părinților. Se mai poate ca un elev să învețe doar pentru a obține note bune, dar apoi, pe măsura dobândirii unui volum mai mare de cunoștințe, să învețe din pasiune pentru disciplina respectivă. Este cert că elevii motivați sunt mai perseverenți decât ceilalți și învață eficient. Depășesc mult mai ușor greutățile care apar și din satisfacția inițială de a fi învățat, elevul își dezvoltă motivația de a învăța și mai mult. Astfel se poate afirma că relația cauzală între învățare și motivație este o relație reciprocă. Adult sau elev, în viața fiecăruia dintre noi există anumite motive care ne guvernează comportamentul. Cum în ultima perioadă de timp se observă o scădere în general a interesului elevilor, tinerilor, pentru învățatură, am considerat necesar să găsim cauzele reale ale acestui fenomen și modalități de rezolvare a problemei. De aceea, am urmărit rolul motivației în dezvoltarea unei atitudini pozitive față de învățare.

Motivația este ansamblul de mobiluri sau impulsuri predominant interne care declanșează, susține și direcționează comportamentul elevului în activitatea de învățare. Ea reprezintă mijlocul prin care sunt mobilizate energiile interne ale elevului în vederea obținerii unor performanțe înalte în activitatea școlară. Motivația este de fapt cauza pentru care elevul învață sau nu învață. A fi motivat pentru activitatea de învățare înseamnă a fi impulsionat de motive, a te afla într-o stare dinamogenă, mobilizatoare și direcționată spre realizarea unor scopuri. În această situație elevul este implicat în sarcina de învățare, este antrenat, aceasta exercitând asupra lui o atracție, o tendință de atașare și receptivitate.

Activitatea de învățare este necesar să fie motivată tot timpul. Simpla prezență a mobilurilor motivaționale nu este suficientă. Pentru a fi eficiente, stimulările sau mobilurile motivaționale trebuie puse ele însele în acțiune, în mișcare prin diferite procedee psihopedagogice pe care profesorul le are la dispoziție.

La toate disciplinele de învățământ elevii trebuie lăsați să-și manifeste curiozitatea, să-și exprime opiniile, să aleagă, să lucreze în grup, să-și manifeste bucuria, mulțumirea împlinirii. Sigur că nu în orice moment al lecției și la orice disciplină se pot aplica metode moderne de învățare. Ele trebuie să se îmbine armonios cu cele tradiționale.

Se pot obține însă rezultate excepționale prin activitățile opționale și cele extracurriculare. Am văzut cu câtă bucurie participă elevii mari și mici la serbări școlare, la excursii, realizează portofolii prin care își pot evalua activitățile, colecții, reviste școlare, concursuri pe discipline și tematice, cercuri de elevi, activități practice de ocrotire a mediului, de asigurare a sănătății, parteneriate cu elevii altor școli, întâlniri cu reprezentanți ai comunității locale, popularizarea în mass-media a activităților lor, a creațiilor personale, la activități de orientare școlară, la orice altă activitate care are legătură cu sfera de preocupări a vârstei lor și în care se simt valorizați.

Învățarea este deci activitatea psihică prin care se dobândesc și se sedimentează noi cunoștințe și comportamente, prin care se formează și se dezvoltă sistemul de personalitate al individului uman. În cadrul acestui proces de învățare, sunt integrate celelalte funcții și procese psihice (percepția, atenția, memoria, gândirea, motivația, afectivitatea), care interacționează pentru o configurare optimă a cadrului pentru învățare, pentru o mai mare eficiență.

Structura actualului sistem de învățământ răspunde tuturor cerințelor moderne, dar eficiența lui depinde de perfecționarea mai departe sub aspectul conținutului și metodelor.

Trebuie să se analizeze ce aspecte din funcționarea instituțiilor educative (metode educative, niveluri ale achizițiilor academice, stil de discipline, etc) pot fi făcute responsabile de variațiile indicelui de delincvență juvenilă, care sunt caracteristicile care fac din anumiți profesori veritabili provocatori ai conduitelor deviante, în timp ce alții sunt inhibitori ai devianței ?

Cadrul didactic trebuie să aibă în vedere faptul că modul în care desfășoară activitățile de învățare în clasă, sistemul de evaluare și chiar propria lui motivație pot să acționeze asupra dinamicii motivaționale a elevului.

Lecțiile trebuie să solicite foarte mult munca în echipă, competiția îmbinându-se foarte bine cu colaborarea (nici una din aceste două strategii luate separat nu sunt eficiente: competiția este periculoasă pentru că demobilizează și induce ostilitate între membri, iar cooperarea, făcând apel la efortul colectiv, poate argumenta producția și face să crească sentimentul participativ, dar nu e singura soluție); profesorul să acorde o atenție deosebită elevilor slabi și demotivați, comunicând foarte mult cu aceștia și solicitându-le răspunsuri tot mai multe la diverse probleme. De asemenea, să fie folosite exercitii de creativitate de tip brainstorming, dându-le șansa tuturor elevilor de a-și exprima

propriile opinii, de a le respecta pe ale celorlalți, de a prelua ideile colegilor, amplificându-le.

Informațiile pe care elevii le asimilează să fie esențiale pentru activitatea profesională viitoare.

Cunoștințele teoretice să fie însoțite de exemple concrete, permițând înțelegerea mai bună a acestora.

Profesorul împarte responsabilitățile în funcție de interesele, posibilitățile, ritmul de muncă al fiecărui elev.

Atmosfera la clasă trebuie să fie plăcută, tonul profesorului calm, să fie utilizate mijloace didactice moderne.

Profesorul trebuie să țină permanent legătura cu familia, să respecte particularitățile de vârstă și individuale ale elevilor, să colaboreze cu psihologul școlar.

Orarele școlare trebuie întocmite judicios, volumul temelor pentru acasă trebuie bine dozat, programul zilnic al elevului bine echilibrat, să se organizeze pauze între activitățile fizice și cele intelectuale.

Trebuie alese cu grijă obiectivele lecțiilor, dozate judicios conținuturile, trezit interesul pentru activitatea respectivă.

Succesele sau eșecurile înregistrate în diferite faze ale învățării pot mobiliza sau demobiliza elevul în cursul îndeplinirii sarcinii. Succesul încurajează, mărește eficiența activității și diminuează efectul oboselei, spre deosebire de insucces, care poate avea efecte contrare. Elevul care reușește într-o sarcină nu prea ușoară se simte satisfăcut de munca lui, de efortul pe care l-a depus în învățare; sentimentul succesului poate compensa un insucces anterior sau contribui chiar la înlăturarea sentimentului de inferioritate; încrederea în sine va spori, iar interesul pentru învățare în domeniul respectiv va crește. În schimb nereușita, mai ales dacă se asociază cu nemulțumirea și critica părinților poate genera o motivație școlară negativă. În consecință elevul va respinge ideea de a mai învăța în respectivul domeniu, pentru că se va simți descurajat de propriul eșec și de nemulțumirea celorlalți.

Deci motivațiile neînvățării derivă din insuccese. Din lipsa aptitudinilor pentru o anumită materie, sau din lipsa susținerii morale și chiar materiale din partea familiei, a profesorilor. Pentru că școala asigură educația individului ca activitate specializată, specific umană, care mijlocește și susține în mod conștient dezvoltarea și pentru că alături de familie contribuie la formarea personalității de bază a fiecăruia dintre noi, trebuie ca activității de învățare din cadrul școlii să i se acorde importanța cuvenită, atât din partea profesorilor, cât și a elevilor.

Profesorul e nevoit să se sprijine pe toate formele de motivație, dar se va strădui să promoveze motivația intrinsecă, cea mai valoroasă.

BIBLIOGRAFIE

Mihai Golu, *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de mâine, București, 2005

Pantelimon Golu, Emil Verza, Mielu Zlate, *Psihologia copilului*, E.D.P., București, 1993

Ion Neacșu, *Motivație și învățare*, E.D.P., București, 1978

Cerghit Ion, *Metode de învățământ*, E.D.P., București, 1997

Florin Cîrjan, *Strategii euristice în didactica matematicii*, Editura Paralela 45, Pitești, 2000

***, *Învățământul primar*, Editura Miniped, București, colecție

Gabor Maria Ileana
Colegiul Tehnic "Matei Corvin"
Hunedoara

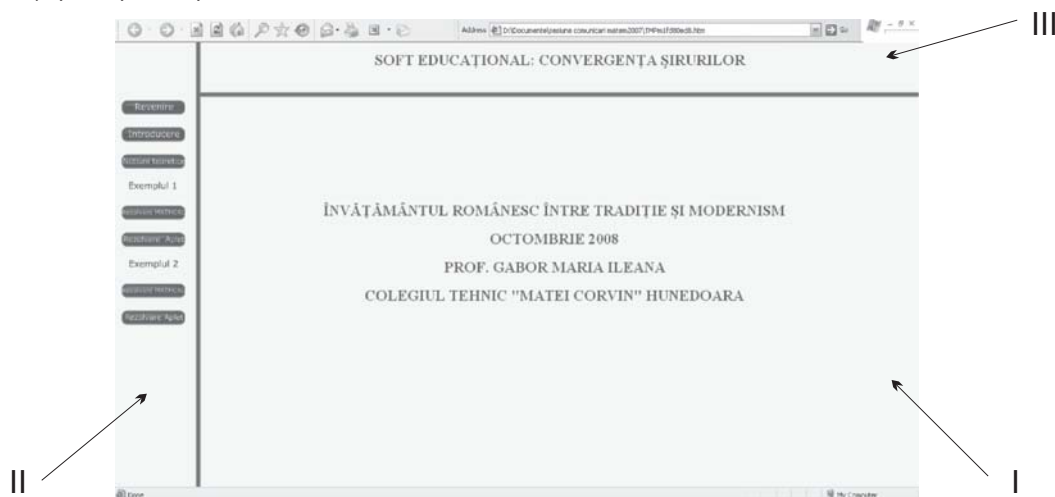
Implementarea și descrierea softului educațional "Convergența șirurilor"

Softul educațional **CONVERGENȚA ȘIRURILOR** este realizat sub forma unei pagini WEB utilizând editorul Macromedia Dreamweaver. Pagina este structurată cu frameuri (cadre). Folosind frameuri, utilizatorul are posibilitatea de a împărți fereastra browser-ului în mai multe zone dreptunghiulare (o astfel de zonă este numită cadru sau frame) care alipite, formează pagina web. Cadrele oferă posibilitatea de a structura în pagină informații diverse, dar oferă și avantaje suplimentare deoarece prin utilizarea frame-urilor, există posibilitatea de a vizualiza simultan în fereastra browser-ului mai multe pagini web.

Am folosit atât metodele tradiționale de rezolvare a problemelor, cât și metode de calcul numeric folosind mediul de programare MathCAD și apleturi Java, pentru a ilustra mai bine fenomenele matematice apărute în fiecare problemă

Pagina Web poate fi utilă la desfășurarea unei lecții de analiză matematică în care se utilizează mijloacele didactice moderne.

Interfața principală se prezintă astfel:

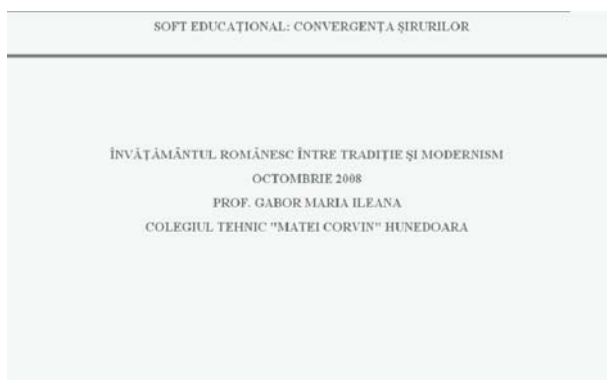
Fereastra browser-ului este împărțită în cadre ce reprezintă:

- I Zona în care este vizualizat documentul corespunzător opțiunii selectate de utilizator;
- II Un meniu cu butoane care fac legături (link-uri) la documentele din zona I în momentul în care sunt acționate
- III Titlul „CONVERGENȚA ȘIRURILOR” este vizibil în permanență.

Opțiunile interfeței

Utilizatorul poate avea legătură cu documentele paginii Web prin acționarea unui buton existent în cadrul II. Butoanele folosite sunt butoane flash furnizate de Macromedia Dreamweaver. La fiecare buton este legat un document care urmează a fi încărcat în momentul accesării butonului respectiv.

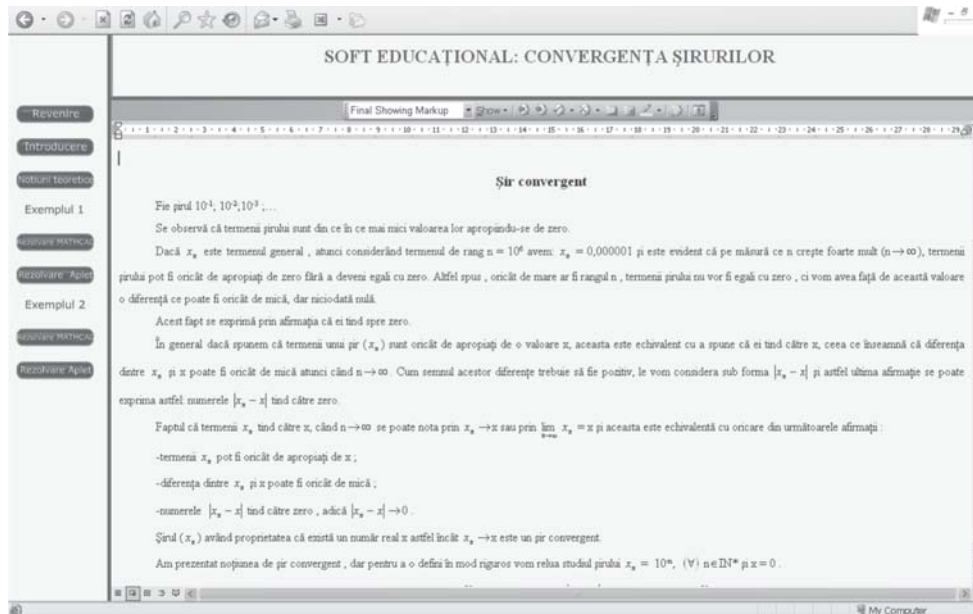
La selectarea butonului **Revenire** în cadrul I va fi afișată pagina de start care conține autorul și școala de proveniență.

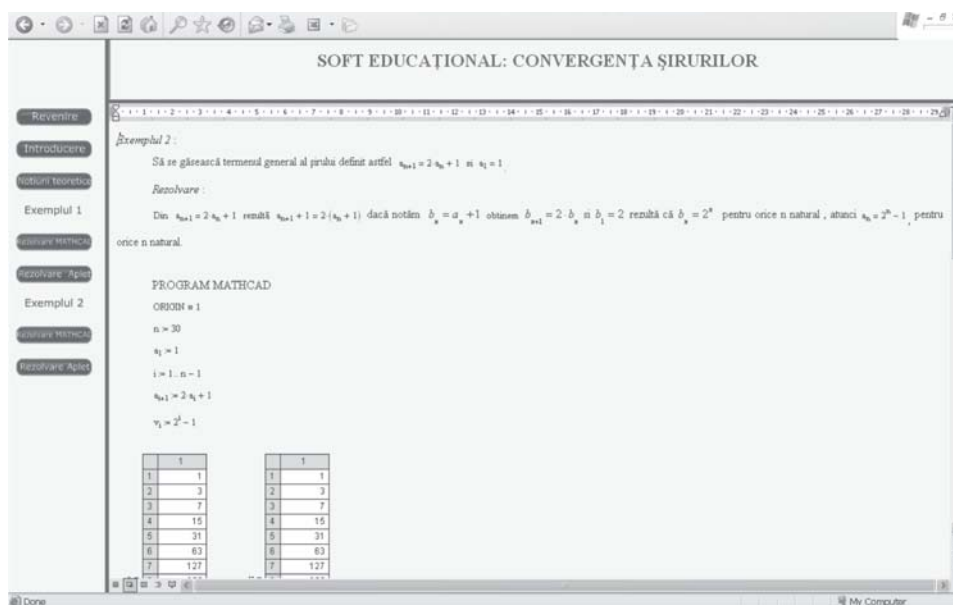
La selectarea butonului **Introducere** se va deschide în cadrul I un document word în care se prezintă motivația realizării acestei lucrări și structura ei.

*De la
tradițional
la modern
- evaluarea -*

Alegând butonul **Notiuni teoretice** se va descărca în cadrul I un fișier word care cuprinde o scurtă prezentare a noțiunii de convergență a unui șir și câteva exemple.

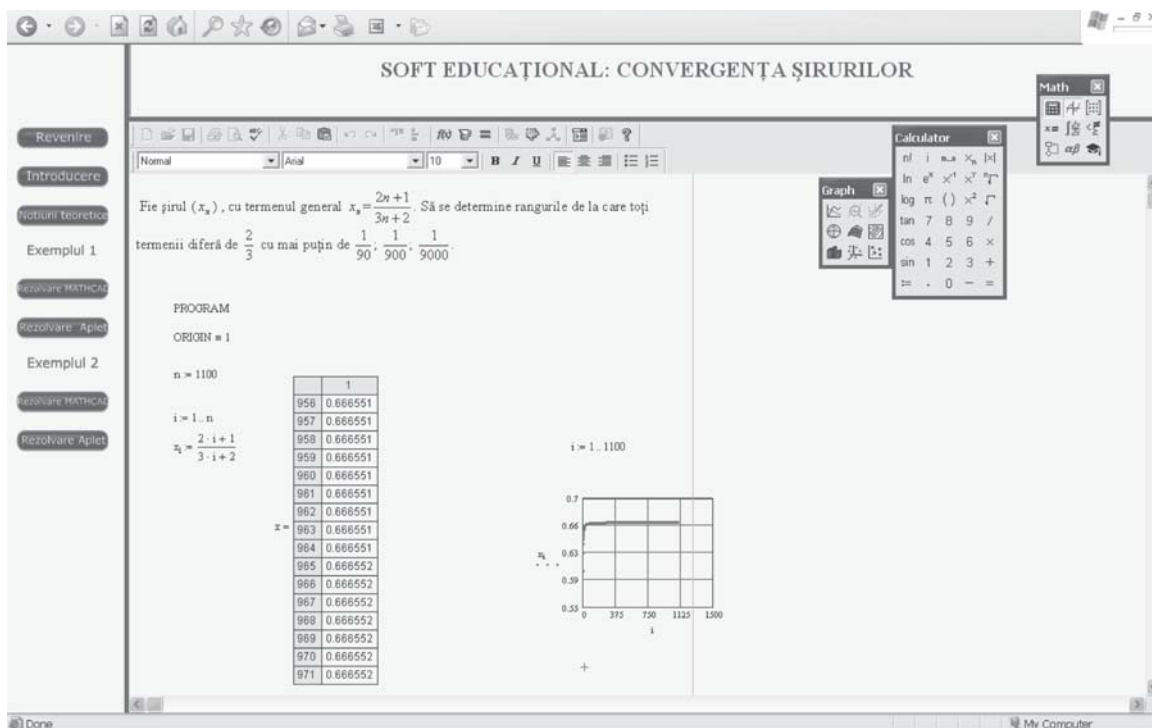

Selectând unul din textele **Exemplul 1** sau **Exemplul 2** se va deschide în cadrul I un fișier word în care se prezintă enunțul unei probleme, se dă rezolvarea matematică dar și rezolvarea prin program MathCAD.

Acționând butonul **Rezolvare MATHCAD** se deschide în cadrul I programul MathCAD de rezolvare a problemei enunțate în care elevul poate introduce alte valori pentru n, poate calcula termenii șirului pentru n ales și poate reprezenta grafic acești termeni.

De la
tradițional
la modern
- evaluarea -

Apăsând butoanele **Rezolvare Aplet** aceleași probleme pot fi rezolvate cu ajutorul unor apleturi Java care prezintă niște "ferestre de dialog" în care se introduc datele din ipoteza problemei și apăsând butonul Calcul afișează rezultate. Există și un buton de Ștergere, care acționat șterge datele din fereastră și permite introducerea altor date și obținerea altor rezultate. Aceste ferestre nu necesită cunoștințe suplimentare de informatică, pentru a fi utilizate.

The screenshot shows the 'SOFT EDUCAȚIONAL: CONVERGENȚA ȘIRURILOR' application with input fields for n and ϵ . The main window displays the text: 'În următorul aplet dacă se introduce o valoare pentru n , apăsând butonul „Calcul” se vor afișa termenul a_n și valoarea diferenței $|a_n - \frac{2}{3}|$ și apăsând butonul șterge : nouă valoare pentru n și se vor efectua noi calcule.' Below this, there are input fields for 'Introduceți n', 'Termenul a(n)', and '|a(n)-2/3|', with buttons for 'Calcul' and 'Ștergere'. Another section asks for 'Introduceți epsilon', 'Calculează n(epsilon)', and 'Termenul a(n)', with buttons for 'Calcul' and 'Ștergere'.

Considerații despre învățământul românesc, între tradiție și modernism

**Gabroveanu Lucreția
Școala Generală Nr. 7
Petroșani**

„De m-aș naște de o sută de ori, tot învățător m-aș face, că nu există
o mai frumoasă carieră pe pământ decât aceea de învățător”
(I.P. Retegan)

Progresele mondiale ne obligă să ne racordăm lor, dar ideile preluate devin valoroase numai dacă le adaptăm condițiilor interne specifice țării, poporului și mai ales individului.

Noul/invenția se realizează mai greu, de anumiți oameni, înnoirea/ inovația însă poate fi realizată cu succes și în sfera învățământului și de dascăli care re trăiesc vârsta fiecărei generații de copii, care caută căi și chei de a deschide puterea de înțelegere a celor încredințați spre educare.

„Ideile vechi, care și-au săpat deja o largă albie în spirite oțelite printr-o aplicare îndelungată nu au, într-adevăr, farmecul noutății, au în schimb siguranța durabilității.” (I.C. Petrescu)

S-au pierdut atâtea „vechituri” valoroase și apar atâtea „noutăți” controversate încât mereu ne întrebăm: QUO VADIS?

Termenul de „tradițional”, în sens negativ, a revenit învățământului pentru că încorseta inițiava și independența elevului, se baza mult pe comunicări verbale, frontale, învățarea devenind mecanică, strictă, impusă de dascăl (dar elevii rețineau mult mai bine), însă manualele erau mai accesibile, textele - educative, poeziile - pline de tablouri poetice, cunoașterea mediului începea cu geografia: locul natal, orientarea.

(Ex: „Geografia județului Hunedoara” de Bucur Vulcu/Lucia, Stoica Cornel - M.E.I – 1969, iar „Muzica” avea cântece mult mai melodioase și nu fragmenta alfabetul muzical!).

Știm că modernismul trebuie să înceapă cu metamorfozarea dascălului, dar trebuie ajutat de programe școlare bine gândite, iar manualul - în pas cu obiectivele programei - trebuie să ofere un real suport elevului, să îl ajute, nu să îl sperie!

(Ex: „Raportul dintre diferite durate, accente și pauze în opera de artă dă naștere ritmului”, când, la vârsta lor, putem spune simplu: „Respectarea duratelor și pauzelor = ritm.”)

Modernismul impune preocuparea și mobilizarea intelectului elevilor la nivel operațional și creator și dacă elevul conștientizează mesajul manualului și al învățătorului, scopul este atins.

Informațiile – materia primă ce se prelucreează în relația învățător - elev - devin cunoștințe, priceperi, deprinderi și mai ales atitudini, accentul deplasându-se de pe latura informativă pe cea formativă. Aici se vede măiestria didactică a învățătorului în accesibilitatea și esențializarea informațiilor.

Învățătorul trebuie să dovedească autocontrol și obiectivitate, umor și multă afectivitate, să învețe elevii cum să învețe, să le inspire încredere în puterile lor, să fie receptiv la dorințele lor.

Având în vedere trecerea de la grădiniță la școală, aș propune ca cel puțin la clasa I elevii să nu fie notați, ei au nevoie de încurajare, să fie ajutați să învețe în ritmul lor propriu și nu desconsiderați de alți colegi. Numai așa putem vorbi de lucrul în echipă, de cooperare. Lupta timpurie pentru calificative naște egoism, individualism și nu colectivitate.

Știut fiind faptul că învățământul primar realizează temelia personalității fiecărui individ, noile educații au un aport substanțial, astfel că avem posibilitatea de a scoate elevul dintre zidurile școlii organizând vizite, drumeții, excursii, activități sportive, religioase, culturale, practice, etc.

Îmi pare rău că după 35 (treizeci și cinci) ani de activitate nu se mai pomenește de „educația patriotică”, nu se mai cântă cântece patriotice, corurile pe voci sunt pe cale de dispariție, tineretului îi este jenă să se mai îmbrace în portul popular, dispare preocuparea elevilor pentru culegerea folclorului și căutarea obiectelor de artă populară.

Modernismul trebuie să includă și identitatea noastră în preocupările școlii, iar noile proiecte care abundă între țări să nu se rezume numai la schimbul de experiență dintre dascăli, ci între elevi.

„Deschiderea atâtor porți” este benefică anumitor persoane capabile, puține la număr, dar se strecoară mulți care devin apți în detrimentul școlii, iar în spatele porților „bătrânii luminători”, susținuți doar de părinții elevilor, încearcă să nu își piardă încrederea în reconsiderarea condiției lor socio-profesionale, chiar dacă nu au reușit să aibă studii superioare.

Ultima propunere/dorință ar fi ca toți cei ce predau în învățământ să aibă la bază studiile vechiului liceu pedagogic, în care se învățau metodicele predării disciplinelor – în care să fie incluse metode de predare, procedee, exemple practice cu reale rezultate, verificate în timp – și un instrument muzical, numai atunci putem dăruie elevilor ceea ce își doresc și ceea ce trebuie.

Gabroveanu Lucreția
Școala Generală Nr. 7
Petroșani

***Tradiții și obiceiuri în straie
momârlănești***
- Proiect de programă pentru opțional -

TIPUL OPȚIONALULUI: LA NIVELUL ARIILOR CURRICULARE: ARTE – EDUCAȚIE FIZICĂ- EDUCAȚIE TEHNOLOGICĂ – OM ȘI SOCIETATE

DURATA: 4 ANI, CLASELE I-IV

NUMĂR ORE: 1 ORĂ/SĂPTĂMÂNAL

CLASA: a III-a C

CONTINUITATE: PARTENERIAT CU CLASA FOȘTILOE ELEVILOR

ABILITĂȚI: ÎNVĂȚĂTOR LICEUL PEDAGOGIC DEVA – 35 ANI VECHIME

RESURSE: UMANE - 25 ELEVILOR, PĂRINȚII MOMÂRLĂNEȘTI;
MATERIALE – COSTUME POPULARE DIN DOTAREA ȘCOLII ȘI DE LA PĂRINȚI;
CULEGERI FOLCLORICE DE CĂTRE ÎNVĂȚĂTOR ȘI ELEVILOR, ÎNREGISTRĂRI VIDEO ȘI OBIECTE DE ARTĂ POPULARĂ (SĂCULEȚE) SAU DE LA STÂNĂ (RECUZITA STÂNEI);

FINANCIARE: SPONSORIZĂRI PENTRU ACHIZIȚIONAREA FLUIERELOR

ARGUMENT:

- Portul popular și obiceiurile tradiționale puse în scenă de către elevi contribuie la păstrarea identității naționale – una din trăsăturile idealului educațional al învățământului românesc;
- Serbările școlare date în cinstea zilelor naționale , internaționale și religioase, precum și ansamblul folcloric, care cuprinde:
 - cântece ciobănești, balade și doine acompaniate de fluier;
 - strigături;
 - dansuri populare specifice;
 - dramatizări ale activităților de la stână etc

prezentate în fața publicului duc la o dezvoltare armonioasă și creează o gama substanțială de trăiri afective atât elevilor cât și comunității.

- Fluierul dezvoltă agilitatea, auzul muzical, gândirea, voința, munca în echipă, creativitatea, menține tonusul psihicului și poate deveni o sursă de venit.

OBIECTIV TRANSCURRICULAR: Cunoașterea obiceiurilor și tradițiilor momârlănești, conservarea și prezentarea lor în fața comunității, cultivarea trăsăturilor morale și afective.

Tradiții și
obiceiuri
românești în
straie
momârlă-
nești

Obiective cadru	Obiective de referință	Activități de învățare
I. Cunoașterea istoricului zonei, a tradițiilor și obiceiurilor	- să aprecieze munca și viața ciobanilor; - să identifice caracteristici ale creației populare locale	• participare la nedei; • vizionări video; • audiții muzicale; • intuirea pieselor componente ale costumelor populare și a unor obiecte colecționate
II. Cultivarea abilităților pentru dans și cântat la fluier	- să însușească tehnica de cânta la fluier; - să sesizeze ritmul; - să sincronizeze dansul cu muzica sau strigătura	• învățarea melodiilor; • exerciții de intonare; • demonstrații și exersări; • numărarea timpilor cu cifre, apoi cu strigătura
III. Trezirea interesului pentru ansamblul folcloric	- să culeagă folclor muzical; - să colecționeze și să confecționeze obiecte de artă populară; - să prezinte spectacole	• întâlniri cu bătrânii satului; • asistarea la repetiții ale ansamblului folcloric "Bujorii Parângului"; • confecționarea unor obiecte din recuzita prelucrării laptelui la stână; • vizionarea emisiunilor folclorice TV

*Tradiții și
obiceiuri
românești în
straie
momârlă-
nești*

CONȚINUTUL ANSAMBLULUI:

1. CÂNTECE DIN FOLCLORUL COPIILOR:
 - Sorcova, La mulți ani
 - Dacă vesel se trăiește;
 - Jocuri muzicale, etc.
2. CÂNTECE DIN FOLCLORUL CIOBĂNESC:
 - Ciobănașul, Zii, bade cu fluierul;
 - Doina „Munte, munte – brad frumos”
 - Balada „Câinele lu' Ion vatafu”
 - Dramatizare „Miorița”
3. DANSURI POPULARE SPECIFICE:
 - Brăul momârlănesc;
 - Învârtita, Mărunta, Șchioapa, Hora pe șapte băți, etc.
 - a) Clasificarea: Horă, Sârbă, Învârtită, Brâu
 - b) Poziții fundamentale și derivate: poziția brațelor, picioarelor, trunchiului, capului, pași artistici.
 - c) Armonizarea muzicii cu dansul și strigătura
4. FLUIERUL
 - Istoric, descriere, intuire;
 - Exerciții de prindere și de suflat;
 - Învățarea gamei cu diferite durate;
 - Învățarea alfabetului cifric simultan cu denumirea notelor muzicale;
 - Exerciții pentru învățarea artificierilor folosite (trilul, legato de expresie).

MODALITĂȚI DE EVALUARE SPECTACOLE

Data	La nivelul școlii	Data	La nivelul comunității	Locația
		Sept.	Coborâtul oilor	Biserica Sf. Varvara
25.X.	Ziua Armatei Române			
Nov.	Carnavalul toamnei			
		4.XII.	Veniți la hram!	Biserica Sf. Varvara
20.XII.	Moș Crăciun între copii			
		24.XII.	Vin PIȚĂRĂII!	Primăria
8.III.	Ziua Internațională a Femeii			Clubul Elevilor
		aprilie	Flori la Florii	Biserica Sf. Varvara
		mai	Urcatul oilor la munte	oraș
1.VI.	Ziua Internațională a Copiilor			
		V-VI	Ziua Eroilor - Înălțarea	Cimitirul Eroilor
iunie	Serbarea sfârșitului de an școlar			

BIBLIOGRAFIE:

- I. Șerfezi, *Metodica predării muzicii*, EDP, București, 1969
D. D. Stancu, *Instrumente de suflat*, EDP, București, 1978
E. Comișel, *Folclor muzical*, EDP, București, 1967
***, *Manifestări artistice cu preșcolari și școlari mici*, Botoșani, 1997;
S. Matei, *Educație muzicală*, Ed. Aramis, 2005

*Tradiții și
obiceiuri
românești în
straie
momârlă-
nești*

Gâț Elena
Grădinița P.P. Nr. 3
Petroșani

Creativitate și corelații interdisciplinare în activitățile de grădiniță la standarde europene

Conceptul de interdisciplinaritate poate fi explicat și precizat ca posibilitate de intersecție a informațiilor din două sau mai multe domenii.

În dicționarul de filozofie, Iancu Becleanu definește conceptul de interdisciplinaritate ca „un proces de coordonare, unificare și codificare unitară a disciplinelor contemporane, caracteristice actualei etape de dezvoltare a cunoașterii, în care disciplina păstrează autonomia, specialitatea și independența relativă și, în același timp, se integrează în sistemul global de cunoștințe”.

Interdisciplinaritatea se impune ca una din direcțiile principale ale renovării activității din învățământ, în ansamblul său și în mod deosebit în conținutul acestuia și a strategiilor de lucru aplicate.

Interdisciplinaritatea elimină barierele artificiale dintre domeniile cunoașterii datorită transferului de cunoștințe, de metode, de mijloace, dându-le posibilitatea aplicării cunoștințelor însușite pe parcurs. În aceste condiții activitățile instructiv-educative sunt mai atractive, eficiența lor crește, iar copilul nu este simplu receptor, ci devine un subiect al cunoașterii și acțiunii. Astfel, pe parcursul unui demers didactic interdisciplinar, copiii își completează, își adâncesc sau aplică cunoștințele dobândite, numără, îmbină figuri geometrice, redau grafic imagini, separă jucăriile după anumite criterii, în funcție de legăturile logice dintre conținuturile pedagogice.

Cunoștințele, priceperile și deprinderile dobândite în activitățile cu conținut matematic sunt implicate și în alte categorii de activități ce se desfășoară în grădinița de copii. Folosindu-le drept instrumente de lucru, aceste activități contribuie la fixarea și consolidarea conținutului informativ și formativ al activităților cu conținut matematic. Corelațiile interdisciplinare realizate motivează și condiționează caracterul sistemic al activităților instructiv-educative din grădiniță.

În cele ce urmează prezint câteva asemenea corelații ale activităților cu conținut matematic cu celelalte categorii de activități.

În cadrul ariei curriculare „Educație pentru știință” la categoria „Cunoașterea mediului”, orice activitate de observare a plantelor, animalelor, poate constitui un prilej de consolidare, verificare, ba chiar de anticipare a cunoștințelor matematice. Astfel, copiii sunt puși să stabilească forma părților componente, să compare pentru a stabili dimensiunile, să precizeze culorile, să numere (ochii, urechile, picioarele animalelor). În activitatea de observare „Iepurele” copiii își consolidează cunoștințele dobândite despre dimensiuni, observând că iepurașul are urechile lungi și coada scurtă. De asemenea ei numără picioarele iepurașului.

În activitățile de observare „Fructe”, „Legume” se pot strecura noțiuni de întreg, jumătate, sfert, rotund, oval, care se pot proba și conștientiza prin aplicații practice. Consider că evaluarea în activitățile matematice cu aspecte de conținut – relația parte-întreg – nu ar fi posibilă dacă, în prealabil, nu s-ar organiza astfel de activități de observare.

Multe dintre jocurile didactice utilizate implică, în fond, constituirea de mulțimi având o proprietate caracteristică dată, apartenența sau neapartenența unui element la o mulțime, realizarea de corespondențe între elementele a două mulțimi. De exemplu: „Cu ce mă joc”, „Găsește obiectul potrivit”, „Fluturii vin la flori”, „Animalele și puii lor”.

După ce s-a desfășurat activitatea de observare „Legume” se poate organiza jocul logico-matematic „Ciorba”, unde educatoarea având rolul de bucătăreasă, cere copiilor să-i aducă: cepe mici galbene, roșii rotunde mici, morcovi groși, cartofi mari și galbeni. Prin acest joc, într-un climat de bună dispoziție, se fixează noțiunile din categoria cunoștințelor despre natură în corelare cu cele matematice.

Prin jocul didactic „Ziua și noaptea”, desfășurat la grupa pregătitoare, se reactualizează cunoștințele referitoare la selectarea și clasificarea obiectelor, la numerație, operații de calcul, identificarea și denumirea elementelor din mediul înconjurător, sesizarea legăturilor cauzale dintre obiecte, ființe și realitatea înconjurătoare corelate cu activitățile matematice.

Activitățile de „Educație a limbajului”, printre sarcinile de conținut, sub aspect lexical, vizează îmbogățirea vocabularului activ și pasiv al copiilor cu adjective care exprimă însușiri referitoare la formă, mărime, dimensiune, ordinea obiectelor și ființelor, culori.

În cadrul jocurilor didactice: „Jocul cuvintelor”, „Jocul silabelor”, „Jocul sunetelor”, copiii numără și rezolvă sarcina didactică sau reprezintă grafic atâtea dreptunghiuri câte cuvinte are propoziția, atâtea liniuțe orizontale câte silabe are cuvântul, atâtea puncte câte sunete are cuvântul respectiv.

În cadrul lecturilor după imagini, copiii grupează elementele tabloului, numără elementele unei mulțimi (grup de obiecte, ființe), precizează culorile, mărimile și pozițiile spațiale, citesc imaginile de la stânga la dreapta etc.

De asemenea în activitățile de memorizare, copiii pot învăța poezii numărătoare, sau poezii care pot fi folosite în cadrul activităților matematice la familiarizarea cu cifrele, la aspectul ordinal al numerelor, la operații de calcul aritmetic.

Activitățile de „Educație muzicală” contribuie cu succes, având în vedere că muzica este îndrăgită de copii, la consolidarea, fixarea cunoștințelor, deprinderilor copiilor dobândite în activitățile cu conținut matematic. Prin cântece, jocuri muzicale copiii exersează numărul, unele operații de calcul.

La grupa mică prin cântecul „Puișorii piticului”, se consolidează numărul până la trei, la grupa mijlocie numărul până la cinci prin cântecul „Cinci voinici”, iar la grupa mare cântecul „Numărătoare”, ajută la consolidarea numărării în limitele 1-10, crescător și descrescător. Tot la grupa mare prin cântecul „Șade rața pe butoi” se fixează numărul din doi în doi.

La grupa mare și pregătitoare, cântecele adunării și scăderii cu 1-2 unități ajută atât la fixarea numărului în șir crescător și descrescător în limitele 1-10, cât și la exersarea operațiilor de adunare și scădere cu 1-2 unități în limitele 1-10. Cântecele se învață ușor, linia melodică fiind simplă, iar fiecare cântec are o strofă care se repetă cu mici variații de cuvinte (se schimbă de obicei numerele). În majoritatea cântecelor predomină cântarea dialogată, astfel ele devin simple probleme de calcul oral.

În cadrul activităților de „Educație plastică”, copiii sunt învățați să-și încadreze desenul în pagină, să păstreze proporțiile și poate fi verificată cunoașterea culorilor, raportându-le la realitate. Prin desenele decorative se pot realiza jocuri logice de transformări identice, cerându-le copiilor să deseneze ca în modelul prezentat, alternând culorile, mărimile, formele sau pozițiile spațiale.

În activitățile de modelaj, preșcolarii pot reda obiectele în diferite dimensiuni: de exemplu „Mărul mare, mijlociu, mic”, „Morcovi pentru iepurași groși și subțiri”, „Panglicuțe late și înguste” etc.

Deprinderile formate în acest fel permit copiilor să lucreze cu ușurință pe fișele matematice. Și în activitățile practice se face apel în desfășurarea lor la cunoștințe matematice simple, contribuind la aprofundarea și consolidarea acestora.

De exemplu, la însirarea mărgelilor se poate cere copiilor să realizeze șiraguri, fie după un model prezentat, fie după indicații verbale, alternând mărimile și culorile, sau numărând câte mărgeli de un anumit fel sunt.

Prin îndoirea unei coli de hârtie de formă pătrată sau dreptunghiulară, copiii pot obține obiecte cunoscute, realizând teme ca: „Cartea”, „Batista”, „Paharul”, „Solnița”, sau pot să-și confecționeze jucării: „barca”, „Avionul”, „Vaporul”, „Morișca”, „Broscuța” etc.

Tăind pe contur figurile geometrice învățate, copiii rețin mai bine forma, iar realizarea unor aplicații cu aceste figuri contribuie la exersarea operațiilor gândirii și cultivarea imaginației creatoare.

Din pătratul „Tangram”, prin exersarea tehnicii de decupare, îmbinare și lipire a hârtiei, precum și a plasării în pagină, se reactualizează cunoștințele matematice referitoare la figurile geometrice, mărimile acestora și numerație, realizând teme ca: „Brăduțul”, „Iepurașul”, „Gâsca aleargă”, „Broscuța”, „Pistolul”, „Cocoșul”, „Litere și cifre” etc.

Activitățile de „Educație fizică” permit fixarea numărului, folosit pentru păstrarea ritmului în timpul mersului sau al exercițiilor de gimnastică.

Raportarea cantității la număr se poate realiza în jocul de mișcare „Buchețelele”, în care cerem copiilor să se grupeze în timpul mersului câte 2, 3, 4. Acest joc ajută la formarea coloanei de gimnastică.

Verificarea cunoașterii culorilor și constituirea de mulțimi se realizează în jocul de mișcare „Caută-ți stegulețul”, în care preșcolarii trebuie să se grupeze pe culori în dreptul stegulețului respectiv.

De asemenea activitățile pe grupuri mici, jocurile și activitățile alese constituie un bun prilej de fixare, consolidare și verificare a cunoștințelor matematice.

În concluzie, se poate afirma că, elaborarea interdisciplinară dintre activitățile cu conținut matematic și celelalte categorii de activități prevăzute de programă, este benefică și înlesnește o cunoaștere sistematică și rapidă a conceptului de: mulțime, număr, formă geometrică, operații de adunare și scădere și măsurarea mărimilor.

BIBLIOGRAFIE

Păduraru V., *Activități matematice în învățământul preșcolar*, Editura Polirom, 1999

Roșu M., *Activități matematice în perspectiva reformei învățământului*, Revista Învățământului Preșcolar, nr. 1-2 1999

Ghencioiu Luminița
Școala Generală nr. 2
Lupeni

***Lexicul francez prin jocuri interactive de
multilingvism și interdisciplinaritate între
ontologie, teologie, geografie și geometrie
prin verificare poetică și etică***

Abordarea didactică

Tradiția explică cuvântul necunoscut prin sinonimie, antonimie sau parafrază în proză ce se suprapune peste referință și se învață pe o lungă ață de repetiție. Parafraza poetică complementară celei lingvistice se suprapune peste subiect și prin ea cuvintele se învață ca petiție a ființei nu doar repetiție exterioară a științei. Astfel trecem de la cuvintele-rime exterioare la cele interioare și în cuvântul poetică descoperim cuvântul etică. În acest joc de cuvinte în cuvinte descoperim prin asociere o programare de experiențe de ființe. Astfel îl descoperim pe Kant ca etică și probă ontologică înăscută a lui Dumnezeu în noi ce a fost programată și care coboară în genetică. Așa cum în sămânță este înscrisă dezvoltarea plantei, în cuvinte este scrisă dezvoltarea societății și etății. În franceză –société entre ce qui a été et le milieu de l'été-este mai multă libertate în acest cuvânt ca joc de cuvinte pe axele lumii sau ca și complementaritate știință-ființă, echilibru sau dezechilibru pe axele crucii luminii biblice și fizice. Heidegger spunea că doar în poezie coboară Ființa sau Focul spiritului din Biblie ce este al Ființei ce o descoperim poetic în literă în franceză sau ca omonimie: lettre, L'être. Acesta este Focul lui Newton ce nu arde ca în Biblie decât în sume ce tind să consume. Acest sens conotativ și intuitiv, ascuns în litere se obține prin jocuri de paronime (știință-Ființă matter-Master) sau de omonime (lettre, L'être, le haut Maître, le long mètre) ce tind spre sinonimie și reconciliere (Noul Testament) sau spre antonimie (Vechiul Testament).

De multe ori el se citește invers celui denotativ în franceză ca și în română :ce se consumă este invers o solidaritate de sumă cu sumă.

Aceste jocuri de rime ne ajută să explicăm dar și să memorăm cuvintele necunoscute prin rimele-cuvinte cunoscute ca melodii artistice. Petiția Ființei ascunsă în simbolul științei sau invers (le proche solidaire de la roche)ne ferește de o învățare ca repetiție tradiție și adiție pe de rost prin diversele asocieri și jocuri de la expunere la rime, la dezbateri și eseuri urmărind al Ființei rost spre Alfa post și invers de la El spre noi Adăpost. În franceză : bris, Abri. Ele ne ajută să descoperim prin multilingvism o limbă universală ca Teză-Antiteză (vechiul Testament) și Sinteză (noul Testament). În franceză tradiția este-le Vieux Test à mont et aval qui Avale și modernitatea-le Nouveau Test de l'Amant- (Camus, Malraux). Poezia este o lume constantă magnetică în care copoară o înaltă etică patetică pentru, ne spune cuvântul, a ridica un pat biblic și fizic prin etică –pathétique qui tourne le pas vers l'éthique precum Același (le même moi qui Aime) ca întoarcere, versus sau vers spre un unic Univers direct divers (Leibniz) sau invers separat și indirect pervers (père pervers ou vers le même père), o lume în care cuvintele ca și numerele sunt proporții ce revin mereu la Același Adevăr primar sau Dumnezeu (Pascal). De aceea în franceză numerele sunt omonime cu numele tatălui: nombres et numéros pairs et impairs.

Cum se folosesc jocurile de cuvinte și când

Se poate porni de la algoritmul aritmetic și etic al unui cuvânt ce trebuie descoperit pe grupe de elevi apoi se expun problemele de filozofie, de teologie sau descoperirile oamenilor de știință (jocurile sunt omagiu și pomenire ca menire pentru Omenire) și după dezbateri se redactează pe grupe, pe caiete sau pe calculator eseuri structurate. Invers se pornește de la expunere și elevii trebuie să găsească cuvintele ce sintetizează aceste descoperiri înscrise în cuvinte. Se poate da o biografie și pleca de la pregătirea individuală. Se poate pleca de la limba maternă spre multilingvism ca analogie de forme sau de teme. De ex. cuvântul program (Leibniz) are înscris în el căderea de ponderabil gram descoperită de Newton cu același măr biblic și fizic. În franceză cuvântul cuprinde amândouă cărțile scrise spune Newton de același Dumnezeu (livre et celui qui livre-le mètre du Maître): le programme pour l'âme y compris les grammes sau focul lui Newton ce nu arde decât în elemente. În română acesta apare precum Cris spre a fi înviat din scris, în engleză el se poate descoperi prin rimă nu din program-fall of grammes ci din celălalt cuvânt schedule for the young Yule. Expunerea jocului figurativ al mâinii în romanele lui Malraux poate duce la jocul cum-Acum cu Alfa cum în franceză precum descriere a figurii lui Cristos cu mâinile deschise asupra lumii (Maintenant-la Divinité l'Humanité entre ses mains tenant-Antimemorii) și se poate materializa în desen precum creație plastică și reprezentare grafică pe axele lumii. Această figură a lui Malraux și a limbii poetice și lingvistice franceze este viermele cosmic și nu gaura neagră din care să se iasă ca energie pozitivă. Relativitatea timpului era cunoscută de Biblie (o zi e ca o mie de ani) și Einstein a spus când a văzut că teoria se aplică în realitate că relativitatea este o mare Religiozitate. Balzac a arătat ce înseamnă căutarea invers a Eternității prin relativitatea spațiului (gaura neagră) în Pielea nenorocirii.

Jocurile pot fi folosite pentru interpretarea în rime a expresiilor uzuale în diferite limbi și să se compare rezultatele.
În franceză: un point c'est tout-doit être renversé vers la solidarité comme Nous etc .
Jocurile poetice și etice pot însoți explicarea lingvistică-denotativă sau se pot constitui în activități de cerc ,opționale sau articole de reviste.

Tematica ca matematică (tematica mea atică) într-o solidaritate umană simpatcă

Progresiv se învață că etica și morala sunt o revenire de la natură la Natura în natură,natura Umană a priorică ca verticalitate și salt de calitate :în fr.-le Proche est la Synthèse avec la roche(Camus),l'Homme Responsable peut maîtriser le sable (St.-Ex.)sau e doar miraj (ma Rrage ou le sable mire ma rage).

Simetria omonimică din fr.Maître-Mètre arată că materia nu e formă degradată a spiritului (Bergson)ci creație ce depinde de Om ca verticalitate și că Leibniz avea dreptate ca dinamică a atomului sau Aristotel când afirma că materia este o virtualitate posibilă, dar toată geometria Maestrului ce a făcut Metrul depinde de solidaritatea Umană(Camus).

Ce este aceasta? În franceză Testamentul biblic cuprinde ascuns cuvântul Iubitor-Homme Aimant-Amant-Testament iar Malraux a spus că omul moare când își pierde copilăria. Piaget a descoperit că între adult și copil este diferență de natură. Toate descoperirile s-au făcut pe Vechiul și Noul testament (Einstein ca relativitate o mare Religiozitate a fost prevăzută în cuvântul fr.expérience-ex Père et son Anse sans quoi l'ex père ri et ment comme expériment)și fără solidaritate ca Divinitate în Umanitate nu se poate învinge Etatea din societate.Când Cristos ca Om (solidaritate)a spus: -pentru aceasta am fost făcut-se pare că acesta este Sensul fiecărui om. Malraux a spus:Omul e prea mic se sparge în partide,ideologii etc.

S-a descoperit valoarea imunologică a credinței și TV5 relatează despre valoarea solidarității ca vindecare pentru tot mai multe boli:Imunitate egal Unitate.

Giurgiuveanu Angela
Colegiul Tehnic Energetic "D. Hurmuzescu"
Deva

***Auxiliar curricular pentru
ciclul superior al liceului***

PROFILUL: TEHNIC

SPECIALIZAREA: TEHNICIAN METROLOG

MODULUL V: MIJLOACE DE MĂSURARE PENTRU MĂRIMI MECANICE

NIVELUL DE CALIFICARE: 3

Modulul „Mijloace de măsurare pentru mărimi mecanice” se studiază pe parcursul clasei a XIII-a în profilul tehnic, în vederea obținerii calificării Tehnician metrolog, corespunzătoare nivelului 3 din cadrul Sistemului Național de Calificări Profesionale. Are alocate un număr de 124 ore/an, din care :

- teorie 62 ore;
- laborator tehnologic 62 ore.

Auxiliarul a fost elaborat în urma participării, în luna aprilie 2008, la un curs de formare la Sinaia, prin programul PHARE TVET, în vederea elaborării de materiale auxiliare de învățare. Astfel, împreună cu cele două colegi din București, am realizat două auxiliare curriculare: „Mijloace de măsurare pentru mărimi mecanice” și „Mijloace de măsurare pentru mărimi fizico - chimice”. Ambele respectă aceeași structură și au aceeași grafică.

Lucrările au fost predate în luna iunie 2008 și au fost însoțite de un set de teste, și anume: un test diagnostic, teste de evaluare a fiecărei activități de învățare și o evaluare sumativă. Evaluările sunt corelate cu tipul probelor de evaluare specificate în Standardul de Pregătire Profesională, pentru fiecare competență.

Prezentarea materialelor de învățare pe suport electronic permite organizarea orei de curs și prin proiectarea diverselor materiale cu ajutorul retroproiectorului sau videoproiectorului, prin prezentări în Power Point, prin susținerea unor lecții prin programul AEL, precum și adaptarea informațiilor la nivelul înțelegerii elevilor.

Testele pot fi aplicate foarte rapid elevilor, pe calculator, metodă mai agreeată de către aceștia, ușurând totodată și munca profesorului. În urma aplicării testelor pe calculator, elevilor le este asigurat și feedback-ul, prin oferirea răspunsului corect. Ei primesc, de asemenea și nota, în procente.

Redactarea pe calculator a acestui auxiliar, realizarea desenelor, a testelor cu ajutorul programului Quiz Faber și a unei părți dintre conținuturile celor două îmi aparțin. Structura auxiliarului este conformă cu cerințele.

Întregul material realizat este atractiv, colorat, astfel încât să capteze atenția elevilor. Desenele le-am realizat în AutoCAD sau le-am copiat de pe diferite site-uri și le-am prelucrat în Paint sau în Microsoft Office Picture Manager.

Rolul materialelor auxiliare de învățare este acela de a îmbunătăți experiența la clasă a elevilor, de a face cât mai plăcut procesul de învățare și evaluare, de a contribui la dezvoltarea creativității elevilor, prin utilizarea unor activități variate, cu caracter aplicativ, care să țină cont de particularitățile colectivului de elevi și, îndeosebi, de stilurile de învățare ale acestora, de a-și forma și dezvolta o gamă de competențe și abilități, pentru reușita centrării pe elev a procesului instructiv – educativ. Materialele pot fi adaptate în raport cu cerințele clasei.

Structura auxiliarului este puțin modificată față de cele elaborate anterior, ea fiind următoarea:

1. Introducere
2. Competențe
3. Obiective
4. Informații pentru profesori
5. Fișe de rezumat
6. Cuvinte cheie / Glosar
7. Informații pentru elevi
8. Activități de învățare
9. Fișe de documentare
10. Bibliografie

Pentru fiecare competență s-au prevăzut folii de proiectie, activități de învățare, care constau în lucrări de laborator și / sau fișe de lucru și fișe de evaluare.

Competențele vizate au fost:

1. Explică construcția și funcționarea mijlocului de măsurare.
2. Efectuează operații de măsură și control.

Pentru competența 1: Explică construcția și funcționarea mijlocului de măsurare, s-au prevăzut următoarele activități de învățare:

- Metode și mijloace de măsurare a presiunilor – fișă de evaluare
- Măsurarea debitului – fișă de lucru
- Utilizarea calelor plan – paralele – lucrare de laborator

Pentru competența 2: Efectuează operații de măsură și control, s-au prevăzut următoarele activități de învățare:

- Măsurarea cu șublerul - lucrare de laborator
- fișă de evaluare
- Controlul planității suprafețelor – lucrare de laborator
- Controlul conicităților exterioare cu role calibrate – lucrare de laborator
- Controlul conicităților interioare cu role calibrate – lucrare de laborator
- Verificarea paralelismului dintre o axă și un plan – lucrare de laborator
- Mijloace de măsurare pentru unghiuri - lucrare de laborator
- fișă de evaluare
- Duritatea metalelor și aliajelor - lucrare de laborator
- fișă de evaluare
- Măsurarea masei prin metoda directă - lucrare de laborator
- fișă de evaluare

Ultima parte cuprinde fișe de documentare pentru toate activitățile de învățare enumerate și bibliografia.

Bibliografia studiată pentru întocmirea materialelor de învățare este:

Ignea A., *Măsurarea electrică a mărimilor neelectrice*, Editura de Vest, Timișoara, 1996

Ispas C-tin. ș.a., *Mașini unelte – Încercare și recepție*, Editura Tehnică, București, 1998

Cociuba P. ș.a., *Metrologie aplicată – Lucrări de laborator*, Editura Economică Preuniversitaria, București, 2001

Militaru C. ș.a., *Măsurări pneumatice în construcția de mașini*, Editura Tehnică, București, 1977

Negrea D., *Bazele cercetării experimentale a mașinilor termice*, I. P. „Traian Vuia” Timișoara, 1979

Ionescu G., *Măsurări și traductoare*, E.D.P., București, 1985

Hancheș Ana Livia
Școala Generală "Andrei Șaguna"
Deva

Revista clasei

Reforma educațională a impus o nouă concepție asupra evaluării performanțelor elevilor. În esență, aceasta se referă la două aspecte importante:

- Primul constă în deplasarea accentului în activitatea didactică de la simpla înmagazinare și reproducere a cunoștințelor, specifice diferitelor discipline, pe învățarea și deprinderea utilizării lor concrete în rezolvarea unor situații și probleme reale pe care le implică activitățile teoretice și practice din sfera socială.
- Al doilea aspect constă în modelarea, formarea și consolidarea structurilor psihice care intră în alcătuirea profilului intern al personalității elevului. Pornind de la abilități instrumentale- motorii până la trăsăturile de caracter, convingeri și atitudini.

Prin consecințele ei, evaluarea depășește granițele sălii de clasă, ale școlii, depășește cadrul strict al procesului de învățământ. Evaluând elevii, evaluăm în același timp – direct și indirect – cadrele didactice, calitatea actului de învățare, a procesului de învățământ și nu în ultimul rând, sistemul educativ cu toate componentele sale.

Calitatea de dascăl implică responsabilitatea de a modela un material viu făptura umană care trebuie să se simtă chemată și să fie stimulată pentru formarea și afirmarea propriei sale personalități. Am experimentat acest lucru încercând să împletesc metodele clasice de evaluare cu cele moderne. O importanță deosebită am acordat evaluării revistei clasei. Aceasta modalitate de lucru îmbină realizările din clasă cu activitățile extra, școlare care deschid noi frontiere culturale.

Revista clasei este o modalitate de evaluare eficientă, pentru că:

- stimulează imaginația și creativitatea elevilor ;
- folosește în mod plăcut și util timpul liber ;
- publică unele creații ale elevilor ;
- ajută elevii să-și însușească tehnica compoziției literare ;
- exersează unele deprinderi practice ;
- descrețește frunțile copiilor prin jocuri, rebusuri, glume, ghicitori.

Cel mai bine am reușit să prezint această formă de evaluare în lucrarea „*Născuți pentru a reuși*” ce a fost publicată la sfârșitul clasei a IV-a și în care am reușit să surprind câteva creații din activitatea elevilor.

Vocabularul românesc între etimologie și tendințe actuale

Heredea Elisabeta Olga
Colegiul Tehnic "Transilvania"
Deva

Evoluția actuală a învățămîntului românesc tinde să ștergă granițele dintre discipline, printr-o abordare multidisciplinară sau interdisciplinară.

În acest context, legătura dintre literatură, limbă și educație fizică nu face decât să reunească un întreg, despărțit de-a lungul veacurilor. Asocierea dintre aceste discipline a fost făcută la primele ediții ale olimpiadelor Antichității, unde, pe lângă probele sportive, se întâlneau și probe de recitare a poemelor clasice.

Realitatea lingvistică devine primul semn al modernizării unui domeniu al vieții, ea oglindește, pe lângă evoluțiile concrete, și direcțiile latente. Limbajul decupează universul mental al unui popor, modul său de a ființa, de a se manifesta ca spirit viu, colectiv.

Domeniul sportiv este caracterizat de un dinamism extrem, și înnoirea vocabularului specializat, pătrunderea unor termeni neologici recenți arată situarea sportului românesc pe coordonate europene.

Lucrarea de față își propune studiul etimologic al câtorva dintre termenii sportivi uzuali, având în vedere utilizarea lor frecventă în mass-media și mai ales componenta educativă a sportului, impactul acestui domeniu în rândul tinerilor. S-au urmărit clasificări specifice studiilor lingvistice, fiecare subcapitol fiind completat de exemple concludente.

Și cum vocabularul este cel mai activ compartiment al gramaticii, alăturarea acestor două discipline este o fericită întâlnire între sănătatea gândirii și plenitudinea mișcării.

Cunoașterea principalelor mijloace de îmbogățire a lexicului merită o atenție deosebită, întrucât bogăția unei limbi este dată în primul rând de varietatea vocabularului ei.

Conform unei idei general acceptate, după ce o limbă s-a constituit ca idiom de sine stă-tător, dezvoltarea ei constă în îmbogățirea cu noi cuvinte, deci în continua sporire a inventarului lexical.

Afirmând că lexicul unei limbi se află într-o continuă mișcare sau evoluție, trebuie să a-dăugăm că modificările care au loc în cadrul lui sunt, cel mai adesea, direct sau indirect legate de progresul societății umane în ansamblul ei, și în mod special în transformările care se petrec în viața materială și spirituală a unei anumite colectivități lingvistice.

Domeniul vieții sportive este cel mai deschis în privința împrumuturilor neologice, majoritare fiind anglicismele. Această mobilitate la nivelul vocabularului este sinonimă cu reorientarea mentală a societății spre valorile umaniste ale sportului, în spiritul Antichității: "*Mens sana in corpore sano*".

Terminologia sportivă este aceea care cunoaște cel mai mare număr de anglicisme, dintre care unele au pătruns în limba română încă de la începutul acestui secol, de obicei prin mijlocire franțuzească. Enumerăm o listă destul de bogată în care sunt incluși exclu-iv termeni sportivi de origine engleză, mai vechi ori mai recenți, așa cum sunt menționați de Theodor Hristea în *Sinteze de limba română*: *aut, baschet, cnocaut, corner, dribling, fault, finish, fotbal, ghem* (cu varianta *game*), *gol, henț, ofsaid, meci, outsider, polo, pressing, ring, rugby, scor, set, skeet, sports-man, start, supporter, șut, tenis, volei*.

Pornind de la un lexem moștenit, în limba română au evoluat **sensuri paralele**, unele cu specializare strict sportivă, altele s-au deplasat spre sfera socio-politică.

Un prim caz analizat este termenul **corner**, de proveniență engleză, care este utilizat cu dublu sens:

- Lovitură de colț la fotbal care se acordă echipei în atac, dacă un jucător al echipei în apărare trimite mingea în spatele liniei de poartă;
- Formă simplă de organizare monopolistă în care partenerii se înțeleg în privința cumpărării de mărfuri și vânzării lor la prețuri ridicate.

Un cazul următorului cuvânt, **ghem** (cu varianta scrisă *game*), evoluția semantica a avut ca punct de plecare o etimologie diferită:

- Din lat. "**glemus, glomus**", s-au moștenit sensuri diferite:
 1. Obiect de formă relativ sferică rezultat prin depănarea unor fire de lână sau de ață;
 2. Al treilea compartiment al stomacului rumegătoarelor;
- Din engl. "**game**" s-a moștenit termenul cu circulație sportivă, reprezentând fiecare dintre punctele câștigate de un jucător de tenis într-un set.

Aceeași specializare, pornind de la etimologii diferite, se întâlnește și în cazul termenului **gol**.

- Sensul curent pleacă de la sl. "golŭ", cu sensul 1. (despre oameni) care nu are pe corp nici un fel de îmbrăcaminte; 2. (despre păsări), golaș;
- Cu sens sportiv, provine din engl. "goal" – introducerea mingii sau a pucului în poarta adversarului; punct marcat în favoarea echipei care a reușit această introducere.

Se pare că terminologia sportivă cea mai deschisă înnoirilor ține de domeniul fotbalului. Astfel, termenul **șut** a

Ghid, istoric,
geografic și
turistic

dezvoltat omonimia lexicală de la etimologia engleză, în domeniul sportiv și de la etimologia germană, ca sens social.

- Engl. “**shoot**” desemnează lansarea mingii printr-o lovitură puternică de picior sau de mână, cu capul sau cu un obiect special la jocuri sportive în scopul înscrierii unui punct;
- Germ. “**Schicht**” desemnează intervalul de timp dintr-o zi în care o echipă de muncitori lucrează în mină, schimb; normă a unui miner în timpul unui schimb.

Substantivul **set** se aseamănă celor prezentate mai sus, cu diferența că cele două sensuri omonime au același etimon (fr. *set*), ambele semnificații fiind împrumutate: 1. Fiecare dintre părțile în care se împart unele competiții sportive, determinate de epuizarea unui interval de timp, sau de realizarea unui scor convențional; 2. Obiecte, piese care se vând împreună.

O categorie aparte de termeni neologici sportivi au fost împrumutați ca substantive în limba română, însă larga lor utilizare în mass-media a dus la formarea unei **familii lexicale**, arătând trecerea lor de la registru specializat spre masa vocabularului.

Spre exemplificare, substantivul **dribling**, din engl. **dribbling** definește procedeul tehnic folosit de un sportiv pentru a trece de un adversar cu mingea sau cu pucul. Din aceeași familie fac parte verbul **a dribla** (engl. **dribble**), cu sensul de a conduce mingea cu lovituri scurte, cu mișcări înșelătoare, pentru a putea trece de adversar; a-și depăși adversarul prin manevre abile.

Substantivul **fault**, provenind din engl. “**fault**” (la unele jocuri sportive) semnifică un act negativ, penalizat de regulament, care constă în împiedicarea unui adversar de a acționa pe teren. În română s-a format verbul **a faulta** sau a comite **un fault**.

Un exemplu interesant îl semnalează Cristian Moroianu, pe site-ul w.unibuc.ro al Facultății de Litere, Universitatea din București. Este cazul substantivului **timp**, din lat. **tempus**, care s-a specializat prin trei forme:

- **Timp**, substantiv, singularia tantum;
- **Timp-timpuri**, plural gramatical;
- **Timp-timpi**, fază a unei mișcări, ritm, care este specializat semantic în domeniul muzicii și al sportului.

O altă categorie care ridică **probleme de pronunție** este cea a neologismelor care nu s-au adaptat sistemului fonetic al limbii române, păstrând forma etimologică. Exemplificăm prin doi termeni uzuali: **fairplay**, reprezentând acceptarea loială a regulilor într-un joc sportiv, joc cinstit și **outsider**, cu două sensuri: 1. Cal care nu are șanse să câștige într-un concurs hipic, 2. Concurent sau echipă care, teoretic, nu are șansa de a câștiga într-o competiție sportivă.

Teodor Hristea, op. cit, sublinează cazul subst **man “om”** (devenit element de compunere). După modelul unor anglicisme adevărate (ca **gentleman**, **sportsman**, etc), au fost formate în limba franceză **tenisman**, **recordman**, **rugbyman**, în locul acestora, engleza folosește unitățile frazeologice: **tennis player**, **record holder** (deținător de record).

Calculul gramatical propriu-zis se întâlnește și în terminologia sportivă, mai ales în cazul termenilor de proveniență engleză sau franceză.

Cuvântul “**baschet**” (joc sportiv) din fr. / eng. a primit, pe teritoriul românesc forma de plural “**bascheți**”, cu sensul de încălțăminte. Aceeași evoluție semantică se observă și referitor la termenul **tenis** (joc sportiv), cu forma de plural **teniși**. Cei doi termeni s-au impus în limba vorbită, nefiind acceptați de varianta cultă și evoluția lor este semnificativă din punctul de vedere al transformărilor socio-culturale ale societății românești postdecembriste. În perioada predecembristă aveau semnificația de încălțăminte sportivă, fiind singurii accesibili, sensul lor nefiind polarizat negativ.

În presa actuală, aceiași termeni au o conotație depreciativă, semnificând pantofi ieftini și fără pretenții. Cităm din presă: “Lobonț a venit la Casa Fotbalului îmbrăcat în costum și încălțat cu o pereche de pantofi gen bascheți dintr-un material de blugi” (Prosport, 25.03.2003)

Dacă avem în vedere și alte împrumuturi, suntem îndreptățiți să conchidem că influențele exercitate asupra limbii române sunt foarte variate și că ele explică mult discutata eterogenitatea vocabularului românesc judecat în ansamblu. Este interesant de remarcat că aceste influențe nu au alterat esența latină a limbii noastre, în schimb au influențat fizionomia ei lexicală, până într-atât încât i-au asigurat un loc aparte printre celelalte idiomuri neolatine.

După reluarea contactului cu romanitatea occidentală, de care am fost izolați timp de peste o mie de ani. Limba română și-a îmbogățit vocabularul cu un număr uriaș de neologisme, față de care, și în epoca actuală este extrem de receptivă.

Cum bine arată Sextil Pușcariu: „rolul împrumuturilor neologice este complex, transformând româna într-o limbă modernă, reîncadrând-o în spiritualitatea romană și îndepărtând-o de comunitatea balcanică”.

BIBLIOGRAFIE

- Bănciulescu, Victor, *Limba sportiv. O investigație sentimentală*, București, 1981, Ed. Sport- Turism
“Studii și cercetări lingvistice”, nr. 6 / 1983, p. 531 – 534
Hristea, Theodor, *Sinteze de limba și literatura română*, București, 1984, Ed. Albatros, p. 63 – 65
Moroianu, Cristian, *Evoluția termenilor sportivi*, www.unibuc.ro
Pușcariu, Sextil, *Limba română* (vol. I: Privire generală), București, 1940, p. 364 – 415
***, *Dicționar enciclopedic ilustrat*, București, 1999, Ed. Cartier

Educația interculturală - integrarea socială în învățământul de masă a copiilor de etnie rromă

**Ianc Georgeta
Mîțiu Lavinia Carmen
Grădinița "Floare de Colț"
Brad**

În societatea democratică în care trăim astăzi, educația interculturală constituie o opțiune ideologică, ce vizează pregătirea viitorilor cetățeni ai țării, în așa fel încât ei să facă cele mai bune alegeri și să se orienteze în contextul schimbărilor intervenite în sistemele de valori.

Educația interculturală trebuie să devină o constantă în pregătirea cadrelor didactice, pentru a se constitui într-un principiu reglator al întregii activități educative a noilor generații. În consecință, ea trebuie să-și pună amprenta asupra materiilor de învățământ și a programelor școlare, asupra priorităților educative, asupra criteriilor de evaluare a competențelor și comportamentelor, asupra relațiilor cu părinții și comunitățile, permițând formarea unor comportamente creative precum: atitudinea de a comunica, cooperarea și încrederea în grup, respectul de sine și al altora, toleranța față de alte opinii decât cea proprie, luarea de decizii în mod democratic, acceptarea atât a responsabilităților cât și a propriului eu, aptitudinea de a evita altercații etc...

Interculturalismul este impus în primul rând de dinamica structurilor sociale în care trăim; abordarea din perspectivă interculturală ar putea îmbunătăți aspectul relațional al locuitorilor țării noastre, conferind o dimensiune nouă raporturilor interumane cotidiene, devenind astfel o experiență umană normală și inevitabilă.

Fiecare unitate de învățământ, indiferent de ciclul pe care îl reprezintă: preprimar, primar, gimnazial sau liceal, fiind o organizație instituțională are drept obiectiv major valorificarea maximă a potențialului de care dispun ființele umane printr-un proces de instruire specializat, abilitatea acestora cu diverse competențe care să le permită o adaptare, integrare și valorizare în plan social și profesional.

Și în România, ca stat ce a aderat de curând la Uniunea Europeană, se urmărește implementarea unui program educațional intercultural, care trebuie început încă de la grădiniță, pentru ca alături de copiii de naționalitate română, să aibă liberul acces la educație și copiii de alte naționalități și minorități etnice care conviețuiesc pe teritoriul țării noastre.

Dacă până în anul 1989, regimul totalitar din țara noastră a reușit să țină sub control absolut orice manifestare etnică a grupurilor etnice care trăiesc pe teritoriul țării noastre, acum regimul democratic permite manifestarea identității, aceasta realizându-se în limitele respectării drepturilor și libertăților omului, a respectului față de societate, fără a aduce prejudicii statului.

În 15 aprilie 1998, prin ordinul nr.33577 al ministrului educației, s-a demarat *primul program strategic cu privire la accesul la educație al tinerilor de etnie rromă*, prin care se acordau câte 150-200 de locuri distincte în diferite universități și colegii, tinerilor candidați de etnie rromă; însă participarea scăzută a copiilor rromi în sistemul de educație a fost și este principala problemă în domeniul educației atunci când este adusă în discuție etnia rromă. Cu toate că de cele mai multe ori, s-a invocat ca principal argument al acestei situații, atitudinea negativă a rromilor cu privire la educație, adevăratele cauze identificate sunt cele materiale dar și cele etnice; starea economică precară a multor rromi, costurile legate de educație (haine, încălțăminte, manuale, transport), reprezintă pentru mulți rromi o barieră în calea accesului egal la educație, dar și intoleranța pe care unele cadre didactice, și chiar colegi o manifestă în relațiile și contactele stabilite cu această minoritate etnică.

Îndemnul lui Seneca din Epistole VI „lung e drumul prin învățături, scurt și eficace prin exemple” ne face să considerăm că cele mai eficiente demersuri didactice, menite să-i integreze pe toți copiii în activitatea școlară, sunt cele prin care le oferim cât mai multe prilejuri să acționeze împreună, să trăiască aceleași experiențe laolaltă cu copiii de naționalitate română și etnii diferite care conviețuiesc pe teritoriul român; astfel educația interculturală derulată prin acțiuni la nivelul școlii sau al întregii comunități trebuie să vizeze:

- Promovarea unei atitudini tolerante, de acceptare și înțelegere firească a raporturilor între români și rromi;
- Promovarea unei politici școlare care să favorizeze egalitatea șanselor în educație;
- Recunoașterea și respectarea diferențelor culturale prin valorificarea pozitivă a raporturilor de egalitate între toți oamenii;
- Demararea unor strategii de valorificare a diferențelor culturale pentru a fi transformate în resurse pedagogice;
- Inițierea unor demersuri pentru cunoașterea culturii rromilor și pentru tratarea cu tact și înțelegere a aspectelor vieții lor culturale și sociale;
- Sancționarea oricărei forme de manifestare ostilă în ceea ce privește etnia rromă;
- Promovarea unor relații și contacte de cunoaștere, și bună înțelegere între cele două etnii;
- Lupta împotriva tuturor prejudecăților etnice; etc..

Cunoașterea fiecărui copil indiferent cărei etnii îi aparține, este una dintre condițiile esențiale pentru integrarea sa atât în activitatea școlară cât și cea socială. Fiecare copil este un univers, iar universul intern atât de

complex al fiecărui copil se află în continuă evoluție, cunoașterea având astfel un caracter dinamic. Deși nu se încheie niciodată, o cunoaștere imediată este necesară pentru a se interveni prompt în tratarea deficiențelor și disponibilităților subiectului urmărit.

O cercetare atentă, amănunțită și responsabilă a fiecărui copil conduce la descoperirea resurselor interne și a disponibilităților native, a experiențelor de viață și a obișnuințelor, a conceptelor și a mentalităților, a intențiilor și intereselor, a convingerilor și a idealurilor.

Reală cunoaștere a copilului necesită o diversitate de instrumente și metode care se cer utilizate în condiții cât mai variate. Copilul nu este un obiect oarecare, el este o ființă vie, plină de energie cu puternice tendințe de acțiune; iar pornirea nestăpânită de a face ceva trebuie fructificată, astfel încât el să evolueze spre o nouă calitate.

Copiii evoluează foarte diferit la vârsta preșcolară, de aceea trebuie să respectăm ritmul propriu al fiecăruia, ajutându-i să exploreze lumea prin intermediul jocurilor; oferindu-i copilului o multitudine de experiențe de învățare, îi ușurăm integrarea în învățământul de masă, indiferent cărei etnii îi aparține.

Astăzi în România, țară în care trăim, concepției de toleranță, cât și celei de egalitate de șanse, nediscriminare, diversității și specificității culturale, i s-a mai adăugat elementele pozitive necesare unei abordări complexe a fenomenului cultural în toate formele sale de manifestare, în corelație cu celelalte aspecte ale vieții sociale, indiferent de rasă, culoare, origine etnică, limbă, cultură sau religie. S-a încercat de curând chiar înlocuirea conceptului de toleranță cu un principiu dinamic, activ cel al pluriculturalismului, al diversității culturale, ca bun fundamental al întregii omeniri.

Esteticul
în cadrul orelor de limba franceză

Indreica Cristina
Gavrilă Elena
Liceul Pedagogic "Sabin Drăgoi"
Deva

Lucrarea *Esteticul în cadrul orelor de limba franceză* conține două părți. Prima parte pledează în favoarea unei educații estetice realizată temeinic atât în cadrul formal al școlii, dar și individual, prin auto-educare. Trebuie conștientizat faptul că individul modern, consumator și creator de frumos pentru a răspunde cerințelor actuale, trebuie să fie un individ complet, capabil să îmbine cunoștințe aptitudini din mai multe domenii: muzică, literatură, desen, cinematografie, sculptură, teatru, etc. Atât receptivitatea cât și creativitatea estetică a omului modern trebuie să depășească granițele artei tradiționale, clasice. Am mai subliniat faptul că educația estetică este realizată, după cum se știe, în cadrul disciplinelor de specialitate, însă ea poate fi continuată și în cadrul celorlalte discipline. Cea de-a doua parte a lucrării are un caracter practic. Ca urmare a experienței didactice, am imaginat trei scenarii de activități didactice ce împletesc elemente specifice limbii franceze cu elemente ce vizează esteticul (pictură, arhitectură, artă comportamentală, design vestimentar). Acest sincretism oferă nu numai o imagine complexă a limbii și civilizației franceze, ci și o abordare modernă a conținuturilor de învățat. Iată titlurile celor trei activități propuse: arta lui Paul Cézanne (1 oră), vizită virtuală la Paris (1 oră), caracterizarea fizică și morală a unei persoane plecând de la personajele pieselor lui Molière (3 ore).

În concluzie, educația estetică este o educație permanentă și necesară, care debutează în școală și continuă toată viața. Ea este motivată nu numai de nevoia de auto-informare și auto-modelare continuă, ci și de viteza de schimbare a "noțiunii de frumos", a "schemelor și a modelelor artistice", precum și de procesul de democratizare a artei prin mass-media.

Jurmoni Angela
Colegiul național "Decebal"
Deva

Educația tehnologică, componentă de bază a învățământului modern

1. Argumente în favoarea disciplinei Educație tehnologică

"Lumea se schimbă, și cu ea și locul omului în această lume. În întreaga Europă, responsabilii învățământului caută să atenueze divorțul dintre educația primită și viața profesională viitoare. Așa s-a născut educația tehnologică, integrată progresiv în programele școlare și devenită o nouă disciplină a ciclului mediu" (Yves, Deforge, 1969).

Educația este aceea care își asumă rolul determinant pentru destinul societății omenești. Educația este cea care anticipează sau trebuie să anticipeze încotro ne îndreptăm. Educația realizată prin familie și prin procesul de învățământ devine astfel responsabilă pentru valorificarea vocației individuale. În acest mod, rolul determinant al părinților și mai târziu al școlii capătă valențe noi, se amplifică.

Tânărului de azi trebuie să-i fie întărită puterea de gândire și de acțiune, oferindu-i-se un orizont cât mai larg, abilitatea de a răspunde la cât mai multe probleme din cele mai variate domenii, continua necesitate de perfecționare. Se impune ca el să învețe neîncetat pentru a răspunde la variatele și complexe probleme pe care i le impune lumea contemporană.

Toate disciplinele școlare se corelează, se întrepătrund pentru a rezolva această problemă.

Prin disciplina Educație tehnologică, procesul de învățământ pune accent pe individ, ca personalitate distinctă, ca germene a unei chemări aparte, ca purtător al unei vocații proprii. Individului i se prezintă o gamă de domenii de activitate, el având posibilitatea să opteze după dorința lui. Prin diversitatea disciplinelor și a modulelor care compun disciplina Educație tehnologică învățământul vizează apropierea în cel mai înalt grad a individului de aptitudinile sale naturale, necondiționate pe care caută cu răbdare, să i le cizeleze progresiv, să i le conștientizeze, punând accentul pe amplificarea capacităților creatoare și a disponibilităților pentru invenție și inovație.

În întreaga Europă se caută să se atenueze diferența dintre educația primită și viața profesională viitoare. Așa s-a născut Educația tehnologică, integrată progresiv în programele școlare și devenită o nouă disciplină de bază în învățământul românesc.

2. Definirea conceptului de Educație tehnologică și a specificului său

Educația tehnologică este o disciplină de cultură generală, nu este învățământ profesional tehnic și nici învățământ teoretico-științific în sens strict, nu se reduce la instruire practică, la inițiere într-un meșteșug tradițional sau într-o profesie modernă, nu face o profesionalizare timpurie, este o formație culturală nouă, născută din raportul omului modern cu tehnologia, este chemată să cultive credința în puterea și frumusețea științei, este o disciplină obligatorie în planul de învățământ pentru clasele I-VIII, există în planurile de învățământ din toate țările europene.

Consiliul Europei (Forbeck, M., 1993) a definit profilul lui "Homo Europaeus" care este conturat prin infuzia unei educații generale compatibile cu provocările secolului al XXI-lea, al cărei curriculum ar trebui să asigure: competențe în limba maternă, cunoașterea limbilor străine, cunoștințe fundamentale în matematică și științe, fundamentele tehnologiei: "Astăzi anumite cunoștințe de tehnologie, incluzând și computerele sunt necesare pentru viața modernă".

Disciplina Educație tehnologică, indiferent de numele ei precizat în curriculum, se regăsește alături de limba maternă și de matematică în toate școlile din țările europene.

Educația tehnologică este o disciplină modernă care ține pasul cu dezvoltarea tehnicii, cu noile tehnologii.

Programa de Educație tehnologică este structurată pe module și pe nivele de pregătire.

3. Obiective instructiv-educative ale Educației tehnologice

Definitorii pentru educația tehnologică sunt următoarele obiective:

- cultivarea unui veritabil umanism tehnologic;
- dezvoltarea spiritului științific de cercetare;
- amplificarea capacităților creative, a disponibilităților pentru invenție și inovație;

- inițierea în pregătirea tehnico-practică;
- inițierea în limbajele tehnologice specifice;
- cunoașterea dezvoltării științei și tehnicii, a istoriei sumare a ingeniozității spiritului uman;
- înțelegerea raportului dintre tehnologie-mediu și cultivarea unei atitudini și a unui comportament ecologic;
- cunoașterea marilor familii profesionale, cu specific tehnologic, pentru o viitoare opțiune socio-profesională.

4. Particularități ale învățării la disciplina Educație tehnologică

Promovarea valorilor societății cunoașterii prin Educația tehnologică este favorizată de specificul acesteia în raport cu majoritatea disciplinelor de învățământ prevăzute tradițional în curriculumul școlar. Astfel, se pot stabili câteva elemente care individualizează și dau o notă de specificitate disciplinei Educația tehnologică:

	Disciplinele științifice	Disciplina Educația tehnologică
1.	Obiectul cunoașterii este ceea ce există , lumea ca atare.	Obiectul cunoașterii este lumea creată și construită de om , cu alte cuvinte, este „ceea ce a făcut omul cu această lume”. Elevul este familiarizat cu interacțiunea dintre om și natură, cu un mediu făcut de om pentru nevoile lui și cu condițiile și instrumentele acțiunii umane eficiente.
2.	Conținuturile sunt organizate monodisciplinar , pe domenii științifice. Cunoașterea este stocată și oferită în pachete tradiționale, care reprezintă un anumit domeniu de cunoaștere. Așa cum spunea un elev, <i>„La școală totul este spart în bucățele: matematică, chimie, fizică, istorie...Totul este fragmentat, de sine stătător”.</i>	De la introducerea ei în planul de învățământ, în 1992, Educația tehnologică este prima disciplină din învățământul obligatoriu românesc ale cărei conținuturi sunt interdisciplinare . Interdisciplinaritatea dă elevului o perspectivă unitară și coerentă asupra logicii proceselor tehnologice, indiferent de domeniul lor specific de aplicare. Conținuturile sunt organizate pe module , modularitatea fiind definitorie pentru toate obiectele și procesele tehnologice.
3.	Abordări relativ independente de contextul socio-cultural, de comunitatea locală.	Abordări care aduc școala și elevul într-o relație funcțională cu comunitatea locală și cu piața muncii . Reflectă faptul că adaptarea omului la mediu se face numai prin acțiune, la sesizarea unui dezechilibru.
4.	Favorizează competitia , activitatea individuală.	Presupune cooperare , activități de grup.

4. Concluzii

Scopul disciplinei Educație tehnologică nu este acela de a realiza un produs finit, ci de a pătrunde în miezul problemelor tehnologice, dezvoltând mobilitatea în gândire a elevilor, respectiv: a dezvolta puterea de exprimare a minții, curiozitatea, plăcerea și nevoia de a învăța, aptitudinea de a înțelege o problemă tehnologică, de a-i defini datele, de a-i găsi o soluție, de a structura cunoștințele; a stimula activitatea gândirii divergente; a explora, a cuceri, a construi mediul și a se construi construindu-l.

Bibliografie

1. Mircescu, M., *O componentă de bază în învățământul modern, Educație tehnologică*, Revista de pedagogie nr. 3/1993
2. ***, M.E.C, C.N.C., *Curriculum Național. Programa școlară pentru Educație tehnologică pentru clasele a V-a - a VIII-a*, nr. 3727 din 30.04.2004
3. ***, M.E.C, C.N.O, *Curriculum Național. Programa școlară pentru Educație tehnologică pentru clasele a VII-a - a VIII-a*, nr. 4740 din 25.08.2003
4. Deforge, Yves, (1969), *L'Education technologique*, Paris, Editura Casterman.
5. Dewey, J., (1972), *Democratia și educație. O introducere în filosofia educației*. București, EDP, P.200.
6. Popescu, I.I., Vlasceanu, L. (1988), *Învățarea și noua revoluție tehnologică*, București, Editura Politică, p.52.
7. Constantin, Rodica, *Argumente în favoarea disciplinei Educație tehnologică*, Revista de Educație tehnologică nr.1, vol.6/2006.
8. Toma, Steliana, *Particularități ale învățării la disciplina Educația tehnologică*, Monitorul Arotem, nr.1 martie/2007
- 9.. ***, M.E.C, C.N.C., *Ghid metodologic pentru aplicarea programelor de Educație tehnologică*, liceu, Editura Aramis, București, 2001
10. ***, M.E.C, C.N.C., *Curriculum Național. Planuri-cadru de învățământ*, 1999, 2000, 2004
11. ***, S.N.E.E., *Ghid de evaluare pentru Educația tehnologică*, 2001

Portofoliul - metodă modernă de evaluare a disciplinelor economice

**Lal Daniela-Emilia
Colegiul Tehnic Agricol
"Al. Borza"
Geoagiu**

Într-o lume dinamică, schimbarea, progresul se manifestă în plan științific, metodologic, instrumental, la nivelul tehnicilor și tehnologiilor, dar și la nivelul mentalităților, atitudinilor și comportamentelor. Ca urmare, procesul învățării moderne nu poate face abstracție de aceste schimbări. Corelarea strategiilor didactice de predare și învățare cu cele de evaluare s-a dovedit a fi esențială pentru buna desfășurare a activității instructiv - educative din școală.

Strategiile de evaluare permit atât cadrului didactic cât și elevului cunoașterea gradului și măsurii în care au fost îndeplinite finalitățile propuse. Astfel, pedagogia încearcă să-și diversifice metodele, să le adapteze populației școlarizate.

Dintre aceste metode, des folosită în evaluarea cunoștințelor elevilor de la profilul servicii este portofoliul.

Portofoliul reprezintă "cartea de vizită" a elevului, prin care profesorul poate să-i urmărească progresul – în plan cognitiv, atitudinal și comportamental – la o anumită disciplină, de-a lungul unui interval de mai lung de timp (un semestru sau un an școlar).

Portofoliul se compune în mod normal din materiale obligatorii și opționale, selectate de elev și/sau de profesor și care fac referire la diverse obiective și strategii cognitive. Așa cum afirmă profesorul Ioan Cerghit, portofoliul cuprinde "o selecție dintre cele mai bune lucrări sau realizări personale ale elevului, cele care îl reprezintă și care pun în evidență progresele sale; care permit aprecierea aptitudinilor, talentelor, pasiunilor, contribuțiilor personale.

Alcătuirea portofoliului este o ocazie unică pentru elev de a se autoevalua, de a-și descoperi valoarea competențelor și eventualele greșeli.

Această metodă alternativă de evaluare oferă fiecărui elev posibilitatea de a lucra în ritm propriu, stimulând implicarea activă în sarcinile de lucru și dezvoltând capacitatea de autoevaluare. "Raportul de evaluare" – cum îl numește prof. I. T. Radu – are în vedere toate produsele elevilor și, în același timp, progresul înregistrat de la o etapă la alta. El se substituie tot mai mult modului tradițional de realizare a bilanțului rezultatelor elevului(lor) prin media aritmetică "săracă în semnificații privind evoluția școlară a acestuia".

Este o mapă deschisă în care tot timpul se mai poate adăuga ceva, iar nota nu trebuie să fie o presiune.

În predarea capitolului Resursele umane ale întreprinderii, din Economia întreprinderii clasa a X-a, am folosit ca metoda portofoliul de grup.

Elevii au fost împărțiți pe grupe și au primit ca temă „Organizarea procesului de selecție și recrutare a unui designer vestimentar”. La rândul său fiecare grupă a fost împărțită în două : echipa de selecție și potențialii candidați. Fiecare echipă a avut sarcini bine stabilite. Astfel, echipa de selecție a fost preocupată de organizarea procesului de selecție, respectiv analiza locului de muncă, prospectarea internă și externă pieței forței de muncă, analizarea dosarelor candidaților, trierea dosarelor în funcție de cerințele postului, interviewarea candidaților, testarea candidaților și adoptarea deciziei finale de a angaja sau nu a candidatului pe postul respectiv. Candidații au trebuit să-și întocmească dosarele personale în vederea participării la procesul de selecție. Acestea au cuprins : CV-ul, Scrisoarea de motivație, diplomele din care să reiasă studiile și portofoliu cu schițele realizate.

La o alta clasa de a X-a am predat același capitol, utilizând metode clasice de predare- evaluare. Comparând rezultatele obținute la ce le două clase se observă că elevii din clasa la care am utilizat metode moderne de predare - evaluare au obținut rezultate net superioare celorlalți elevi., ceea ce mă determină să trag următoarele concluzii:

- această metodă încurajează exprimarea personală a elevului, angajarea lui în activități de învățare mai complexe și mai creative, diversificarea cunoștințelor, deprinderilor și abilităților exersate;
- evaluarea portofoliului este eliberată în mare parte de tensiunile și tonusul afectiv negativ care însoțesc formele tradiționale de evaluare;
- evaluarea devine astfel motivantă și nu stresantă pentru elev; dezvoltă capacitatea elevului de autoevaluare, aceștia devenind auto-reflexivi asupra propriei munci și asupra progreselor înregistrate;
- implică mai activ elevul în propria evaluare și în realizarea unor materiale care să-l reprezinte cel mai bine.

Portofoliul nu este numai o metodă alternativă de evaluare a elevului. Prin materiale pe care le conține, el poate fi ilustrativ pentru crearea imaginii unei instituții cum ar fi Școala Nr. ... sau Liceul Nr. ..., folosit fiind ca "o modalitate de a reprezenta un grup, o școală chiar; este un exemplu reprezentativ al activității și al performanțelor cursanților unei școli".

Instituția școlară respectivă încearcă astfel să-și creeze o imagine în rândul viitorilor cursanți ori în rândul părinților, arătându-le mostre ale activităților și acțiunilor desfășurate de elevi în școala respectivă. Poate fi considerat în același timp un instrument complementar folosit de profesor în aplicarea strategiilor de instruire centrate pe lucrul în echipă, pe elaborarea de proiecte ample de cercetare și învățare. De asemenea, portofoliul este compatibil cu instruirea individualizată ca strategie centrată pe stilurile diferite de învățare.

*Portofoliul -
metodă
modernă de
evaluare a
disciplinelor
economice*

Prin complexitatea și bogăția informației pe care o furnizează, sintetizând activitatea elevului de-a lungul timpului (un semestru, an școlar sau ciclu de învățământ), portofoliul poate constitui parte integrantă a unei evaluări sumative sau a unei examinări.

Activitățile în parteneriat

Lascău Rodica
Școala Generală "Spiru Haret"
Petroșani

În activitatea mea didactică, prioritară a fost o învățare eficientă, dezvoltarea trăsăturilor de caracter, gândirea, memoria, afectivitatea precum și realizarea unor lucrări practice deosebite, pe baza cunoștințelor însușite de școlarul mic, cel din ciclul primar.

Activitățile în parteneriat cu preșcolarii de la Grădinița cu Program Prelungit nr. 2, Grădinița nr.5, Carmen Sylva și Căminul de Distrofici au constituit un mod ingenios de evaluare a cunoștințelor despre natură, mediu și educație ecologică pentru elevii mei. Au fost un punct forte în dezvoltarea sentimentelor de dragoste, admirație pentru natură, flori, viețuitoare, necuvântătoare, dar și relaționarea cu preșcolarii.

Toate activitățile au fost racordate la capacitățile de înțelegere a cunoștințelor de către micii parteneri pentru ca și ei să se poată implica în: jocuri, cântece, expuneri, povestiri, realizarea unor desene, afișe, bannere, postere, colaje etc. Și-au manifestat atitudini, idei, concepții personale, cum s-au priceput mai bine. "Străduindu-se din răputeri" au realizat lucrări deosebite.

Întâlnirile le-am făcut prin vizite reciproce când s-a vizitat grădinița sau școala, s-au desfășurat jocuri în aer liber, cântece cu mișcare, întreceri sportive, cântece despre anotimpuri, din viața copiilor și a oamenilor, prilejuate de sărbători și evenimente din viața socială.

Metodele de explorare a realității au fost bazate pe experiența lor de viață, contactul cu realitatea - observația, experimentul, contextul social. Cântecele au fost adecvate momentului, unele cunoscute de toți copiii, altele le-am învățat împreună, fapt ce a prilejuit mare bucurie.

Teatrul școlar a generat o atmosferă de sărbătoare și fericire la întâlnirile cu prichindeii. Am pus în scenă piesele: "Hărnicia se învață, Albă ca Zăpada, D-I Goe". După vizionare au fost dirijați să poarte discuții. Pe lângă farmecul acțiunilor dezvoltate copiilor într-un mod nou, cu personaje viabile, s-a accentuat necesitatea păstrării pădurilor, bogățiilor ei și ale subsolului, exploatarea lor cu măsură. Pe conținutul pieselor am brodat fel de fel de întrebări spre a conștientiza nevoia, obligația de a consuma fructe spălate, oferite numai de părinți și persoane cunoscute. Să nu rupă florile, arborii de orice fel, plantele fiind producătoare de oxigen, care este foarte necesar pentru viață. De asemenea, natura este locul nostru de relaxare și refacere. S-au inserat cântecele: "Când am fost noi la pădure, Cucul, Veverița, Masă bună, Toamna" și altele. S-a făcut legătura cu situațiile actuale - ploi, inundații, temperaturi modificate, nespecifice unui sezon ca până acum, încălzirea globală... Acestea au drept cauze despăduririle masive, îngustarea albiilor râurilor, poluarea lor cu deșeuri, neglijarea digurilor, nerepararea și neînălțarea lor și construcțiile făcute în lunci, până aproape de maluri.

Piesa "Hărnicia se învață" le-a adus pilde dintr-o familie de furnici. Hărnicia, bunele obiceiuri, sinceritatea, politețea, toate se învață în familie de la cea mai fragedă vârstă și se respectă de toți membrii ei. Au asociat conținutul cu cântecul "Furnicile" și l-au intonat. Au vorbit despre albină și greieraș intonând cântecele știute. Preșcolarii au primit diferite măști de animale, decupate de școlari pe care le-au colorat împreună, s-au mascat, apoi s-au jucat.

Jocurile cu "carduri de memorie" au adus secvențe - planșe din poveștile: "Scufița Roșie, Capra cu trei iezi, Ursul păcălit de vulpe, Ciboșelele ogarului, Cei trei purceluși" etc. Pe un panou mare s-au expus fragmente, texte (scrise) din aceste povești. Li s-a indicat elevilor să citească într-un anumit dreptunghi. După lecturare preșcolarii au identificat povestea, au spus titlul, au selectat din set tabloul corespunzător, l-au atașat peste fragmentul citit. Au dedus singuri învățăturile: necesitatea ascultării sfaturilor părintești, grija de a nu te însoți și destăinui persoanelor necunoscute, paza de animalele sălbatice. Și focul este periculos și poate produce mari pagube mai ales când se aprind ierburile, pădurile, gospodăriile oamenilor, apartamentele și altele. Activitățile s-au încheiat cu jocuri cunoscute: "Ursul doarme, Al treilea fuge, Zboară, zboară, Podul de piatră..."

Au auzit povești urmate de realizarea unor tablouri care să reprezinte momente din lectura audiată, ca exemplu "Pinocchio", păpușa insuflită din marea dragoste a cioplitorului. S-a subliniat că pasiunea și dorința creatorului se recunoaște în orice lucru făcut cu dăruire. Noi suntem cei care le folosim în timp bucurându-ne de ele. Așa sunt scăunelele, măsuțele, dulăpioarele, apoi casele, cabanele și fel de fel de obiecte și construcții.

Lemnul provine din păduri, care trebuie ocrotite. Ele adăpostesc multe vițuitoare care păstrează o mare ordine în natură, având fiecare un rost. Conversațiile s-au extins, s-a vorbit despre păsări, animale, pești - care și duc viața în aer, pe pământ, în apă. S-au realizat desene tematice: "Pro acva, Nu tăiați pădurea!, Nu poluați!" și în aprilie, de "Ziua păsărilor" s-au construit de către școlari căsuțe pentru păsările. S-au realizat portofolii cu lucrări din viața păsărilor, animalelor domestice și sălbatice, colaje desene, afișe și bannere de atenționare pentru păstrarea apei, aerului, solului nepoluat.

Puzzle cu jetoane mi s-a părut deosebit de interesant. La acest joc fiecare copil a primit un jeton cu flori, animale

**Activitățile
în
parteneriat**

copaci sau diferite obiecte. Preșcolarii au descris ce au văzut pe jetonul individual. Interesant a fost când, împreună cu școlarii au inventat o poveste despre vîetatea "lui". Au expus întâmplări ciudate și deosebite, aducând argumente pentru menținerea vîetii, controlarea naturii și păstrarea sănătății ei.

Revista școlară "DE-A COPILĂRIA" ființează de 8 ani și a ajuns la numărul 23. Ea este o corolare a muncii și învățaturii acestor copii. Este concepută ca un joc, este realizată 100% de ei, desenele colorându-se de "cititor". Numerele 16 și 17 au participat la concursul de "Jurnalism din ambientul școlii" în ITALIA la "A.N.A.P.I.E - 2006". Numerele 19 și 21 sunt dedicate "SPRING DAY" în EUROPA - 2006, 2007. De asemenea a obținut de două ori PREMIUL II la etapa județeană la concursul de reviste școlare din județul nostru și a participat la concursurile naționale de la Piatra Neamț-2006 și Focșani-2008 obținând diplome de participare.

Toate numerele cuprind creații dedicate prietenilor necuvântători, eseuri despre frumusețile din jur, ordinea, curățenia mediului și prietenie, munca și înțelegerea dintre oameni, creații de poezie și traducerea unora în limba engleză, informții despre acțiuni și activități desfășurate în școală și în parteneriate.

Revistele numerele 15, 19, 21 dedicate primăverii în Europa, au fost dăruite și "prichindeilor" de la grupele mici. Cu această ocazie au cunoscut poeziile elevilor recitate chiar de ei și au colorat cu plăcere și bucurie desenele apărute.

CONCLUZII

Am amintit doar câteva tipuri de activități desfășurate în parteneriat cu preșcolarii. Am constatat că prin acest gen de colaborări, toți copiii sunt motivați, se simt importanți, se străduiesc să exprime tot ce știu, să selecteze, să expună cât mai frumos: verbal, în desene, în cântece și jocuri ceea ce pot trăi și simți, ceea ce le place lor mai mult.

Se pot completa cunoștințele științifice prin explicații pe care deseori le cer, se memorează firesc poeziile - unele chiar mai lungi, învață cântece, jocuri, respectă regulile și sarcinile impuse "cu plăcere".

Prin faptul că percep cu mai mulți analizatori: auz, vîz, simțul tactil și participă afectiv - se implică mai ușor în tot ceea ce au de realizat. Cîntînd cu plăcere - repetă, își însușesc expresii deosebite pe care le exersează în vorbire, iar școlarii la ariile curricule parcurse.

Educația plastică și abilitățile practice au și ele de câștigat prin realizare unor compoziții plastice deosebite. Elevii au obținut nenumărate premii la concursuri naționale de creație plastică din orașele țării.

Am reușit să cuprind în acțiuni și activități tot mai mulți copii de vîrste diferite: de la 3-4 la 9-10 ani. Mă bucur că au putut conștientiza, după particularitățile lor de vîrstă și individuale, o parte cât de mică din ținta dorită de mine: educația pentru sănătate și viață, prietenia și colaborarea, protecția mediului și educația ecologică.

BIBLIOGRAFIE

BOCȘA E. Adaptarea școlară, Ed. Genesis, Petroșani, 2004

LASCĂU R. Managementul activităților de adaptare în Revista "Învățământul Primar", nr.3-4, 2005, Editura MINIPED, București

Activizare, diferențiere și individualizare a elevilor în cadrul lecției

**Lașiță Doina
Stanciu Melania
Școala Generală "Andrei Mureșanu"
Deva**

Diferențiere

În pedagogia contemporană, problemele instruirii diferențiate se înscriu între componentele principale ale concepțiilor care fundamentează activitatea de perfecționare a activității de instrucție și educație.

Aceasta presupune adaptarea conținutului învățământului la particularitățile psiho-fizice, de vârstă și individuale ale elevilor în vederea dezvoltării cât mai depline a personalității acestuia.

Problema tratării diferențiate a elevilor nu este nouă. În zilele noastre, în condiții noi, diferă doar modul de abordare. În analiza problemelor complexe pe care le presupune instruirea diferențiată, psihologia a avut un rol esențial, în direcția cunoașterii particularităților de vârstă și mai ales individuale ale elevilor, dar și a necesității luării în considerare în activitatea de instruire și învățare.

După ce aria preocupărilor s-a lărgit, pedagogia diferențială și-a extins investigațiile pe două planuri:

Conceperea unei activități instructiv-educative mai variate, nuanțate, în raport de diferențierile dintre elevi în limitele normalului;

Promovarea unei acțiuni complexe de asistență a copilului, atât medicală și socială cât și psiho pedagogică, pentru a asigura dezvoltarea lor optimă.

Condiția indispensabilă pentru alegere judicioasă a predării este cunoașterea prealabilă a elevilor, diagnosticarea exactă a particularităților fiecăruia dintre ei.

În practica școlară se urmărește comportamentul elevilor prin:

1. observarea activității lor în clasă și acasă;
2. cunoașterea nemijlocită a condițiilor de viață și lucru de acasă;
3. convorbirile cu părinții;
4. discuțiile individuale cu elevii;
5. studierea atentă a lucrărilor scrise ale elevilor;
6. analiza sistematică a greșelilor tipice, a golurilor de pregătire, a dificultăților întâmpinate de fiecare elev.

În această acțiune de cunoaștere, accentul trebuie pus pe acei factori care duc la stabilirea unor trăsături individuale cu repercusiuni importante asupra randamentului școlar, operație urmată de o clasificare a elevilor după particularitățile astfel determinate.

Diferențierea- condiție de bază în activitatea la clasă

Tratarea diferențiată a elevilor constituie o modalitate eficientă privind creșterea randamentului școlar și înlăturarea insucceselor. Folosită în toate sistemele școlare, tratarea diferențiată a elevilor își vedește roadele prin rezultatele cantitative și mai ales calitative, obținute de elevi.

De asemenea, diferențierea învățământului constituie calea principală de prevenire și lichidare a rămânerii în urmă la învățătură.

Tratarea diferențiată implică cu necesitate o atitudine investigatoare permanentă și cu proiecții bine determinate din partea profesorului.

Astfel diferențierea presupune o acționare gradată, atât sub aspectul conținutului, cât și al solicitării intelectuale.

Elevul, însușindu-și conștient și progresiv cunoștințele, își lărgeste treptat aria aplicabilității lor prin exerciții, situații-problemă, întrebări, activități practice.

Activitatea diferențiată integrată lecției, implică reflecții și creativitate din partea profesorului pentru asigurarea unității lecției, pentru realizarea sarcinilor instructiv-educative.

Activitatea diferențiată cu elevii se realizează în practică, mai ales prin îmbinarea formelor de activitate cu întreaga clasă, adică frontal, cu activitatea desfășurată pe grupe și cu munca independentă a elevilor.

Solicitările intelectuale de diferite niveluri (reproductiv, recunoaștere, transfer, evaluare, creație) se concretizează în sarcinile pe care profesorul le atribuie elevilor pe parcursul lecției și care se gradează în raport de capacitățile fiecărui elev, realizând cu toții sarcinile unice prevăzute în programă.

Pentru elevii cu un nivel scăzut la învățătură, eventual cu un ritm lent de activitate intelectuală, cu posibilități limitate, ne orientăm către sarcini de nivel reproductiv și de recunoaștere. Acestea pot viza dezvoltarea spiritului de observație.

O altă categorie de sarcini angajează intelectul plenar, fiind vorba de exerciții care solicită transfer de cunoștințe și tehnici, exemple noi, situații variate.

O treia categorie de sarcini se înscrie în planul creativității. Se cere elevilor să interpreteze, să descopere noi aspecte, relații, să construiască noi sisteme, să inventeze, să efectueze exerciții care solicită creativitate, să rezolve și să compună situații-problemă.

Forme ale predării diferențiate

Formele predării diferențiate pot fi împărțite în două mari categorii:

- cele care presupun o organizare la nivelul școlii;
- cele pentru care este suficientă organizarea activităților și a metodelor la nivelul clasei.

Din prima categorie face parte asigurarea de cursuri opționale în completarea unui trunchi comun de pregătire, oferirea de cursuri facultative, organizarea de clase de nivel și îmbinarea activităților școlare cu cele extrașcolare.

În cea de-a doua categorie se încadrează organizarea în clasă a grupelor de nivel, a grupelor mobile și a echipelor de lucru, precum și folosirea metodelor de individualizare propriu-zisă.

Predarea diferențiată pe grupe omogene constituite în cadrul clasei obișnuite (eterogene) este una dintre soluțiile cel mai des folosite, deși în forme foarte diverse.

Instruirea diferențiată și succesul școlar

”Nu putem să nu avem în vedere relativitatea noțiunii de succes școlar. Reușita- nereușita elevului la învățătură este în funcție de exigența normelor școlare”, spunea V. Pavelescu.

Succesul școlar poate fi considerat o expresie a concordanței între capacitățile, interesele elevului pe de o parte și exigențele școlare, pe de altă parte.

Dacă succesul exprimă o potrivire, insuccesul, rămânerea în urmă la învățătură, sunt simptomele unei discordanțe dintre posibilitățile și exigențele impuse de anumite metode instructiv-educative.

Puterea de muncă, rezistența la efort, vivacitatea personalității, ritmul și eficiența activității influențează reușita școlară a elevilor.

La vârsta școlară inadaptația elevilor lenți are un caracter particular, având frecvent origine psihosomatică.

Copilul, în pofida dorinței sale de a reuși, este în imposibilitatea de a lucra mai rapid cu o calitate și o precizie satisfăcătoare.

Încetineala psihofiziologică excesivă, ritmul prea lent pot genera chiar și la un copil cu posibilități intelectuale normale, o formă specifică a nereușitei școlare.

De asemenea, mediul familial ocupă un loc central în constelația factorilor determinanți ai evoluției individului. Insuccesele școlare ale acelor elevi care acasă sunt întâmpinați cu țipete, insulte și pedepse oarecum permanentizate, s-ar putea explica în parte, prin ignorarea de către părinți a funcției educative a familiei.

Psihicul acestor copii este traumatizat. Ei își pierd încrederea în forțele proprii, devin irascibili, nestăpâniți, obraznici sau retrași, timizi, anxioși, adică „dificili” din punct de vedere pedagogic.

Sunt folosite în practica școlară unele modalități de sprijin suplimentar acordat elevilor care întâmpină dificultăți în realizarea performanțelor școlare așteptate.

Activitățile suplimentare pot constitui o soluție în acțiunile de recuperare a rămânării în urmă, numai în condițiile dozării raționale a eforturilor lor.

Interacțiunea nenumăraților factori externi și interni poate genera atitudinea preferențială a elevului față de anumite obiecte de învățământ.

Printre cei externi sunt: conținutul disciplinei, noutatea cunoștințelor, caracterul atractiv și interesant al predării, personalitatea profesorului, cunoașterea importanței sociale a obiectelor, opinia părinților, etc.

Interesul pentru învățătură se clădește zilnic, printr-un efort susținut de elev, profesor, școală și familie.

Educația estetică a elevilor din ciclul primar

Martin Aurica
Școala Generală "Andrei Șaguna"
Deva

I. DELIMITĂRI CONCEPTUALE

Estetica este știința despre frumos, ea studiind legile și categoriile frumosului.

Educația estetică reprezintă acțiunea de formare și dezvoltare a personalității umane prin receptarea, evaluarea și crearea frumosului din natură, societate și artă. Esența educației estetice constă, deci, în dezvoltarea capacității elevilor de a simți, înțelege și crea frumosul.

În literatura pedagogică se întâlnesc noțiunile de educație estetică și educație artistică, între cele două noțiuni existând un raport de subordonare, în sensul că educația estetică are o sferă mai largă. Educația artistică are o sferă mai restrânsă decât cea estetică, sarcinile educației artistice realizându-se prin intermediul artei, al operelor artistice.

Arta este o componentă esențială a esteticului, exprimă realitatea sub formă de imagini artistice, estetice, având nuanțe și limbaje specifice fiecărei ramuri a ei: pictura, gravura, sculptura, muzica, literatura, filmul, teatrul, desenul, dansul.

Educația estetică are următoarele trăsături:

- are o sferă mai largă;
- include frumosul din natură, societate, artă;
- scopul educației estetice este dezvoltarea receptivității și creativității estetice;
- educația estetică se desfășoară sub forma activităților teoretico-aplicative.

Educația estetică are ca obiect de studiu comportamentul uman estetic și artistic.

Educația artistică are următoarele trăsături:

- are o sferă mai restrânsă decât educația estetică;
- include numai frumosul din artă;
- scopul educației artistice este dezvoltarea și cultivarea capacităților creative;
- educația artistică se desfășoară sub forma activităților practic-aplicative.

Prin intermediul limbajului estetic și limbajului artistic, educația estetică include în sfera ei actul contemplării estetice și al creației operelor de artă, receptarea artistică, trăirea, cunoașterea valorilor estetice și artistice și practicarea lor, legăturile frumosului cu alte valori.

Școala trebuie să continue activitatea familiei și a grădiniței în educarea estetică a copiilor. De aceea este necesar ca dascălul să organizeze și să pregătească perceperea frumosului de către elevi. Ei trebuie să atragă atenția copiilor asupra frumosului din natură, artă, societate și să creeze condițiile necesare pentru ca aceștia să le contemple și să le simtă. Calea cea mai sigură pentru a cultiva elevilor simțul frumosului este de a-i pune în contact cu frumuseți autentice din domeniul artei și din natură.

Cultura generală stimulează creația artistică. Ea se formează prin însușirea conținutului lecțiilor, prin lectura particulară, prin vizitarea muzeelor de artă, vizionarea de spectacole, prin intermediul excursiilor etc.

II. OBIECTIVELE EDUCAȚIEI ESTETICE

Obiectivele educației estetice se pot împărți în două grupe:

1. Prima grupă de obiective urmărește formarea capacității de a percepe, de a-și însuși și folosi adecvat valorile estetice. Aceste obiective formează elevilor atitudinea estetică, dezvoltă gustul estetic, sentimentele și convingerile estetice, formează judecata estetică.
2. A doua grupă de obiective urmărește dezvoltarea capacităților creatoare de noi valori estetice, dezvoltarea aptitudinilor estetice. Această grupă de obiective cuprinde descoperirea aptitudinilor elevilor, încurajarea și orientarea dezvoltării aptitudinilor creatoare și practicarea frumosului în viață, în mediul pedagogic școlar și în relațiile interumane.

III. FORME DE REALIZARE A EDUCAȚIEI ESTETICE

Realizarea obiectivelor educației estetice comportă două etape:

1. o etapă inițială, reprezentată de învățământul preșcolar, școlar, liceal și profesional, care urmărește să dezvolte sensibilitatea estetică și artistică, dezvoltă deprinderile perceptive de a privi, asculta și citi diferite forme artistice, dezvoltă capacitatea de a recepta, înțelege și interpreta operele de artă.
2. o etapă creatoare, într-un cadru cultural, în învățământul preuniversitar de artă sau cu program integrat în artă, etapă orientată spre practicarea frumosului ca valoare estetică și artistică.

Educația estetică se realizează prin intermediul:

**Educația
estetică a
elevilor din
ciclul primar**

- educației formale;
- educației nonformale;
- educației informale.

Educația formală cuprinde lecțiile la toate disciplinele de profil: desen, literatură, muzică, abilități practice precum și lecțiile predate la celelalte discipline școlare.

Educația nonformală cuprinde următoarele activități: vizionarea expozițiilor, spectacolelor, excursiile tematice, concursurile artistice etc.

Educația informală oferă numeroase situații în care stimulii estetici pot fi integrați de profesori în cadrul lecțiilor, formând o bază pentru educația estetică.

Dintre modalitățile de realizare a educației estetice identificăm: educația literară, educația muzicală, educația coregrafică, educația plastică, educația cinematografică.

Dintre creațiile elevilor, realizate în cadrul orelor de educație plastică, abilități practice și în cadrul opționalului "Micii artiști" derulat în anul școlar 2007-2008 se pot aminti:

- tablouri din frunze și flori;
- aplice decorative din fire împletite;
- sticle decorative;
- sticle pictate;
- pictură pe piatră;
- măștișoare;
- icoane pe sticlă.

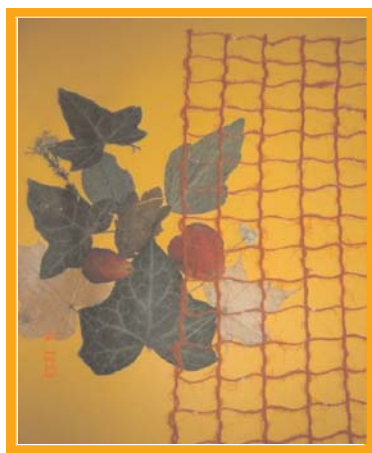
Referințe bibliografice:

Călin, M - Teoria educației, Editura All, București

Cucoș, C - Pedagogie, Editura Polirom, Iași

Nicola, I - Pedagogie, Editura Didactică și Pedagogică, București

Tablou din frunze și flori

Aplică din fire împletite

Mască din fire de lână

Icoane pe sticlă

Modele clasice și moderne în sistemul românesc de învățământ

Mihu Elena
Liceul Pedagogic "Sabin Drăgoi"
Deva

„Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori și, din acest punct de vedere, educația va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situație precisă, indicațiile generale date de cărțile de metodologie.”

Gaston Mialaret

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea și realizarea unei activități educaționale, se pune accent pe felul cum se desfășoară aceasta și implica probleme organizatorice, procedurale și materiale. Astfel apare termenul de „tehnologie didactică”, care acceptă două puncte de vedere; primul se referă la ansamblul mijloacelor audio-vizuale ce se utilizează în practica educativă, iar al doilea se referă la ansamblul structural al metodelor, mijloacelor de învățământ, al strategiilor de organizare a predării-învățării, puse în aplicație, în strânsă corelare cu obiectivele pedagogice, conținuturile transmise, formele de realizare a instruirii și modalitățile de evaluare.

Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaționale constituie metoda didactică. Metoda este selectată de cadrul didactic și este pusă în aplicare în lecții sau activități extrașcolare cu ajutorul elevilor și în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor și elev, participarea lor la căutare de soluții, la distingerea dintre adevăr și eroare și care, sub forma unor variante și/sau procedee selecționate, se folosește pentru asimilarea cunoștințelor, a trăirilor valorice și a stimulării spiritului creativ.

Când se alege o metodă, se ține cont de finalitățile educației, de conținutul procesului de instructiv, de particularitățile de vârstă și de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor școlare, de natura mijloacelor de învățământ, de experiența și competența cadrului didactic.

Specialiștii în metodologia didactică ne dezvăluie funcțiile specifice pe care le dețin metodele:

1. funcția cognitivă (metoda constituie calea de acces a elevului spre adevăr, a procedurilor de acțiune, spre însușirea științei și tehnicii, a culturii și comportamentelor umane, devenind astfel o curiozitate pentru el – cercetează, descoperă);
2. funcția formativ-educativă (metoda supune exersare și elaborarea diverselor funcții psihice și fizice ale elevului; se formează deprinderi, capacități, comportamente);
3. funcția instrumentală (metoda servește drept tehnică de execuție);
4. funcția normativă (metoda arată cum trebuie să se procedeze pentru obținerea celor mai bune rezultate);

Procedeul didactic se referă la o secvență a metodei, la detaliu, la o componentă sau chiar o particularizare a metodei, unde metoda reprezintă acel ansamblu de procedee alese pentru o situație de învățare. Modul de organizare a învățării se definește ca un grupaj de metode sau procedee care operează într-o anumită situație de învățare. Toate aliajele și combinațiile metodologice, alese de fiecare cadru didactic, duc la așa zisa denumire „mod de realizare a învățării”.

Metodologia evoluează în timp, ca răspuns la dinamica schimbărilor ce se desfășoară în cadrul procesului instructiv-educativ. Calitatea unei tehnologii se măsoară în gradul de adaptare a acesteia la situațiile și exigențele noi, complexe ale învățământului contemporan.

Calitatea metodologică este un aspect ce ține de oportunitate, dozaj, combinatorică între metode sau ipostaze ale metodelor. A spune că o metodă este mai bună ca alta, fără a ține cont de contextul în care metoda respectivă este eficientă, constituie o afirmație lipsită de sens.

Metodologia didactică formează un sistem coerent, realizat prin stratificarea și corelarea mai multor metode, atât pe axa evoluției istorice, cât și pe plan sincron, metode care se corelează, se prelungesc unele în altele și se completează reciproc.

O observație bună ar fi cea că încadrarea unei metode într-o anumită clasă nu este definitivă, ci relativă. O metodă se definește prin predominanța unor caracteristici la un moment dat, caracteristici ce se pot metamorfoza astfel încât metoda să fie satisfăcătoare într-o clasă complementară sau chiar contrară. Astfel, o metodă tradițională poate evolua spre modernitate, în măsura în care secvențele procedurale care le compun îngăduie restructurări inedite sau când circumstanțele de aplicare a acelei metode sunt cu totul noi. În unele metode moderne surprindem secvențe destul de tradiționale sau descoperim că variante ale acestei metode erau de mult cunoscute și aplicate.

O variantă de clasificare a metodelor educaționale se poate pronunța în jurul axei istorice:

1. metode clasice, tradiționale (modelul clasic)
2. metode moderne (modelul modern)

1. MODEL DE REALIZARE A ÎNVĂȚĂRII

a) MODEL DE REALIZARE A ÎNVĂȚĂRII ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL TRADIȚIONAL

- memorarea și reproducerea (cât mai fidelă) a cunoștințelor transmise de cadrul didactic;
- competiția între elevi cu scop de ierarhizare;
- individual

COMPETIȚIA

AVANTAJE:

- stimulează efortul și productivitatea individului;
- promovează norme și aspirații mai înalte;
- micșorează distanța dintre capacitate și realizări;
- pregătește elevii pentru viață, care este foarte competitivă.

LIMITE:

- generează conflicte și comportamente agresive;
- interacțiune slabă între colegi;
- lipsă de comunicare;
- lipsa încrederii în ceilalți;
- amplifică anxietatea elevilor, teama de eșec.
- egoism;

ACTIVITATEA INDIVIDUALĂ (structura individualistă)

AVANTAJE:

- cultivă independența elevilor și responsabilitatea pentru ceea ce fac;
- se desfășoară sub forma realizării unor sarcini școlare de către fiecare elev, independent de colegii săi, cu sau fără ajutor din partea cadrului didactic;
- învățământul individualizat este adaptat particularităților fizice și psihice ale fiecărui elev.
- urmărește progresul elevului prin propria lui activitate.

LIMITE:

- grad redus al interacțiunilor între elevi;
- independența scopurilor elevilor;
- slabă exploatare de către cadrul didactic a resurselor grupului;
- succesul sau eșecul unui elev nu îi afectează pe ceilalți membri ai clasei;
- nu creează motivație deosebită pentru învățare;
- nu ajută la formarea abilităților de comunicare.

b) MODEL DE REALIZARE A ÎNVĂȚĂRII ÎNTR-UN ÎNVĂȚĂMÂNT MODERN

- apel la experiența proprie;
- promovează învățarea prin colaborare;
- pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alții.

COOPERAREA - ACTIVITATEA PE GRUPE

"O dată cu dezvoltarea cooperării sociale între copii (8-12 ani) ... copilul ajunge la relații morale noi, întemeiate pe respectul reciproc și conducând la o anumită autonomie; activitatea în grup oferă de 4-5 ori mai multe posibilități de manifestare a elevului decât conducerea frontală în cadrul unei ore cu durată similară." (J. PIAGET)

AVANTAJE:

- stimulează interacțiunea dintre elevi;
- generează sentimente de acceptare și simpatie;
- încurajează comportamentele de facilitare a succesului celorlalți;
- creșterea stimei de sine;
- încredere în forțele proprii;
- diminuarea anxietății față de școală;
- intensificarea atitudinilor pozitive față de cadrele didactice.

LIMITE:

- munca în grup, prin colaborare, nu pregătește elevii pentru viață, care este foarte competitivă;
- metodele activ-participative aplicate în activitatea pe grup sunt mari consumatoare de timp și necesită experiență din partea cadrului didactic;
- lipsește materialul didactic necesar;
- elevilor le trebuie timp ca să se familiarizeze cu acest nou tip de învățare; e nevoie de eforturi și încurajări repetate pentru a-i convinge că se așteaptă altceva de la ei.

2. ACTIVITATEA CADRULUI DIDACTIC

a) ACTIVITATEA CADRULUI DIDACTIC ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL TRADIȚIONAL

AVANTAJE:

- asigură însușirea temeinică și sistematică a cunoștințelor predate.

LIMITE:

- predă, expune, ține prelegeri;
- explică și demonstrează;
- limitează foarte mult activitatea elevilor (expunerea nu trebuie să depășească cel mult 30% în cadrul unei ore);
- lasă puțin timp de inițiativă elevilor, manifestat de regulă prin întrebări generatoare de explicații;
- elevii se află într-un raport de dependență față de învățător.
- impune puncte de vedere proprii;
- se consideră singurul „expert” într-o problemă.
- deține adevărul (absolut);
- știe ce este adevărat sau fals, corect sau incorect, ceea ce trebuie să învețe elevul (ceea ce este „bun” pentru el).

b) ABILITĂȚILE CADRULUI DIDACTIC CARE PROMOVEAZĂ PREDAREA ÎNVĂȚAREA PRIN COOPERARE ÎNTR-UN ÎNVĂȚĂMÂNTUL MODERN:

- organizează și dirijează învățarea, o orchestrează și o regizează;
- facilitează și moderează activitatea de învățare;
- ajută elevii să înțeleagă lucrurile și să le explice;
- responsabilizează elevii în vederea funcționării optime a grupului;
- formează, la elevi, unele abilități sociale care favorizează interacțiunea și cooperarea în realizarea învățării;
- acceptă și stimulează exprimarea unor puncte de vedere diferite într-o problemă;
- este partener în învățare.

3. ACTIVITATEA ELEVULUI

Consecințele pe care le are învățământul asupra formării personalității elevului

Rolul elevului în învățământul tradițional:

- ascultă expunerea, prelegerea, explicația;
- încearcă să rețină și să reproducă ideile auzite;
- acceptă ideile altora, în special ale cadrului didactic;
- se manifestă individualist;
- acceptă informația dată.
- slabă participare, neimplicare, lipsă de inițiativă, conformism, supunere.
- dirijism în gândire și acțiune.

Rolul elevului în învățământul modern:

- exprimă puncte de vedere proprii referitoare la o problemă;
- realizează schimb de idei cu ceilalți;
- argumentează;
- (își)pune întrebări cu scopul de a înțelege lucrurile, de a realiza sensul unor idei;
- cooperează în rezolvarea sarcinilor și problemelor de lucru (de învățare);
- inițiativă, spirit întreprinzător;
- cutezanță, asumarea riscurilor, participare și implicare personală, gândire liberă, creativă, critică.

4. EVALUAREA

Evaluarea trebuie să vizeze atât atingerea obiectivelor academice, cât și a celor referitoare la competențele sociale și de lucru în grup.

Modalități de evaluare într-un învățământ tradițional:

- măsurarea și aprecierea cunoștințelor (ce știe elevul);
- accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informație deține elevul).
- Modalități de evaluare într-un învățământ modern:
- măsurarea și aprecierea capacităților (ce știe și ce poate să facă elevul);
- accent pe elementele de ordin calitativ (sentimente, atitudini etc.).

INSTRUMENTE DE MONITORIZARE (EVALUARE) A MUNCII ÎN GRUP

- Jurnale profesionale zilnice, săptămânale ale cadrelor didactice, care consemnează schimbările introduse în clasă, reacțiile elevilor, efectele pozitive-negative, reflecțiile cadrului didactic asupra propriei practici;
- Jurnale ale copiilor - viața cotidiană în clasă în care sunt menționate evenimente, întâmplări din viața clasei sau din viața personală, familială;
- Produse ale copiilor (compuneri, desene, colaje, albume, portofolii, proiecte etc);
- Observații asupra comportamentului copiilor și comportamentului în grupurile cooperative;
- Interviu cu copii;
- Chestionare adresate copiilor pentru a identifica elemente ce țin de cultura clasei, percepțiile elevilor asupra cadrelor, asupra școlii;
- Fotografii, înregistrări audio-video

În școlile din România se practică într-o proporție mai mare modelul tradițional față de cel modern.

Studiul realizat, a presupus alcătuirea unui chestionar ce a fost aplicat (recent) pe un grup de 30 de elevi, având cunoștințele de bază ale Pedagogiei. Aceștia au completat chestionarele primite în vederea realizării unei statistici satisfăcătoare. Având în vedere că se pregătesc să profeseze meseria dascălilor lor, sunt puși în situația să balanseze modelul clasic și cel modern. Rezultatele cercetării au scos în evidență apropierea de modelul modern; de o comunicare mai profundă între elev și profesor; de o educație bazată mai mult pe descoperire, cercetare; inițiativa elevului atras cu pasiune de informațiile primite. În mod sigur o metodologie de succes va implica împletirea celor două modele (clasic și modern), având proporții diferite între ele în funcție de situația momentului, de colectiv și bineînțeles de obiectivele educaționale urmărite

Considerăm că fiecare metodă, și nu mă refer doar la clasificarea în funcție de axa istorică, nu apar în stare pură, ci sub forma unor variante și aspecte diferite, încât, în mod difuz, în cadrul unei metode, de exemplu cea clasică, se poate naște treptat tendințe către modernism. Ele apar și se concretizează în variante metodologice compozite, prin difuziunea permanentă a unor trăsături și prin articularea a două sau mai multe metode.

Rezultatele concrete ale studiului le-am introdus în tabelul care apare și în chestionar. La completarea acestora au participat 18 fete și 12 băieți după cum urmează:

Fetele au completat:

t.

Modelul clasic		Modelul modern	
memorarea și reproducerea (cât mai fidelă) a cunoștințelor transmise de cadrul didactic	2	apel la experiența proprie	14
competiția între elevi cu scop de ierarhizare	6	promovează învățarea prin colaborare	16
Studiul individual al elevului	7	pune accentului pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alții	12
Profesorul asigură însușirea temeinică și sistematică a cunoștințelor predate	7	Profesorul este partener în învățare	14
Elevul încearcă să rețină și să reproducă ideile auzite	1	Elevul exprimă puncte de vedere proprii referitoare la o problemă	17
Elevul acceptă informația dată	1	Elevul (își) pune întrebări cu scopul de a înțelege lucrurile, de a realiza sensul unor idei	16
slabă participare, neimplicare, lipsă de inițiativă, conformism, supunere	1	inițiativă, spirit întreprinzător	17
Elevul este dirijat în gândire și acțiune	6	Elevul este cutezant, își asumă riscurile, participare și implicare personală, gândire liberă, creativă, critică	16
măsurarea și aprecierea cunoștințelor (ce știe elevul)	5	măsurarea și aprecierea capacităților (ce știe și ce poate să facă elevul)	14
accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informație deține elevul).	5	accent pe elementele de ordin calitativ (sentimente, atitudini etc.)	12

Băieții au completat:

Clasic și modern în educație. Procesul de predare ca proces de comunicare

Modelul clasic		Modelul modern	
memorarea și reproducerea (cât mai fidelă) a cunoștințelor transmise de cadrul didactic	2	apel la experiența proprie	8
competiția între elevi cu scop de ierarhizare	3	promovează învățarea prin colaborare	10
Studiul individual al elevului	7	pune accentului pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alții	8
Profesorul asigură însușirea temeinică și sistematică a cunoștințelor predate	3	Profesorul este partener în învățare	7
Elevul încearcă să rețină și să reproducă ideile auzite	4	Elevul exprimă puncte de vedere proprii referitoare la o problemă	9
Elevul acceptă informația dată	3	Elevul (își) pune întrebări cu scopul de a înțelege lucrurile, de a realiza sensul unor idei	10
slabă participare, neimplicare, lipsă de inițiativă, conformism, supunere	0	inițiativă, spirit întreprinzător	9
Elevul este dirijat în gândire și acțiune	7	Elevul este cutezant, își asumă riscurile, participare și implicare personală, gândire liberă, creativă, critică	7
măsurarea și aprecierea cunoștințelor (ce știe elevul)	5	măsurarea și aprecierea capacităților (ce știe și ce poate să facă elevul)	7
accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informație deține elevul).	2	accent pe elementele de ordin calitativ (sentimente, atitudini etc.)	6

Totalul, ca rezultat final este:

Nr. Crt.	Modelul clasic		Modelul modern	
1	memorarea și reproducerea (cât mai fidelă) a cunoștințelor transmise de cadrul didactic	4	apel la experiența proprie	22
2	competiția între elevi cu scop de ierarhizare	9	promovează învățarea prin colaborare	26
3	Studiul individual al elevului	14	pune accentului pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alții	20
4	Profesorul asigură însușirea temeinică și sistematică a cunoștințelor predate	10	Profesorul este partener în învățare	21
5	Elevul încearcă să rețină și să reproducă ideile auzite	5	Elevul exprimă puncte de vedere proprii referitoare la o problemă	26
6	Elevul acceptă informația dată	4	Elevul (își) pune întrebări cu scopul de a înțelege lucrurile, de a realiza sensul unor idei	26
7	slabă participare, neimplicare, lipsă de inițiativă, conformism, supunere	1	inițiativă, spirit întreprinzător	26
8	Elevul este dirijat în gândire și acțiune	13	Elevul este cutezant, își asumă riscurile, participare și implicare personală, gândire liberă, creativă, critică	23
9	măsurarea și aprecierea cunoștințelor (ce știe elevul)	10	măsurarea și aprecierea capacităților (ce știe și ce poate să facă elevul)	21
10	accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informație deține elevul).	7	accent pe elementele de ordin calitativ (sentimente, atitudini etc.)	18

**Nicula Rodica
Nistor Elisabeta
Grădinița cu Program Normal nr. 3
Deva**

Importanța jocului de rol în educația timpurie

JOCUL DE ROL

Cunoscut sub denumirea „role playing”, jocul de rol este o formă de aplicare în învățământ a psihodramei, metodă psihoterapeutică creată de J. I. Moreno.

Jocul de rol este o metodă activă de predare – învățare. Copiii devin actori ai vieții sociale pentru care se pregătesc și e util „să joace” rolurile pentru a-și forma competențe: => abilități;

- atitudini;
- convingeri, etc.

Finalitățile vizate prin joc de rol sunt:

- facilitarea inserției sociale a indivizilor, grație interpretării unor roluri specifice
- formarea și modelarea comportamentală;
- învățarea anumitor moduri cognitive și afectiv – atitudinale;
- dezvoltarea capacității empatice;
- formarea spiritului de rezolvare a situațiilor problematice, dificile;
- perfecționarea aptitudinilor de activitate în grup.

TIPURI DE JOCURI DE ROL

Jocuri de rol cu caracter general

- Jocul de reprezentare a structurilor (ca tematică în domeniul socio - economic sau socio – cultural);
- Jocul de decizie (simularea unor contexte);
- Jocul de arbitraj (soluționează probleme conflictuale);
- Jocul de competiție (vizează obținerea unor performanțe – pentru învingerea unui adversar).

Jocuri de rol cu caracter specific

- Jocul „De-a ghidul și vizitatorii” – învățarea limbilor străine;
- Jocul de negociere (simulează operații de vânzare–cumpărare, tranzacții)
- Jocul „De-a profesorul și elevii”.

Principalele avantaje ale jocului de rol:

- activează elevii din punct de vedere cognitiv, motric – acțional și afectiv, punându-i în situația de a interacționa;
- interacțiunea asigură un autocontrol eficient al conduitelor și achizițiilor;
- prin dramatizare se asigură problematizarea secvenței de instruire, crescând gradul de înțelegere și participare activă a elevilor;
- se evidențiază modul corect sau incorect comportamental;
- este favorizată formarea rapidă și corectă a comportamentelor, abilităților, atitudinilor, convingerilor, etc.

Limite și servituți ale jocului de rol

- e dificil de aplicat dacă coordonatorul nu deține aptitudini pedagogice , dar și regizorale și actoricești;
- jocul durează o oră, dar proiectarea lui solicită timp și efort suplimentar;
- la unii participanți pot să apară blocaje emoționale care fisurează derularea jocului;
- există și riscul devalorizării jocului de rol, considerându-l pueril.

Valențele formative ale jocului de rol sunt evidente.

B. R. Cutler (1992) ne propune să reflectăm și să căutăm răspunsuri la întrebări de genul:

- ar putea oare fi considerați copiii de 6 – 7 ani prea mari pentru joacă?
- ar putea oare experiența prin joc să fie eliminată pe măsură ce vârsta crește ?
- n-ar trebui oare ca noi adulții specialiști să cunoaștem puterea jocului?
- n-ar trebui să folosim toate ocaziile numai să se joace?
- n-ar trebui să-i acordăm chiar un spațiu într-un mediu înconjurător curat și sigur unde jocul să fie o experiență benefică?
- n-ar trebui să creăm copilului posibilitatea să se joace cu alții, cu noi, diversificând modalitățile ludice?
- n-ar trebui să acordăm un timp suficient zilnic pentru acest aspect?
- n-ar trebui să-i adaptăm jocurile la posibilitățile reale ale copilului?

- n-ar trebui să folosim întreaga noastră creativitate pentru a descoperi noi obiecte și materiale ce îl stimulează și îi lărgesc experiența prin joc?

R. B. Cutler ne face să căutăm și să găsim „puterea” jocului, jocul servind atât la formarea cât și la dezvoltarea personalității, la dezvoltarea conștiinței de sine și la dobândirea posibilităților social – emoționale.

Prin joc copilul e inițiator, în propria sa lume, decât o persoană manipulată și disciplinată. Jocul determină creșterea încrederii în sine a copilului, cât și dorința de autodepășire, având liberă – opțiune, fantezie și imaginație; are posibilitatea de a-și folosi imaginația pentru propria sa plăcere, dar și a altora.

*Importanța
jocului de
rol în
educația
timpurie*

BIBLIOGRAFIE

Răduț -Taci Ramona, Pedagogia jocului de la teorie la aplicații, Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2004

Dima Silvia, Pâclea Daniela, Candrea Aurica, Veniți să ne jucăm copii! Antologie de jocuri didactice, Revista Învățământul Preșcolar, 1995, București

Olteanu Alina
Liceul Pedagogic "Sabin Drăgoi"
Deva

Limbile străine
între apropiere și achiziție

Lucrarea, al cărei rezumat îl prezentăm, are ca punct de plecare două articole foarte interesate care au apărut, în 2002, în revista de didactică a limbii franceze « AILE (Aquisition et Interactions en Langue Etrangère) » semnate de Gabriele Pallotti și Daniel Coste. (<http://aile.revues.org/>). Cei doi didacticieni abordează o problemă care preocupă specialiștii din domeniu, este vorba despre problematica achiziției limbii franceze corelată cu cea a orei de limbă străină (« l'acquisition », « la classe »).

Înainte de a prezenta părerile celor doi specialiști, care trebuie să intereseze în mod direct orice profesor de limba franceză din învățământul românesc, învățământ ce combină elementele tradiționale cu cele moderne într-un mod diferit de la un profesor la altul, de la o școală la alta sau de la o oră la alta, se cuvine să mă opresc asupra unor concepte importante pentru acest demers. Achiziția (Aquisition) este o noțiune pe care Daniel Coste o confundă în mod intenționat cu cea de învățare (Apprentissage), spre deosebire de metodistul american Stephen Krashen, care deosebește acquisition de learning.

Multă vreme, ora de limbă străină a fost considerată de către didacticieni ca artificială și puțin propice unei învățări reale a unei limbi autentice. Dar, sub influența studiilor de comunicare și de pragmatică și a interacționismului lui Vygotski și a lui Bruner, ora este mediul care favorizează anumite tipuri de comportament ce sunt necesare învățării, apropierea noilor cunoștințe.

Timpul învățării în oră este limitat. De aceea, Daniel Coste propune o îmbogățire a materialului didactic, o mai bună ordonare a acestuia în vederea unei optimizări a progresului și a unei aprecieri și consolidări a acestuia.

Articolul lui G Pallotti abordează problema orei de limbă străină dintr-un punct de vedere ecologic. Abordarea ecologică presupune în mare păstrarea condițiilor naturale ale contextului de învățare a limbii străine. Acest termen a fost de curând asociat cu limbile străine, mai ales în lucrările lui Pallotti, Leather, Van Dam et Van Lier.

Pallotti consideră limba ca un spațiu de comunicare unde interacționează două sau mai multe persoane care stabilesc împreună un contract didactic. Acest contract presupune responsabilizarea părților iar punerea lui în practică duce la instituționalizarea evenimentelor comunicaționale, la apariția unui ritual propice învățării.

Rolul proiectului de parteneriat educațional în formarea elevilor

Oprișan Simona
Școala Generală nr. 2
Rusu Melania
Colegiul Economic "Emanuil Gojdu"
Hunedoara

"Cea mai bună cale pentru a schimba ordinea lucrurilor în lume este de a începe cu reformarea școlilor, pentru că școlile sunt atelierele în care se face lumina. Lumina și întunericul sunt principala cauză a ordinii și confuziei în lume."

(Jan Amos Komensky)

EDUCAȚIA este o investiție pe termen lung. Esențial pentru elevi este să învețe cum să învețe eficient și să gândească critic, determinând valoarea de ansamblu al ideilor pe baza propriilor lor nevoi și scopuri, în așa fel încât informațiile să devină utile.

O altă cerință a viitorului, dar și a prezentului, este munca în echipă.

ACTIVITATEA ÎN ECHIPĂ presupune realizarea unei sarcini de către toți membrii echipei, împreună, contribuind fiecare după puterile sale, să-și asume responsabilități pentru rezolvarea problemelor.

PARTENERIATUL între cadrele didactice se poate realiza în forme variate, în funcție de circumstanțele particulare și preferințele individuale. Oricare ar fi însă maniera de cooperare dintre aceștia, fiecare în parte trebuie să recunoască că are o experiență și o importanță esențială pentru succesul școlar al copilului.

IDEALUL EDUCAȚIONAL este sinonim cu "ținta supremă" sau modelul perfect către care tinde acțiunea pedagogică sau modelul de om dintr-o societate dată, ca expresie a celor mai înalte aspirații ale acesteia.

COMPETENȚA oferă individului posibilitatea unui evantai de transferuri de cunoștințe, deprinderi, abilități, ca o condiție a învățării permanente, a depășirii actualei stări.

Competența este una din năzuințele școlii de tip formativ. O persoană competentă este o personalitate care se manifestă creator, flexibil, cu multiple posibilități de afirmare profesională. Ea este strâns legată de inteligență și se formează în etape mari de școlarizare, prin stimulări adecvate ale proceselor intelectuale, motivaționale, volitive.

Capacitatea de a asimila conținuturi noi deschide calea spre competență. Învățarea, ca activitate dominant cognitivă este condiționată de capacitatea elevului de a transfera cunoștințe deja asimilate, integrate în sisteme, concepte, și deprinderi ajunse la un mare grad de perfecționare și intercondiționare. Altfel spus, criteriul de **PERFORMANȚĂ**, se înserează cu cel de competență.

ARGUMENT:

Școala are rolul de promotor, facilitator și coordonator al proiectelor educaționale. Ar fi de dorit ca școala însăși să fie pregătită pentru instituirea unor relații de tip partenerial.

Dată fiind importanța comunicării pentru inițierea și derularea eficientă a parteneriatelor, este necesară asigurarea coerenței și a continuității fluxurilor de informații, în vederea îmbunătățirii comunicării, sub multiplele ei aspecte. Aceasta poate avea drept puncte de plecare identificarea unor obiective comune tuturor partenerilor și respectarea particularităților fiecăruia dintre ei. Acest fapt poate duce la instaurarea unui climat deschis, propice începerii și desfășurării unor parteneriate și activități de calitate. Există situații în care apar bariere de comunicare între elevi, având drept cauze lipsa de experiență cât și lipsa spiritului de echipă.

PARTENERIATELE sprijină dezvoltarea unei atitudini pozitive, care să armonizeze relațiile cu sine și cu ceilalți și se îndreaptă spre stabilirea unor reale punți de comunicare între elevi și cadrele didactice din școlile și instituțiile partenere. Relația de prietenie nu este numai o posibilitate, ci și o necesitate. La aceasta vârstă, copiii au nevoie să învețe să ia în considerare punctul de vedere al altor copii, să facă schimb de idei și să înțeleagă mai bine experiențele prietenilor lor, de a lega prietenii.

PROIECTUL EDUCAȚIONAL se dorește a fi un mijloc eficient de petrecere a timpului liber, de formare de mentalități, atitudini, comportamente noi legate de tot ceea ce ne înconjoară. Printre obiectivele urmărite de proiect se numără și antrenarea copiilor în acțiuni pe care școala și familia nu le poate acoperi, petrecerea timpului liber al copiilor în mod util și plăcut.

Acesta se adresează unui număr mare de copii, se derulează prin conlucrarea cu diverși factori educaționali, iar grupul țintă îl constituie elevii din mai multe instituții școlare.

SCOPUL PROIECTELOR DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL este extinderea modalităților de cunoaștere, dezvoltarea gândirii obiective și întărirea spiritului de cooperare între elevi, prin aplicarea unor metode moderne cu mare eficiență instructiv educativă.

Proiectul educațional urmărește facilitarea integrării elevilor în sistemele de educație, în vederea realizării și menținerii unui echilibru armonios între dezvoltarea personală și activitățile colective în toate sectoarele societății.

OBIECTIVE SPECIFICE:

Privind elevii implicați în proiect:

Dezvoltarea capacităților de comunicare între elevii școlilor partenere; stimularea imaginației, a creativității, a spiritului de competiție; conștientizarea afectivității de grup ca suport al prieteniei și dovedirea unui comportament asertiv; consolidarea și fixarea cunoștințelor.

Privind cadrele didactice:

Încurajarea cadrelor didactice pentru crearea unui climat educațional care să favorizeze dezvoltarea unor trăsături de caracter; realizarea unui management de calitate la nivelul clasei și a unei comunicări optime între școală și familiile elevilor implicați în proiect; aplicarea unor metode și tehnici noi de lucru cu elevii.

Privind părinții și ceilalți parteneri educaționali:

Conștientizarea părinților cu privire la rolul pe care-l au în educarea copiilor din perspectiva dezvoltării spiritului de comunicare și prietenie; implicarea părinților și colaboratorilor în acțiunile promovate de școală.

MONITORIZAREA ȘI EVALUAREA

Aplicarea proiectelor va fi urmarită în fiecare etapă, punându-se accent pe munca efectivă cu copiii. Efectul schimbului de informații asupra gândirii elevilor precum și a deprinderilor dobândite vor fi observate pe baza unor evaluări la finalul fiecărui proiect. Aprecierea elevilor care au contribuit cel mai mult la realizarea acestei activități de către colegii lor participanți, de către coordonatorii proiectelor, de către consilierul pe probleme educative din fiecare școală.

CONCLUZII:

După mai multe "încercări" de organizare a unor activități în parteneriat am identificat numeroase beneficii dar și dificultăți.

Beneficii:

- eficientizarea muncii învățătorului prin: completare, corectare, stimulare reciprocă; schimbul de idei; înlăturarea monotoniei, munca devenind mai plăcută și mai ușoară; dobândirea curajului și a încrederii; lămurirea problemelor neclare; eliminarea timpilor morți din lecție, deși învățătorul are momente de respiro; obținerea de performanțe superioare comparativ cu cele obținute prin activitatea individuală; familiarizarea elevilor cu alți profesori;
- modele de muncă pentru elevi: cooperează în rezolvarea problemelor și a sarcinilor de lucru; își exprimă punctele de vedere proprii referitoare la o problemă; își argumentează propriile păreri; fac schimburi de idei și pun întrebări pentru a realiza sensul acestora.

Dificultăți:

- presupune unitatea de idei între parteneri; necesitatea efectuării unui scenariu; necesitatea alocării unui timp mai mare pregătirii activităților; dotarea necorespunzătoare a claselor; salarizarea nesatisfăcătoare (nestimulativă) a personalului didactic.

Dintre reacțiile participanților amintim: "În acest proiect pot participa și elevi mai timizi", "profesorul face și el parte din grup", "putem colabora cu elevi din alte școli sau din alte țări".

Am reușit să dezvoltăm niște competențe care au putut fi valorificate ulterior în cadrul lecțiilor la clasă, iar mai târziu le vor fi utile în viața de zi cu zi.

Strategii educative folosite în vederea integrării socio-afective a preșcolarului

**Pană Evelina
Epure Mariana
Grădinița P.P. și P.N. nr. 1
Petroșani**

Strategiile educative folosite în vederea integrării socio-afective a preșcolarului vizează un ansamblu de principii, normative, reguli și procedee aplicabile potențialului uman în vederea formării unei personalități armonioase și creatoare, capabilă să exercite rolurile cu care societatea o va investi.

Analiza principalelor metode didactice evidențiază interdependența acestora la nivelul activității practice de învățare, predare, evaluare, realizabilă în cadrul procesului de învățământ de specialitate.

Strategiile eficiente pentru integrarea socio-afectivă a preșcolarului au fost și rămân încă o problemă deschisă în cercetarea pedagogică.

Din perspectiva curriculară, adaptarea strategiilor la situații multiple reprezintă premisa unei noi proiectări pedagogice, în care trebuie găsite cele mai eficiente căi pentru realizarea obiectivelor de predare-învățare-evaluare.

Pentru a realiza integrarea în colectiv a copilului în mod armonios, am găsit câteva modalități care în ansamblu creează premisele unei strategii aparte de integrare socio-afectivă.

Pornind de la cunoștințe temeinice de dezvoltare a copilului, integrarea în colectiv trebuie privită ca un transfer de ambianță, atitudine, disponibilități comportamentale și ritmuri de acasă, în marea familie a grădiniței. Tocmai de aceea trebuie subliniat că grădinița nu trebuie confundată cu o anticameră a clasei I.

Pentru a realiza acest transfer cu multiplele lui aspecte socio-afective, culturale, comportamentale, este necesar ca educatoarea să manifeste:

- Interes pentru organizarea exemplară a spațiului educațional;
- Interes pentru imaginea de model cu care vine în fața copiilor;
- Interes pentru cunoașterea copilului;
- Consecvență în realizarea obiectivelor;
- Unitate între cerință și acțiuni.

Colectivul de copii reprezintă cadrul social unde se realizează educația morală. În acest cadru sistemul relațiilor interpersonale cuprinde copilul asemenea unei țesături în relații de cooperare, întraajutorare, competiție. Din această simbioză de relații interpersonale cu încărcătură morală rezultă acel climat psiho-social propriu fiecărui colectiv. Iată pentru ce colectivul nu este numai un cadru al vieții copilului ci și un catalizator.

Imaginea grădiniței reprezintă cadrul social unde copilul își desfășoară activitatea. Această imagine trebuie să fie caldă, primitoare, îmbietoare, fiecare obiect să fie funcțional dar și estetic, să-l atragă și să-l antreneze în activități firești de joc și învățare. Să se folosească culori și nuanțe în tonuri calde. Lemnul prin culoarea și textura sa constituie un material excelent pentru decorațiuni sau materiale de joc.

Organizată pe module pentru diferite arii de interes, grupa va primi aspect de intimitate dacă în interiorul ei vom descoperi lucruri de calitate, naturale, mătsuri, verdeață, culori care se armonizează.

Înscrierea copilului în grădiniță este o etapă esențială în reușita integrării socio-afective. Trebuie realizată mai întâi legătura cu părinții; astfel vor avea loc discuții cu părinții nou veniți privind cerințele și oportunitățile grădiniței, programul, modul în care se pot implica activ în derularea activităților. Este importantă o vizită a copilului în grădiniță. Cu acest prilej, avem posibilitatea să știm cât de pregătit este copilul pentru integrarea în colectivitate, cât de dependent este de mama, ce temperament are, în vederea stabilirii următorilor pași pentru integrare.

Ziua primirii în grădiniță este o zi importantă, de aceea florile, cântecul, veselia, dulciurile nu vor lipsi. Familia va fi și ea prezentă și va ajuta copilul să se acomodeze cu ceilalți. Integrarea copilului în grădiniță se va face treptat. Copilul trebuie ajutat să-și descopere prieteni, să stabilească legături de comunicare. Aceste legături vor fi la început mai strânse cu educatoarea și cu copiii mai mari. Grupele de copii eterogene favorizează stabilirea mai rapidă de legături în comunicare, în jocurile cu rol, în toate tipurile de activități de învățare.

Buna pregătire a educatoarei dă posibilitatea cunoașterii și tratării diferențiate a copiilor, a stabilirii unor obiective și sarcini pe măsură. Toate aceste acțiuni educative pentru formarea și integrarea copilului în colectivitate au sorți de izbândă în măsura în care sunt în concordanță cu particularitățile de vârstă și individuale.

Închegarea colectivului presupune existența unor tradiții legate de anumite evenimente mai importante din viața grupului cum ar fi: salutul de dimineață, rugăciunea dinaintea servirii mesei, servirea mesei, sărbătorirea zilei de naștere, participarea la drumeții, vizite, excursii, spectacole, serbări, etc.

Jocul fiind principala formă de activitate, constituie în mare măsură și un mijloc de realizare a integrării socio-afective. De la jocurile cu teme din viața cotidiană, la cele cu teme din povestiri și basme, toate se constituie în mijloace de educație cu obiective bine definite și sarcini precise.

În grădiniță, după cum se poate vedea, există nenumărate posibilități de îmbinare a procedeelelor și metodelor pentru

*Strategii
educative
folosite în
vederea
integrării
socio-
afective a
preșcola-
rului*

îndeplinirea acestui obiectiv major – integrarea în colectivitate. Fiecare copil este unic, la fel cum fiecare educator este unic. Stă în puterea , măiestria și dorința fiecăruia dintre noi de a găsi căile cele mai bune pentru a deschide drumul spre integrarea socio-afectivă a copilului.

În noi copiii trebuie să găsească modelul, sursa de cunoștințe, inima caldă a mamei, prietenul care ajută la greu, partenerul de joc, dar și adultul responsabil pentru modelarea viitorului adult.

Numai de noi depinde reușita acțiunilor noastre. Copiii cred în noi și trăiesc prin noi, oglindind rodul muncii noastre, nu trebuie să uităm nici o clipă acest lucru.

Lectura la răscrucea dintre biblioteca clasică și biblioteca virtuală

Pantya Luminița
Școala Generală "O. Densușianu"
Hațeg

În contextul socio – economic actual, când cartea a pierdut considerabil de mult teren, iar școala românească a devenit o fabrică de diplome, dascălului îi revine misiunea de a răspunde unei provocări colosale: sensibilizarea sufletului tânărului elev pentru a-i trezi setea de cunoaștere, de cultură, pentru a-i stârni curiozitatea de a deschide o carte, în loc să cadă pradă așa-zisei culturi de cartier, ce a câștigat tot mai mult teren în rândul tinerilor din țara noastră.

Constatăm că, din păcate, televizorul, jocurile pe calculator, discoteca, umplu viața de zi cu zi a tinerilor din România. Asta, în cel mai bun caz...În acest context, cartea a devenit un obiect de bon-ton pentru unii, unul demodat pentru alții, un lux pentru cei care totuși o mai apreciază...Din ignoranță sau rea-voință, termenul de „educație” e pervertit, e transformat într-o masă amorfă, lipsită de norme și reguli, de etic. Nu mai există în peisajul românesc o scală concisă a valorilor.

În această conjunctură, nouă, formatorilor sau furnizorilor de educație, ne revine sarcina de a reacționa pentru ca pe viitor să nu avem o țară de inculte sau de analfabeți. Iar unul dintre primii pași în realizarea acestui demers ar trebui să fie stimularea lecturii.

Societatea actuală se află în fața unei noi realități: în lumea informației – caracterizată printr-un ritm mai mult decât alert de transformare -“noul” devine foarte repede “vechi”, “multul” este, adesea, foarte “puțin”, iar calitatea este foarte greu de cuantificat. “Bibliotecile sunt la răscruce. Ele au ajuns la sfârșitul unei ere de creștere și intră acum într-o eră a schimbării.”(Valentin Orga, Introducere în biblioteconomie). De fapt, oricât am pleda noi pentru intimitatea actului de lectură, resimțită în contactul cu o carte pe suport de hârtie, biblioteca tinde să devină o combinație între “biblioteca reală” – cea care oferă acces liber la documente și “biblioteca virtuală” – formată din baze de date on-line, CD-ROM-uri sau discuri optice digitale.

În condițiile educației permanente, ale noilor concepții privind tehnologia educativă, micii cititori trebuie inițiați și deprinși încă de timpuriu cu utilizarea concomitentă a cărții și a mijloacelor moderne, ca premisă esențială a unei învățări eficiente.

Societatea informațională în care trăim obligă la formarea unei noi viziuni asupra actului didactic. Pentru ca profesorii să reușească în demersul lor trebuie ca și ei, la rândul lor, să se adapteze la noile tehnologii informatice și tehnici de comunicare. Calculatorul nu va înlocui niciodată un profesor, dar poate constitui un instrument la îndemâna acestuia precum creta, tabla, pixul, coala de scris, un instrument însă cu mult mai performant decât acestea.

Tehnologia informației și serviciile informatice sunt cruciale în sprijinirea activității didactice, fiind solicitate să sprijine caracterul crescând interdisciplinar al învățământului și să contribuie la conectarea rapidă a oamenilor. Calculatorul este foarte util atât elevului cât și profesorului însă folosirea acestuia trebuie realizată astfel încât să îmbunătățească calitativ procesul instructiv-educativ, nu să îl îngreuneze. Folosirea lui trebuie să urmărească achiziționarea unor cunoștințe și formarea unor deprinderi care să permită elevului să se adapteze cerințelor unei societăți aflate într-o permanentă evoluție. Dacă elevii sunt orientați cu încredere spre schimbare, ei vor simți nevoia de a fi instruiți cât mai bine pentru a face față noilor tipuri de profesii. Profesorul trăiește el însuși într-o societate în schimbare și, din fericire, în prima linie a schimbării, astfel încât va trebui să se adapteze, să se acomodeze, să se perfecționeze continuu. Se poate spune deci că utilizarea Internetului și a tehnologiilor moderne reprezintă cea mai complexă formă de integrare a educației informale în educația formală.

Calculatorul permite crearea de situații problemă cu valoare stimulativă și motivațională pentru elevi, sau cu statut de instrument de testare a nivelului cunoștințelor și abilităților însușite de către elevi, îmbunătățirea procesului de conexiune inversă, grație posibilităților de menținere sub control a activității elevilor. Tehnica modernă și învățământul centrat pe nevoile, dorințele și posibilitățile elevului impune desfășurarea de activități diferențiate pe grupe de nivel. Elevul poate parcurge materialul avut la dispoziție în ritmul propriu și numai este nevoit să rețină cantități uriașe de informație. Trebuie să știe doar să gândească logic și să localizeze informația de care are nevoie. Prezentarea materialelor pe module cu grade diferite de dificultate permite elevului să cunoască exact la ce nivel este situat, să își recunoască limitele și posibilitățile. Astfel se dezvoltă conștiința de sine și dorința de a reuși. Va cerceta, va învăța motivat, devenind astfel o ființă capabilă de autoinstruire.

În cazul evaluării se elimină subiectivitatea umană, elevul fiind protejat de capriciile profesorului. Poate chiar să se autoevalueze singur. Este redusă starea de stres și emotivitatea elevilor. Există posibilitatea evaluării simultane a mai multor elevi cu nivele de pregătire diferite, deoarece testele de evaluare sunt realizate de asemenea pe nivele de dificultate diferite. Se pot realiza recapitulări, sinteze, scheme atractive, animate care să ducă la reținerea mai rapidă a informației esențiale. Se pot realiza jocuri didactice în scopul aprofundării cunoștințelor și dezvoltării abilităților practice sau în scopul îmbogățirii acestora, proiecte, portofolii, pagini html. Elevii pot realiza pagini web de prezentare a școlii, a orașului, a țării (cu obiective turistice), a culturii, obiceiurilor și tradițiilor poporului român, a materialelor didactice

**Lectura la
răscrucea
dintre
biblioteca
clasică și
biblioteca
virtuală**

elaborate de ei și de profesorii lor, de informare (subiecte și bareme de corectare pentru diferite examene și concursuri școlare, manifestări științifice și cultural artistice, cărți și reviste școlare, cursuri de pregătire și perfecționare pentru elevi și pentru profesori, grafice de desfășurare a olimpiadelor și examenelor, documente oficiale, forum de discuții, note ale elevilor și date despre activitatea lor în școală, anunțuri și mică publicitate, statistici realizate de elevi pe diverse teme, mesaje, cursuri opționale, facultăți și colegii).

În pofida celor arătate mai sus nu se poate pune problema înlocuirii profesorului cu calculatorul. Acesta trebuie utilizat doar pentru optimizarea procesului instructiv-educativ, în anumite etape. Deoarece softul educațional nu poate răspunde tuturor întrebărilor neprevăzute ale elevilor, profesorul va deține întotdeauna cel mai important rol în educație!

Învățarea prin proiecte la disciplina "Educație antreprenorială"

Pascu Adelina Florina
Colegiul Tehnic Energetic
"Dragomir Hurmuzescu"
Deva

Proiect "Școala de business a tinerilor antreprenori"

I. DE CE "INVATAREA PRIN PROIECTE"?

Proiectul a devenit astăzi un instrument de lucru necesar desfășurării activităților umane, în toate domeniile social-economice. Trăsătura dominantă a unui proiect este triplul sau caracter colectiv prin: grupul țintă ca beneficiar, prin parteneriat ca inițiere, prin spiritul de echipă ca realizare. De aceea, predarea prin proiecte, poate genera un mediu educațional care să dezvolte abilitățile necesare secolului XXI: responsabilitate, capacitate de adaptare, creativitate, gândire critică și sistemică, abilități de comunicare și de colaborare. Acest tip de învățare dezvoltă cunoștințe, abilități și atitudini, prin sarcini de lucru extinse ce promovează investigația, demonstrația, prin strategii instructive variate, îmbunătățind astfel performanțele elevilor. Aplicarea flexibilă a curriculumului, într-un act educațional centrat pe elev, permite stabilirea unor sarcini de învățare adaptate nivelului elevilor, fiind totodată atractive, motivante și accesibile.

Învățarea facilitată prin metoda proiectului implică elevii în investigarea unor probleme captivante, angajându-se în roluri active, cum ar fi rolul celui care ia decizii, rezolvă probleme, investighează, documentează.

Elevii prin asumarea diferitelor roluri trebuie să îndeplinească sarcini pline de semnificație, demonstrându-și cunoștințele și abilitățile prin intermediul produselor ce sunt publicate, prezentate sau afișate.

"Învățând prin proiecte" elevii își pot dezvolta aptitudini reale, cerute în zilele noastre, cum ar fi: spiritul de echipă, capacitatea de a lua decizii, inițiative, comunicarea eficientă, capacitatea de a rezolva probleme complexe, capacitatea de auto-direcționare.

II. INTERDISCIPLINARITATEA ȘI ÎNVĂȚAREA PRIN PROIECT

Odinioară se considera că educația constă în a transmite "generațiilor care urcă" o știință constituită și un sistem de valori aparținând unei societăți stabilite. Astăzi, perpetuarea științei a găsit alte suporturi decât memoria oamenilor și rolul său în învățământ s-a estompat în fața dezvoltării individului într-o societate mai performantă. Perspectiva s-a schimbat; se acordă mai multă atenție omului care merge decât drumului pe care îl urmează.

Disciplinele sunt invadate de un gigantism care le-a dus în impasul hiperspecializării. Necesitatea din ce în ce mai manifestă a unor perspective globale a dus treptat la conceperea și promovarea a ceea ce s-a numit "interdisciplinaritate".

Nevoia de interdisciplinaritate s-a manifestat din cele mai vechi timpuri ale cunoașterii umane. O deosebită vigoare a avut-o în epoca Renașterii europene și a Iluminismului francez, însă paradoxal, efectul cel mai marcant al acestei atitudini a generat o creștere a disciplinelor științifice și o mai clară delimitare între formele elementare ale cunoașterii: artă, știință, filosofie.

Interdisciplinaritatea a devenit un principiu orientativ fundamental al reformelor conținuturilor învățământului, cu argumente de ordin antologic, epistemologic sau social (dinamica fenomenelor vieții sociale se înscrie pe coordonatele aceleiași logici a complexității dar și a integrării diverselor sfere și paliere, iar procesele de socializare a naturii precum și problematica lumii contemporane reclamă cu necesitate o gândire interdisciplinară.) În egală măsură au fost luate în considerare și argumentele de ordin psihopedagogic, astfel:

Procesul de învățământ, articulat cu structurile educaționale nonformale și informale să reflecte în conținuturile sale caracterul de sistem, unitatea științei contemporane.

Printr-un efort interdisciplinar procesul de învățământ trebuie să valorizeze din punct de vedere educativ întreaga realitate înconjurătoare a copilului, oferindu-i acestuia o varietate de situații educative favorizante, dar și permițând realizarea sintezelor, sesizarea dinamicii lumii văzute ca un tot, ca un întreg, format din sisteme și subsisteme interdependente.

III. ȘCOALA DE BUSSINES

Finalitatea cea mai importantă a învățământului contemporan o constituie, probabil, pregătirea individului pentru educația permanentă; altfel spus, integrarea activă în viața socială și în procesul învățării continue. De aceea în selecționarea și organizarea conținuturilor învățământului cercetătorii au identificat diferite modalități de abordare a disciplinelor și utilizarea lor, cu scopul eficientizării învățării în perspectiva educației permanente.

Proiectul este un proces și un produs individual și colectiv, în care fiecare elev contribuie, în măsura responsabilităților și intereselor lui, la obținerea unui rezultat concret colectiv. Fiecare elev reprezintă o "piesă" dintr-un mecanism care depinde de toți și de fiecare în parte.

Ce conține un proiect? Orice proiect trebuie să conțină anumite elemente - cheie: titlul, durata, locația, argumentul,

obiective, activități, metodologie, rezultate, continuitate, resurse.

Disciplina educație antreprenorială predată la clasele a X –a ca disciplina socio-umana deschide perspectiva elevilor spre lumea de business si a macroeconomiei. Tocmai de aceea nu poate fi abordată strict ca disciplina teoretica fără ajutorul corelațiilor permanente cu practica. Astfel am conceput proiectul "Școala de business " ca o modalitate de a îmbina teoria cu partea aplicativa a disciplinei :Educație antreprenorială' Proiectul s-a derulat pana acum in 3 ediții:

-Târgul de Mărțișor-2007

- Târgul Sărbătorilor de Iarnă 2007

- Târgul Sărbătorilor Pascale -2008

Elevii claselor a X-a participanți la proiect "s-au jucat " de a micii întreprinzători înființându-si ipotetic firme realizând produse specifice stabilindu-si o strategie de marketing si publicitate eficiente si urmărind sa obțină un profit cat mai mare in urma participării firmei la târg. Am aplicat astfel informațiile dobândite la ora de educație antreprenorială într-o forma cat mai apropiata de realitatea pentru care înmagazinează , prelucrează si gestionează situațiile teoretice din timpul anului școlar.

Realizarea unor asemenea demersuri plasează elevul în centrul procesului didactic și validează învățământul formativ, cu consecințe asupra tuturor componentelor curriculum-ului, asupra activităților non formale și ale « noilor educații ». Raportându-se permanent la standardele de performanță se dezvoltă interesul pentru obținerea de satisfacții prin muncă și se stimulează motivația pentru organizarea eficientă a timpului.

Munca educatorului trebuie să se concentreze asupra asigurării mijloacelor de informare a elevilor, a cooperării cu aceștia în stabilirea obiectivelor și a condițiilor; educatorul poate sugera posibilități noi, încurajează manifestările de originalitate, moderează analiza critică finală a proiectelor, pune la dispoziția elevilor unele materiale de documentare (altele decât cele procurate de elevii înșiși), organizează întâlniri cu specialiști.

BIBLIOGRAFIE:

L.D. H'Hainaut, *Programe de învățământ și educație permanentă*, E.D.P., București, 1981

Mihai Stanciu, *Reforma conținuturilor învățământului*, Polirom, 1999, Iași

***Vârsta preșcolară
- educație prin/pentru
calitate europeană***

**Preda Tamara
Școala Generală nr. 2
Petroșani**

Educația și formarea profesională (EFP) este considerată unul din punctele esențiale ale agendei Consiliului de la Lisabona în care se stabilește că Europa trebuie să devină până în anul 2010, deosebit de competitivă și dinamică d.p.v. economic și aceasta datorită progreselor în sfera cunoașterii.

Pe plan internațional există deja normalizări foarte clar concepute privind asigurarea calității serviciilor. Prin reducționism instituțiile de învățământ pot să fie văzute ca niste sisteme de servicii, iar statul român a semnat deja documentele privind acceptarea și aplicarea acelor normalizări pentru calitate și în România.

Noua legislație pentru protecția drepturilor copilului a legalizat o nouă abordare ce schimbă direcția strategiilor de intervenție de la cazuri individuale de violare a drepturilor, către toți copiii, și de la aceștia, către familie. Se schimbă, strategiile de intervenție în cazurile individuale de violare a drepturilor, către crearea unui mediu protector care să dea posibilitatea tuturor copiilor să crească și să se dezvolte sănătos și în siguranță.

Perioada cuprinsă între 0-6-7 ani este cea în care copiii se dezvoltă rapid, iar dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu mai târziu este mult mai dificilă și costisitoare compensarea acestor pierderi. Calitatea îngrijirii și protecției copilului în perioada amintită este soluția care diminuează mortalitatea infantilă, abilitatea de a învăța, dezvoltarea unei personalități armonioase. Astfel, investiția în copii la vârste cât mai fragede va conduce, pe termen lung, la dezvoltare socială și la realizarea sustinută a drepturilor copiilor.

Rata de cuprindere în învățământul prescolar a urmat un trend descendent în perioada dintre 1989-1995 și a început după aceea să crească, încet, dar constant. Cu toate acestea, în momentul de față, aproximativ 29% din copii nu au acces la educația prescolară.

În ceea ce privește formarea cadrelor didactice care lucrează în grădinițe a fost restructurată prin trecerea la sistemul universitar de pregătire a educatoarelor, institutorilor, în zonele rurale, dar nu numai, pentru cei care lucrează cu copii cu vârste între 0-3 ani încă nu există niciun fel de formare a cadrelor didactice (inițială sau continuă).

Vârsta prescolară reprezintă totalitatea experiențelor individuale realizate și social existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață cu rol de a proteja, crește și dezvoltă ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Ea asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase, ale dezvoltării sociale, spirituale și culturale complexe.

Ceea ce învață copii în primii ani reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții. Educația prescolară se realizează ca educație informală (în familie, vecini, relații comunitare, mass-media), ca educație formală (în creșe, grădinițe, și alte instituții de educație și ocrotire) și sub forma educației non-formale (în cluburi, biblioteci, muzee, etc).

Scopul strategiei în domeniul educației prescolare a copilului este de a-i asigura fiecăruia dreptul la educație, dezvoltare deplină pentru a-i da posibilitatea să-și atingă potențialul maxim în acord cu standardele europene și internaționale.

Educația prescolară are 2 dimensiuni: începerea preocupărilor educaționale de la vârste mici; și implicarea familiei-comunității în educarea copilului.

În mod firesc instituțiile de educație nu se pot substitui familiei, ci o sprijină și contribuie la dezvoltarea relațiilor intra-și extra-familiale. Nici o instituție oricât de bună ar fi ea, nu poate înlocui familia. Educația prescolară se preocupă de extinderea strategiilor de stimulare și dezvoltare a copilului în familie. Aceasta prevede parteneriate active cu părinții copiilor în așa fel încât aceștia să continue acasă ceea ce se realizează la grădiniță și chiar să-și îmbunătățească practicile parentale.

Beneficiarii primarii educației prescolare sunt copii, iar beneficiarii secundari sunt părinți, educatorii și toți agenții educaționali din comunitate, iar prin efecte, societatea, în general.

Educația din grădiniță se referă la învățarea prin joc, participarea copiilor la alegerea jocurilor, jucăriilor, organizarea adecvată a mediului ambiant, parteneriatul educațional (grădiniță, familie, comunitate), flexibilitatea strategiilor de predare, învățare, evaluare. Educația prescolară oferă șanse egale de creștere și dezvoltare, îngrijire, educație, fără discriminare pentru toți copii care provin din familii instabile, fără părinți, cu sănătate precară, cu deficiențe sau cu posibilități materiale financiare scăzute.

Principiile cele mai importante ale educației prescolare sunt:

- Fiecare copil este unic cu nevoi, trebuințe, particularități specifice. Educația trebuie să țină cont de particularitățile individuale ale fiecărui copil. Educația prescolară se referă la educația fiecărui copil în parte, și nu la educația "copiilor", se impune permanent cunoașterea, observarea copilului. Să existe un echilibru permanent între activitățile cognitive, acționale și de relaționare socială, afective și activitățile de dezvoltare psihomotrică și a limbajului.

***Vârsta
preșcolară -
educație
prin/pentru
calitate
europeană***

În termeni de strategie didactică, programele de educație prescolară au la bază reconsiderarea jocului ca instrument principal de învățare, și devenire, libertatea de alegere a jocului, corespunzător cerințelor de învățare și dezvoltare prin orientare indirectă din partea adultului educator, cunoașterea și evaluarea continuă a nivelului de dezvoltare a copilului, ca și a abaterilor în dezvoltare, individualizarea și tratarea adecvată a copilului în actul educațional se completează prin învățarea prin cooperare și prin metode de antrenare a grupului în activitățile de învățare. Părinții sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative ceea ce înlocuiește o responsabilizare și o eficiență sporită.

Educația prescolară actuală ne îndeamnă să gândim oarecum diferit de modul tradițional în care înțelegeam și realizăm formarea copiilor.

Se porneste de la ceea ce s-a acumulat până acum în câmpul teoretic și practic educațional și, într-o viziune pluridisciplinară și complexă, educația prescolară abordează actul formării tinerei generații dintr-o perspectivă nouă, a drepturilor individuale și a valorii fiecărui om.

S.O.S. NATURA!

Purdea Viorica
Școala Generală "Lucian Blaga"
Deva

Agricultura românească cu ramurile ei, va fi obligată să se adapteze normelor europene. Astfel, pentru ca nici un produs chimic sintetic să nu ajungă în alimentele de bază, stupii de exemplu vor fi vopsiți cu produse naturale- vopsea din coajă de arin și propolis dizolvat în alcool.

Pomii fructiferi din a căror flori albinele adună polen și miere vor trebui curațați de omizi pe cale cât mai natural posibilă cu fum sau prin adunarea cuiburilor de omizi.

În acest sens în fiecare an organizez câte o drumeție într-o livadă din apropierea orașului unde împeună cu elevii curățăm cuiburile de omizi și văruim pomii după care ne petrecem timpul în aer liber. La sfârșitul zilei elevii își adună resturile alimentare, hârtiile și pungile goale și le vor transporta acasă deoarece în livadă nu era loc amenajat pentru depozitarea resturilor.

Brânza să fie obținută din zone unde pământul este fertilizat cu produse naturale. Încet, încet agricultura ecologică începe să prindă contur și în România.

Am făcut o vizită la o fermă de animale, la o fermă de păsări, la abatorul de sacrificare a păsărilor unde elevii au observat modul de producere a puilor și cum va trebui să-i creștem ca să ajungă pe masa noastră. Am stat de vorbă cu muncitorii și am aflat multe taine despre creșterea lor.

Lucrurile nu sunt tocmai lămurite, dar apropierea integrării obligă și la acest capitol.

Având în vedere că 70 % din suprafața agricolă a județului Hunedoara se află în zonă montană, agricultura ecologică se va dezvolta într-o pondere mare.

Cinci producători agricoli hunedoreni se află deja în diferite faze ale perioadei de conversie pentru obținerea atestatului de produse ecologice: un producător de legume, unul de cereale și plante furajere, o asociație de crescători de albine, un producător de ulei de cătină, dar și o firmă care adună ciuperci de munte și afine.

În Sibiu o mare problemă se ridică în cazul zonelor excesiv poluate care sunt ocolite de investitori. Comunele situate în zona orașului Copșa Mică oferă un exemplu în acest caz.

O mare problemă care se ridică este lipsa de educație a unei părți din populație care poluează mediul înconjurător

În Simeria se află parcul Dendrologic cu o suprafață de 70 ha, cu plantații de specii rare, unicate. Zeci de metri cubi de gunoaie invadează acest parc, monument al naturii, unic la nivel național.

Principala sursă de poluare a parcului este canalul râului Strei, pe apele căruia se scurg mii de sticle de plastic.

Autoritățile județene au demarat un program de reabilitare a parcului Dendrologic din Simeria. Periodic, administrația parcului a fost ajutată de voluntari, elevi de la mai multe școli din județ și chiar din afara județului pentru curățenia parcului.

Pentru a ajuta la menținerea valorii naturale a parcului la fiecare 2 ani organizez câte o excursie în acest loc unde elevii pe lângă faptul că dau o mână de ajutor la curățenie, învață cum se ocrotește o plantă, ce lucrări agricole trebuie efectuate și de ce nu avem voie să rupem florile sau alte plante din rezervație. De asemenea, învață de ce animalele și păsările care mai sunt aici n-au voie să fie stresate.

În școală, am în permanență discuții cu elevii privitor la curățenia orașului și urmăresc să le dezvolt simțul și interesul fiecăruia pentru un oraș mai curat.

La ieșirile pe care le facem în parc, avem și momentul de curățenie, pentru valorificarea discuțiilor în acest sens, adunând resturile menajere și gunoaiele la containere.

În perioada mai-iunie orele de Științele naturii, Educație pentru sănătate și Educație fizică le desfășurăm pe un platou pe Dealul Cetății Deva. Aici de fiecare dată facem curățenie și adunăm resturile (gunoaie, sticle, pungă, crengi uscate și resturi textile) pe care unele persoane certate cu ordinea le-au aruncat peste iarnă. Acest lucru îl putem face în fiecare an deoarece școala noastră este situată foarte aproape de Cetate Devei.

Problema aerului poluat a devenit una din problemele principale ale autorităților europene și a celor din țara noastră. Astfel, emisiile provenite de la autovehicule au scăzut în vestul Europei cu 30% în condițiile în care traficul rutier a crescut cu 40%. Începând cu anul 1990, nivelul de monoxid de carbon a scăzut cu 46%, cel al emisiilor de plumb cu 88%.

La noi în țară a fost luată de autorități inițiativa „rabla” în care mașinile cu un grad ridicat de uzură să poată fi înlocuite cu altele noi cu ajutorul unei subvenții de la stat.

Calitatea apei s-a îmbunătățit și ea. Cu puține generații în urmă, fabricile și uzinele municipale deversau apele netratate direct în râuri.

Acum tot mai puține ape netratate sunt deversate în râuri. În vestul Europei majoritatea apelor sunt tratate înainte de a fi deversate, cu ajutorul tehnologiilor de ultimă oră.

Animalele se înmulțesc. Oamenii nu sunt singurii beneficiari ai unui mediu sanatos. Nici o specie de mamifere nu a dispărut din Europa în ultimii 20 de ani. De asemenea, s-au înmulțit și animalele, dinioara extremă de rare ca zimbrul și

**S.O.S.
NATURA!**

ursul brun. Odata la 4 ani mergem în excursie la Rezervația naturală de la Hațeg unde urmărim îndeaproape dezvoltarea în captivitate a zimbrului și a altor animale pe cale de dispariție. Aici aflăm de ce sunt importante aceste animale, de ce omul le ocrotește, sădind în sufletul copilului dorința de a ocroti, a dăruia, de a fi mai bun.

Pădurile se extind. În pofida construirii intensive suprafața împădurită a Europei a început să se extindă cu 0,5%. Terenurile agricole au început să fie reîmpădurite mai ales în țările baltice.

Din păcate la noi situația nu este la fel. Lipsa de interes a autorităților a dus la o exploatare sălbatică a pădurilor. Defrișările versanților muntoși a dus la favorizarea în anumite zone a inundațiilor și alunecărilor masive de teren.

În luna aprilie „Luna pădurii” elevii clasei mele în anii trecuți au participat la drumeții la Pădurea Bejan unde s-au organizat concursuri de orientare turistică, acțiuni de plantare a puieților și alte jocuri. În acest an am plantat puieți de paltin și tuia, ne-am amenajat în curtea școlii un părculeț unde elevii pot să-și petreacă în mod plăcut pauzele.

Reglementările europene au o contribuție în protejarea mediului înconjurător. Țările neacceptate în Uniunea Europeană sunt în urmă la capitolele legate de protecția mediului înconjurător, dar încep să-și adapteze legile și să remedieze din mers problemele.

Cetățenii și atitudinea fiecăruia dintre noi, contribuie în mod uimitor la progresul în ceea ce privește mediul înconjurător. Sigur, mai sunt multe probleme nerezolvate: gazele poluante provenite de la avioane au crescut enorm. Dar să nu uităm: oriunde guvernele au impus standarde stricte pentru protecția mediului situația s-a remediat.

În pofida tuturor așteptărilor, Pământul ne-a dovedit că are o capacitate de refacere uimitoare. Sperăm că problemele care au rămas vor fi rezolvate, iar copiii noștri vor locui pe o planetă mai curată și mai frumoasă.

BIBLIOGRAFIE

READER'S DIGEST-ROMÂNIA NR.5/2006

GAZETA DE HUNEDOARA

JURNALUL DE HUNEDOARA

Educația între modern și tradițional

Rișcan Marcela-Elisabeta
Colegiul Tehnic Agricol
"Alexandru Borza"
Geoagiu

Motto:

Ceea ce văd, uit
Ceea ce aud, îmi amintesc
Ceea ce fac, știu.
(Confucius)

Evoluția permanentă a științelor și a realităților naționale foarte diverse, au determinat sporirea interesului școlii față de lucrările experimentale și lucrările practice. Acestea sunt reunite sub cupola termenului „labwork” (în limba engleză) și a corespondentului său „travaux pratiques” (TP) (în limba franceză).

Tehnologia panificației, ca obiect de învățământ, are specificul său. Noțiunile ce urmează a fi însușite de elevi vor fi deduse sau verificate experimental, predarea experimentală a panificației fiind impusă de cerințele unui învățământ modern, de tip formativ, care valorizează paradigma competenței.

În calitate de tehnolog, ne confruntăm cu calitatea produsului finit care derivă din calitatea materiilor prime și auxiliare, dar și din tehnologia de fabricație.

În viața reală alegerea tehnologiei de fabricație poate fi influențată de alți factori, precum materiile prime și auxiliare existente, o tehnologie adaptată după necesitate și altele.

În această lecție sunt valorificate concepte tehnologice studiate anterior, precum tehnologia de fabricare a pâinii pentru a ușura înțelegerea procesului de fabricație. Elevii participă la simularea fabricării covrigilor și sticksurilor. Utilizând tehnologii de fabricare, ei vor învăța cum să stabilească defectele de fabricație.

Concepte

- Calitatea materiilor prime și auxiliare.
- Tehnologia de fabricație
- Calitatea produsului finit.

Etape

1. Explicați elevilor că vor participa la simularea tehnologiei de fabricație a covrigilor și sticksurilor pentru a înțelege mai bine, ce obligații vor avea.
 - 4 elevi vor fi C.T.C - ul, iar restul vor fi tehnologii.
2. Solicitați 4 voluntari care să fie C.T.C-ul.
3. Distribuiți C.T.C-lor fișa de lucru 3 (Care sunt defectele de fabricație).
Impărțiți tehnologii în 2 grupe și distribuiți Fișa de lucru 1 (Materii prime și auxiliare.Ordinea în fluxul tehnologic).
4. Distribuiți tehnologilor Fișa de lucru 2 (Fluxul tehnologic de fabricare).
5. Elevii că au la dispoziție 10 minute pentru a stabili fluxul tehnologic.
6. Discutați activitatea desfășurată de către tehnologi pe baza următoarelor întrebări :
 - a) Cum ați stabilit ordinea materiilor prime?
 - b) La stabilirea fluxului tehnologic de ce cunoștințe v-ați folosit ?
 - c) În ce se ambalează ?
7. Cereți C.T.C.-lor să prezinte defectele stabilite la produsele fabricate de către colegii lor. Să precizeze dacă eticheta cuprinde toate datele referitoare la produs.

Evaluare

Distribuiți elevilor Fișa de lucru 4 (Sfaturi utile pentru producători).
Cum evitați defectele ?

Am tratat tema „ Sticksuri și covrigi” sub această formă considerând-o foarte atractivă. Elevii sunt activi pe toată perioada desfășurării fiind împărțiți în grupe. Faptul că se controlează reciproc atrage după sine diferite discuții.

În momentul întocmirii fișelor de lucru 1 și 2 trebuie să stăpânească bine tehnologia de fabricație a pâinii și totodată

**Educația
între
modern și
tradițional**

pentru covrigi și sticksuri. Fișa de lucru 3 este completată cu mare atenție de către CTC, fiind un grup foarte bun de elevi, pentru a putea observa defectele.

Din recomandările făcute pe fișa de lucru 4 elevii vor putea redacta ușor măsurile de remediere a defectelor întâlnite la aceste produse, care de regulă sunt secretele fiecărui tehnolog.

Consider că pentru materia predată de mine, acest mod de expunere a defectelor de fabricație, a ambalajului folosit, a inscripționării ambalajului sunt cele mai practice.

Din cele trei concepte prezentate la început, ultimul a fost realizat cu ajutorul elevilor în această oră.

„Fiecare copil pe care îl instrui
este un OM dăruit societății.”
(N. Iorga)

BIBLIOGRAFIE

Banu C. și colaboratorii, *Manualul inginerului de industrie alimentară*, Editura Tehnică, București, 1998
Stoica M., *Pedagogie și psihologie*, Editura Gheorghe Alexandru, Craiova, 2001
Alexa Ersilia, *Tehnologia alimentelor făinoase*, Editura Eurobit, Timișoara, 2004
Carmen Hura, *Metode de analiză pentru produse alimentare*, Editura Cermi, Iași, 2006

Reglarea turației cu limitarea curentului unui motor de c.c. alimentat pe indus prin tiristoare

Roiban Ioan
Grup Școlar "Horea"
Deva

TEMA DE CASA

Se cere reglarea automata a turației unui motor de c.c avand $P_n = 55 \text{ kW}$; $U_n = 220 \text{ V}$;
 $\eta = 0,86$

$n_n = 1000 \text{ rot/min}$; $GD^2 = 6,25 \text{ [Kgm}^2\text{]}$, gama de turații $50 \dots 1000 \text{ [rot/min]}$

Conditii :

-constanta reglării maxim $\pm 2\%$ la valoarea superioara a gamei si $\pm 4\%$ la valoarea inferioara pentru :

-variatia sarcinii de la gol la valoarea nominala ;

-variatia tensiunii rețelei cu $+10\%$, -16% ;

-variatia temperaturii mediului ambiant între $+10^\circ \text{C}$ si 40°C ;

-curentul de accelerare va fi limitat automat la $2i_n$, cu o suprareglare de maxim 10% fara oscilatii

2. Dimensionarea elementelor din circuitul de forta :

Schema circuitelor de forta este prezentata in figura 1 :

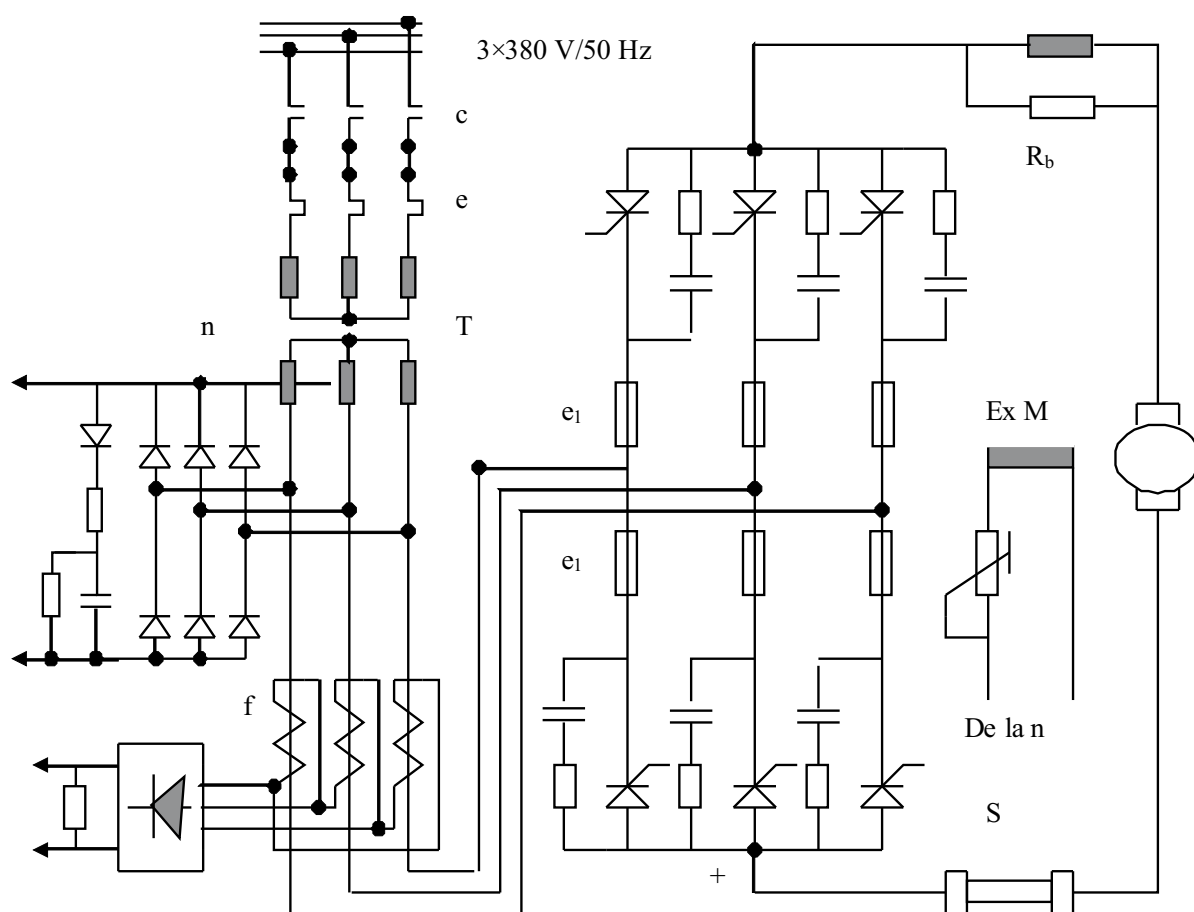

Fig.1 –Schema de forta a alimentării motorului de c.c. comandat pe indus prin tiristoare

Curentul nominal al motorului se calculeaza cu :

$$i_n = \frac{P_n}{\eta U_n} = 290,69 \text{ [A]}$$

Pentru alimentarea pe indus a motorului se foloseste un redresor in punte trifazata , alimentat printr-un transformtor de adaptare T.

$$e_0 = u_n + R_b i_n + 2\Delta U_{tir} = 234 \text{ [V]}$$

- R_{bin} este caderea de tensiune continua pe bobina de filtrare ,la trecerea curentului nominal estimata la 2.5% din tensiunea nominala.Rezulta :

$$R_b = \frac{0,025 * U_n}{i_n} = 0,018 [\Omega]$$

- ΔU_{tir} reprezinta caderea de tensine pe un tiristor la curentul limita apreciata la circa 1,5[V]

-Rezistenta rotorica in valori relative la puterea data a motorului este de circa 4,3% si adaugand rezistenta de contact a periilor , apreciata la 1% ($\Delta U_p = 2,2 \text{ V}$) si rezistenta cablului (apreciata de asemenea la 1%) rezulta :

$$R_{rm}=0,63*\frac{U_n}{i_n}=0,047[\Omega]$$

-Curentul limita este: $i_{lim}=2*i_n= 581,39 \text{ [A]}$

bbb Tensiunea secundara a transformatorului de alimentare se va calcula tinand cont de coeficientul de redresare si de conditia ca tensiunea e_0 sa poata fi obtinuta si in cazul unei caderi cu 16% a tensiunii pe rețeaua de alimentare , cu formula :

$$e_2 = \frac{1}{1.35} * \frac{1}{0.84} * e_0 = 206,3 \text{ [V]}$$

Valoarea efectivă a curentului secundar pe faza al transformatorului , considerand pulsul de curent respectiv ca fiind dreptunghiular pe intervale de 120° :

$$i_2 = i_n * \sqrt{\frac{2}{3}} = 237,3 \text{ [A]}$$

Puterea nominala a transformatorului se va calcula considerand o valoare a tensiunii sale de iesire nominala de :

$$p_n = e_{2n} * i_2 * \sqrt{3} = 84,72 \text{ [KVA]}$$

Deci pentru alimentarea schemei de la rețeaua industrială se va alege un transformator trifazat , avand puterea de 85 [KVA] , si raportul de transformare 380/220 [V]

Se va considera tensiunea relativa de scurtcircuit egala cu 4,5 % U_n

Inductanta de scurtcircuit a transformatorului pe o faza raportata la secundar , presupunand un caracter pronuntat inductiv al tensiunii de scurtcircuit , rezulta :

$$L_{kf} = \frac{U_k}{100} \frac{U_2 / \sqrt{3}}{2\pi * f * i_2} = 0,29 \text{ [mH]}$$

In circuitul indusului intervine permanent inductanta a doua faze inseriate :

$$L_k = 2 * L_{kf} = 0,58 \text{ [mH]}$$

Rezistenta transformatorului raportata la secundar , presupunand componenta activa

de:

$$U_{ka\%} = 0,3 * U_{k\%} \text{ este :}$$

$$R_{kt} = 0,3 * \frac{U_2 / \sqrt{3}}{i_2} \frac{U_{k\%}}{100} = 7,21 \text{ [m}\Omega \text{]}$$

In circuitul indusului intervine permanent rezistenta a doua faze :

$$R_k = 2 * R_{kt} = 14,42 \text{ [m}\Omega \text{]}$$

2.2 Dimensionarea contactorului de alimentare a instalatiei

Curentul efectiv in primarul transformatorului este :

$$i_1 \cong i_2 \frac{1}{k} = i_2 \frac{U_2}{380V} = 137,61 \text{ [A]}$$

Curentul efectiv in primar , in situatia cand prin motor va trece curentul limita va fi:

$$i_1 \frac{i_{lim}}{i_n} = 2 * i_1 = 275,23 \text{ [A]}$$

2.3 Dimensionarea tiristoarelor

Tensiunea inversa de varf , la care va fi solicitat tiristorul va fi :

$$U_i = \sqrt{2} e_{2n} = 291,75 \text{ [V]}$$

Valoarea medie a curentului pe o celula redresoare :

$$i_m = \frac{i_0}{3} = \frac{i_n}{3} = 96,89 \text{ [A]}$$

Cand prin motor va trece curentul limita , valoarea medie a curentului va fi:

Reglarea
turației cu
limitarea
curentului
unui motor
de c.c.
alimentat pe
indus
prin
tiristoare

$$i_{m\lim} = i_m \frac{i_{\lim}}{i_n} = 193,78 \text{ [A]}$$

Valoarea efectivă a curentului pe o celulă este :

$$i_r = \frac{i_0}{\sqrt{3}} = 167,82 \text{ [A]}$$

La trecerea curentului limita :

$$i_{r\lim} = i_r \cdot 2 = 335,65 \text{ [A]}$$

Funcție de aceste considerente se alege din catalog tiristoare tip T200N400. Acest tiristor admite o tensiune inversă de varf periodică de $U_v = 600 \text{ [V]}$ și un curent nominal de 200 [A] .

Coeficientul de siguranță va fi :

$$C_u = \frac{U_v}{U_t} = 2,05$$

2.4. Stabilirea circuitelor de protecție a tiristoarelor la supracurenți și supratensiuni

Protecția la suprasarcină se asigură prin :

- siguranțe ultrarapide e_1 , montate pe fiecare brat al punții. Se aleg siguranțe fuzibile 170M1316 din catalog Bussmann.
- dispozitivul electronic de protecție la scurtcircuit prin blocarea dispozitivelor de comandă, care acționează când curentul depășește valoarea $2,5 i_n = 581,3 \text{ [A]}$
- releul termic e pe primarul transformatorului care protejează instalația la supracurenți de lungă durată

Protecția la supratensiuni se asigură prin :

- circuit de protecție RC, montat în paralel pe fiecare tiristor. Pentru tiristoarele alese se recomandă : HPR 30,56/400 V; $C = 1 \mu\text{F} \pm 10\%$ S-a ales o rezistență de tipul RBP (R) – 6025 – C de 154Ω și cu $P_n = 25 \text{ W}$. (Agenda Radioelectronistului – N. Drăgulănescu)
- pentru a amortiza supratensiunile care apar din rețea sau la conectarea transformatorului se montează în secundarul acestuia circuitul RC conform fig.3 :

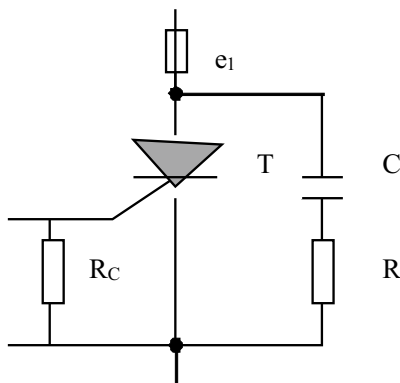

Fig.3 –Circuite de protecție a tiristoarelor

- s-a ales rezistența R_C de tip R200 – 0 de 22Ω cu $P_n = 1 \text{ W}$ și toleranța $\pm 5\%$, care se montează pentru a asigura o comportare mai bună în stare de blocare în lipsa semnalului de comandă.

2.5. Dimensionarea bobinei de filtrare

Inductanta bobinei de filtrare se stabilește din condiția de obținere a unui regim de curent neîntrerupt la unghiuri de comandă între 0 și 90° în regim de mers în gol.

Se apreciază curentul de mers în gol la valoarea :

$$i_0 = 0,05 i_n = 14,53 \text{ [A]}$$

Componenta alternativă fundamentală a tensiunii redresate (de frecvență 300Hz , fiind redresare trifazată în punte) la $\alpha = 90^\circ$, este :

$$U_{300} = 0,33 \cdot U_{dt} = 89,1 \text{ [V]}$$

Pentru a evita regimul de curent întrerupt , trebuie ca valoarea maximă a componentei de 300 Hz a curentului I_{300} să fie mai mică decât curentul de mers în gol :

$$\sqrt{2} I_{300} = \frac{U_{300} \sqrt{2}}{2\pi \cdot L_r} \leq i_0$$

deci:

$$L_r \geq \frac{U_{300} \sqrt{2}}{2\pi \cdot 300 \cdot i_0} = 4,61 \text{ [mH]}$$

Din datele de catalog ale motorului se poate calcula inductanta indusului :

$$L_{rm} = \frac{5,6 \cdot U_n}{n \cdot p i_n} = 3,934 \text{ [mH]}$$

Se alege o bobina de filtrare de 5 [mH]

Pentru amortizarea oscilațiilor produse de bobina , aceasta se suntează cu o rezistență de valoare :

$$R'_b = 10 X_b = 10 \cdot 2 \pi f L_b = 94,25 \text{ [}\Omega \text{]}$$

Puterea disipată de rezistență este :

$$\left(\frac{L_b}{L_r} \right)^2 \frac{U_{300}^2}{R'_b} = 91,35 \text{ [W]}$$

3. Calculul schemei de reglare

3.1. Alegerea aparaturii

Fiecare din tiristoare se comandă printr-un amplificator de ieșire AE, de 22 [W] , din complexul de comandă pe grila UNIDIN. Impulsurile sunt generate de cele 6 dispozitive de comandă pe grila DCG, defazajul față de tensiunile transformatorului de sincronizare TS fiind determinat de valoarea semnalului regulatorului curentului, transmis prin intermediul amplificatorului de intrare AI pe intrările DCG (fig.2.). Limitele de variație ale defazajului impulsurilor sunt determinate prin intermediul dispozitivului de limitare DL . Dispozitivul de protecție DP comandă blocarea impulsurilor la apariția unui curent de scurtcircuit. Revenirea se face cu ajutorul butonului b.

Atât regulatorul curentului, cât și regulatorul turației , sunt reglatoare continue UNIDIN. Curentul motorului este măsurat într-un amplificator pentru transductoare UNIDIN, de 10 [V]/ 100[mV]

Pentru obținerea tensiunii de circa 100 [mV] se folosește un SUNT de 75 [mV] /300 [A].

Se menționează că într-o schemă nereversibilă se poate folosi și un traductor de c.a. trifazat tip TCA- 3 Electrotehnica , pe intrarea în puntea redresoare.

Turația se măsoară cu ajutorul unui tahogenerator de c.c. KPX-Kobold, de 100 V/ 1000 rot/min.

3.2. Bucla de reglare a curentului

Motorul. Constanta de timp a indusului se calculeaza cu formula :

$$T_r = \frac{L_r}{R_r} \quad \text{unde :}$$

$$L_r = L_{rm} + L_b + L_k = 9,52 \text{ [mH]}$$

$$R_r = R_{rm} + R_b + R_k = 0,079 \text{ [?]}$$

$$T_r = 120,5 \text{ [ms]}$$

Functia de transfer a motorului in bucla de reglare a curentului :

$$Y_m(s) = \frac{I(s)}{U_a(s)} = \frac{1}{R_r} \frac{sT_m}{1 + sT_m + s^2T_mT_r}$$

Constanta de timp electromagnetica T_m a motorului se calculeaza cu formula :

$$T_m = \frac{GD^2}{375} \frac{R_r}{(K_e\phi)(K_m\phi)}$$

Unde :

$$K_e\phi = \frac{e}{n} = \frac{U_a - R_m i}{n} = 0,206 \text{ [V/rot/min]}$$

$$K_m\phi = \frac{K_e\phi}{1,03} = 0,2 \text{ [kg*m/A]}$$

Momentul de giratie raportat la arborele motorului este:

$$GD_{\text{total}}^2 = GD_m^2 + GD_{\text{mec}}^2 = 10,86 \text{ [kg*m}^2\text{]}$$

$$\text{Unde } GD_m^2 = 4,7 \text{ kg*m}^2.$$

Rezulta :

$$T_m = 55,5 \text{ [ms]}$$

Puntea redresoare comandata Fiind folosita o punte de redresoare trifazata , timpul mort al acesteia este in medie statistica :

$$T_\mu = \frac{1}{2} \frac{1}{p} \frac{1}{f} = 1,67 \text{ [ms]}$$

Factorul de amplificare maxim al puntii (la $\alpha = 90^\circ$) este :

$$K_p = \frac{U_{dt}\pi}{180} = 4,712 \text{ [V/grd]}$$

Deci functia de transfer a puntii :

$$Y_p(s) = K_p e^{vT_\mu}$$

Dispozitivul de comanda pe grila. Factorul de amplificare al dispozitivului de comanda pe grila are valoare :

$$K_{DCG} = \frac{180^\circ}{16V} = 11,25 \text{ [grd/V]}$$

Avand in vedere ca DCG este un element liniar neinertial, functia sa de transfer este :

$$Y_{DCG}(s) = 11,25 \text{ [grd/V]}$$

Circuitul de masurare .Suntul are un factor de transfer de $75/300 = 0,25 \text{ [m}\Omega\text{]}$.Traductorul de curent continuu , in ipoteza unor conductoare de racord scurte si de rezistenta mica, are un factor de transfer de $10/0,1 = 100$.

Deci factorul de transfer total al circuitului de masurare a curentului este :

$$K_{ri} = \frac{U_{etrad}}{U_{itrad}} \frac{U_{sunt}}{I_{sunt}} = 0,025 \text{ [V/A]}$$

Armonicile de tensiune ale traductorului se filtrează, cu o constantă de timp $T_{fi} = 2,5$ [ms]

(factor de atenuare 4,8 pentru frecvența de 300 Hz). Funcția de transfer a circuitului de măsură rezultă (neglijând inductanța suntului):

$$Y_{rt}(s) = \frac{K_{rt}}{1 + sT_{fi}}$$

În care: $T_{fi} = T_{fi}' + T_{fi}''$, unde $T_{fi}' = 1,1$ [ms] corespunde filtrului interior al traductorului, iar $T_{fi}'' = 1,4$ [ms] corespunde filtrului ce se va monta pe intrarea regulatorului.

Funcția de transfer a circuitului total, exterior regulatorului este de forma:

$$Y_{ext}(s) = \frac{K_{ext}}{1 + sT_{\Sigma i}} \frac{sT_m}{1 + sT_m + s^2T_mT_r}$$

În care $T_{\Sigma i}$ reprezintă suma constantelor de timp mici parazite din bucla de reglare a curentului (timpul mort al punții redresoare T_μ și constanta de timp T_{fi} a filtrului de pe calea de reacție).

$$T_{\Sigma i} = T_\mu + T_{fi} = 4,17 \text{ [ms]}$$

Deoarece $T_m \gg 2T_{\Sigma i}$ în cazul alimentării indusului prin redresoare comandate, expresia funcției de transfer se poate aproxima prin:

$$Y_{ext}(s) \approx \frac{K_{ext}}{(1 + sT_r)(1 + sT_{\Sigma i})}$$

Unde:

$$K_{ext} = K_{DCG} * K_p * \frac{1}{R_r} * K_{rt} = 8,953$$

Acordarea optimă a regulatorului curentului. Bucla de curent se optimizează prin folosirea criteriului modulului. Corespunzător funcției de transfer a obiectului reglat se va utiliza un regulator PI cu funcția de transfer:

$$Y_{PI}(s) = \frac{1 + \tau_1 s}{\tau_1 s}$$

În care:

$$\tau_1 = T_r = 120,5 \text{ [ms]}$$

$$\tau_1 = 2K_{ext} * T_{\Sigma i} = 74,6 \text{ [ms]}$$

Schema regulatorului PI este prezentată în figura 4:

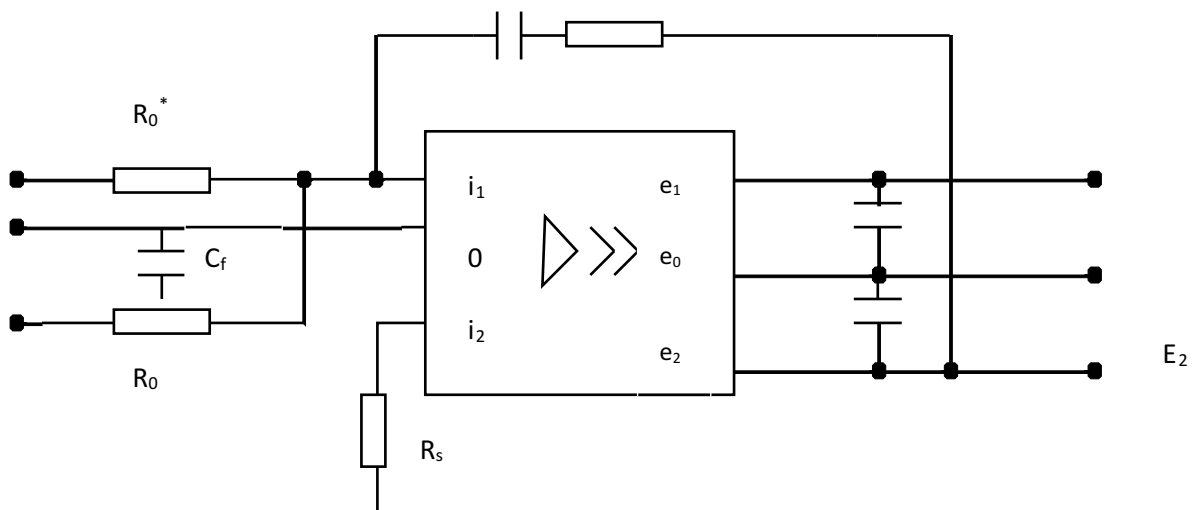

Figura 4. –Schema regulatorului PI al curentului

Reglarea
turației cu
limitarea
curentului
unui motor
de c.c.
alimentat pe
indus
prin
tiristoare

Pentru incarcarea nominala a traductorului de curent se alege $R_0 = 20 \text{ [K}\Omega\text{]}$. In acest caz rezulta :

$$C_1 = \frac{\tau_1}{R_0} = 6,02 \text{ [}\mu\text{F]}$$

$$C_f = \frac{T_{fi}'}{R_0 // R_0^*} = 0,1 \text{ [}\mu\text{F]}$$

$$R_1 = \frac{\tau_1}{C_1} = 20 \text{ [k}\Omega\text{]}$$

Rezistenta la intrarea I_1 a regulatorului este :

$$R_0' = \frac{U_{sat}}{U_{ilim}} R_0 = 22,93 \text{ [k}\Omega\text{]}$$

$$U_{sat} = 9 \text{ [V]}$$

$$U_{ilim} = 7,85 \text{ [V]}$$

Abaterea produsa de deriva termica a regulatorului UNIDIN raportata la intrare este de $0,15 \mu\text{A}/^\circ\text{C}$. La o variatie a temperaturii mediului ambiant cu $\pm 15^\circ \text{C}$ curentul variaza cu $\pm 2,25 \mu\text{A}$. Tinand cont si de variatiile in timp ale derivei la temperatura constanta , se poate considera acoperitor un curent de deriva de $\pm 5 \mu\text{A}$.

Atunci , tensiunea de deriva are valoarea :

$$R_0^* i_{der} = 0,115 \text{ [V]}$$

Procentual 1,27%, valoare admisibila.

Rezistenta de simetrizare a intrarilor regulatorului are valoarea:

$$R_s = R_0 // R_0^* = 10,68 \text{ [k}\Omega\text{]}$$

3.3. Bucla de reglare a turației

Motorul. Pentru motor se deduce functia de transfer:

$$Y_m(s) = k_m \varphi \frac{375}{GD^2} \frac{1}{s} = \frac{R_r}{K_e \varphi} \frac{1}{T_m s}$$

Bucla de reglare a curentului. Se va comporta ca un element avand functia de transfer echivalenta intregii bucle de curent optimizate :

$$Y_i(s) \cong \frac{I_{lim}}{U_{sat}} \frac{1 + sT_{fi}}{1 + sT_i}$$

Circuitul de masura al turației. Masurarea turației se face printr-un tahogenerator avand coeficientul de transfer K_{TG} , al carui semnal de iesire este introdus in regulator printr-un filtru T_{fn} :

$$Y_n(s) = \frac{K_{TG}}{1 + sT_{fn}}$$

Unde $K_{TG} = 0,1 \left[\frac{V}{\text{rot/min}} \right]$ iar $T_{fn} = 10 \text{ [ms]}$ se alege in scopul filtrarii componentelor alternative ale tensiunii tahogeneratorului.

Circuitul total , exterior regulatorului turației. Functia de transfer a circuitului exterior regulatorului turației:

$$Y_{\text{exn}}(s) = \frac{K_{\text{exn}}}{sT_m(1 + sT_{\sum n})}$$

In care :

$$K_{\text{exn}} = \frac{R_r}{K_e \phi} K_{TG} K_t = 1,33$$

Iar $T_{\sum n}$ este suma constantelor de timp mici, necompresibile , din bucla de reglare :

$$T_{\sum n} = T_t + T_{fn} - T_{fi} = 15,83 \text{ [ms]}$$

Acordarea optima a regulatorului turației. Pentru ca abaterea stationara sa fie nula cand perturbatiile se manifesta sub forma unor socuri de sarcina se alege un regulator PI conform criteriului simetric , cu structura speciala PD-I.

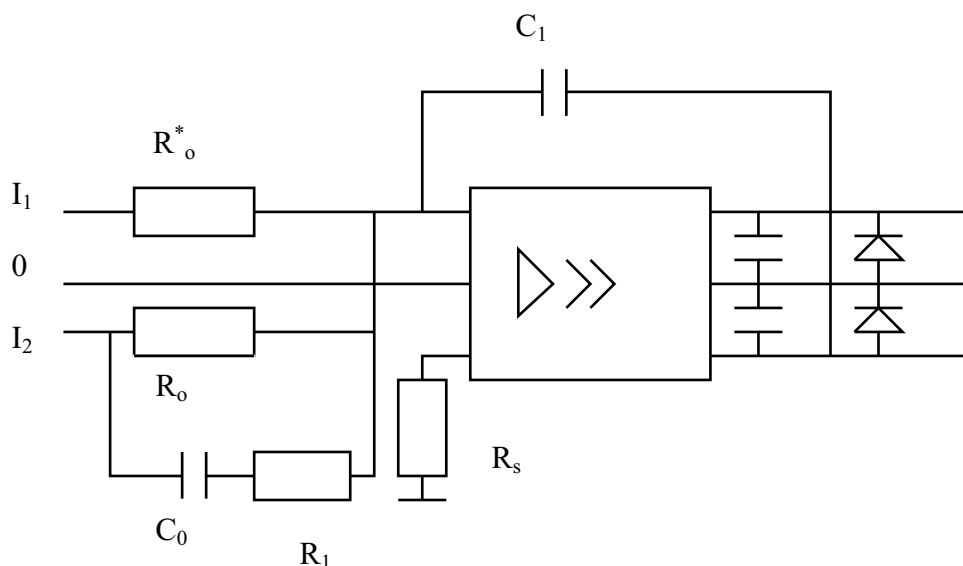

Fig.5 Schema regulatorului turației

Diodele d, montate pe iesirea regulatorului de turație , sunt impuse de necesitatea împiedicării încărcării condensatorului C_1 la inversarea sensului valorii impuse a curentului.

Valorile constantelor de timp τ_1 și τ_i corespunzător criteriului simetric sunt :

$$\tau_1 = 4T_{\sum n} = 63,32 \text{ [ms]}$$

$$\tau_i = 2K_{\text{exn}}T_{\sum n} \frac{\tau_1}{T_m} = 47,99 \text{ [ms]}$$

$$\omega_a = \frac{1}{2T_{\sum n}} = 31,58 \text{ [rad/s]}$$

Se dimensionează rezistența R_0 din intrarea regulatorului pe calea de reacție , astfel încât curentul de pe calea de reacție la turație nominală să fie mult mai mare decât curentul de deriva al regulatorului $i_{\text{der}} = 5 \text{ [\mu A]}$. Fie 10 [mA] acest curent. Rezultă :

$$R_0 = \frac{100F}{10mA} = 10 \text{ [k}\Omega\text{]}$$

$$C_0 = \frac{\tau_1}{R_0} = 6,3 \text{ [\mu F]}$$

Reglarea
turației cu
limitarea
curentului
unui motor
de c.c.
alimentat pe
indus
prin
tiristoare

$$R_f = \frac{T_{fn}}{C_0} = 1,58 \text{ [k}\Omega\text{]}$$

Rezistența în circuitul valorii impuse a turației R_0^* se determină din condiția ca la valoare maximă a tensiunii pe potentiometru (15 V) să rezulte tensiunea la traductorul de turație corespunzătoare turației nominale:

$$R_0^* = 15/100 \cdot R_0 = 1,5 \text{ [k}\Omega\text{]}$$

Rezistența de simetrizare are valoarea :

$$R_S = R_0 \quad R_0^* = 1,3 \text{ [k}\Omega\text{]}$$

Abaterea de deriva raportată la intrarea pe calea valorii impuse este :

$$R_0^* \cdot i_{der} = 7,5 \text{ [mV]}$$

valoare care raportată la tensiunea de 15 [V] corespunzătoare turației nominale reprezintă o abatere de 0,05 % din turația maximă, respectiv 1% din turația minimă.

La aceste abateri se mai adaugă și cea datorată variației de circa 1% a tensiunii de referință și eroarea tahogeneratorului, mai mică decât 0,1%. În total deci rezultă o abatere de sub 2% la turația nominală și 3% la turația minimă, îndeplinind condițiile din temă.

***Copiii secolului XXI -
o provocare nouă
pentru părinți și educatori***

**Suciu Petru Marius
Școala Generală Pui**

Făurindu-și în mod conștient existența, oamenii muncesc, se distrează și se odihnesc. Stabilesc relații de cooperare sau intră în conflict unii cu alții. Pe întreaga noastră planetă oamenii fac unul și același lucru: se adaptează condițiilor naturale și socio – culturale. Ceea ce face cineva – comportamentul său – nu este decât un răspuns la incitațiile mediului înconjurător. Tabloul personalității noastre se întregeste de-a lungul vieții, dobândesc relief trăsăturile psiho-morale individuale. În modul cum îndeplinim actele adoptative se reflectă indirect trăsăturile de personalitate.

Trăim într-o nouă epocă, un nou mileniu cu multe riscuri, dar și cu tot atâtea șanse. Până acum li s-a recomandat oamenilor ce să creadă și mai ales ce să gândească. Dar astăzi trăim alte vremuri. Sunt vremurile în care moralitatea, tradiția, cultura și altele asemănătoare nu mai au aceeași valoare ca în trecut. Este un mare rău pe de o parte, pentru că nimic nu mai e în ordine, dar pe de altă parte este și cea mai mare șansă ca să dispară "Vechiul" și să se nască "Noul". După unii, ordinea s-a născut odinioară din haos. Atunci când se naște noul, vechiul trebuie să dispară. Starea de destrămare a lumii vechi poate fi pe de o parte cea mai mare șansă pe care a avut-o vreodată această planeta, dar pe de altă parte poate reprezenta și o decădere absolută, depinde în ce direcție este condusă această putere care se eliberează, spre lumini sau spre întuneric.

Din experiența proprie, ca părinți și educatori și dintr-o parte a literaturii de specialitate și nu numai, aflăm tot mai des despre un nou fel de copii sau despre un nou fel de de problem ale părinților și educatorilor. Sunt dificultăți foarte caudate, atipice pentru generația noastră. A devenit clar faptul că în lume se nasc copii care se comport altfel și nu se mai încadrează în niște tipare ca generațiile dinaintea lor.

De ceva vreme stă în central atenției următoarea întrebare: ce se întâmplă de fapt cu copiii noștri și cu tineretul nostru? Tot mai mulți copii ne arată prin comportamentul lor că refuză normele date de societate. Ei îi conduc atât pe parinții lor, educatorii lor, cât și pe ceilalți din mediul în care trăiesc într-o mare derută. Neatenția, lipsa de concentrare și hiperactivitatea au devenit concept cunoscute. Nici percepția supranaturală, înalta intuiție sau talentul paranormal nu sunt rare. Înainte de toate, pretend linii clare, sentimente și granițe clare, discuții clare, iubire clară, disciplină clară și mai ales multă libertate.

În modul de gândire tradițional al societății există definițiile conceptelor de "normal" și "deviat". Dar ce este de fapt normal? Este șocant să vezi câți copii sunt considerați cu dereglări psihice când de fapt sunt talentați ca medium și cât de repede se întinde moda de a-l liniști cu medicamente. Este ca și cum ar exista un contract de a-l educa pe copii conform regulilor rigide ale societății, evitând orice procedee noi. Se pare că dezvoltarea și comportamentul acestor copii nu mai pot fi explicate numai prin dezvoltarea noastră social normal. Se află mult mai multe lucruri, mai ales, în spatele acestui comportament. Acești copii, numiți în literatură "copii-indigo" pare să fie copii care manifestă noi caracteristici și tipare de comportament diferite, în general, de cele din trecut.

În întreaga istorie a psihologiei au existat sisteme după care a fost clasificat comportamentul uman. Cu ajutorul acestor clasificări se încearcă să se identifice tipurile de comportament, modurile de acțiune și corelarea acestora. Pe lângă aceste sisteme psihologice de clasificare există și cele spiritual – metafizice, de exemplu astrologia care folosește drept criteriu semnele zodiacale.

În anul 1982, cromoterapeuta Nancy Ann Tappe a publicat o carte cu titlul "Înțelegeți viața voastră cu ajutorul culorilor", în care autoarea asociază diferite moduri de comportament cu anumite grupuri de culori. Ea este de părere că fiecare om are o culoare aparte a vieții sale, uneori chiar două sau mai multe culori. Un copil-indigo este, așadar, un copil care are culoarea vieții indigo (vizibilă în aura sa) și caracteristicile corespunzătoare acestei culori.

Autorii Lee Carroll și Ian Tober stabilesc următoarele caracteristici ale copiilor indigo:

1. Ei au sentimental că vin pe lume ca fiind "altețe regale", și adesea se și comport ca atare.
2. Au sentimental că "merită să existe pe acest pământ" și sunt surprinși dacă altcineva are altă părere.
3. Sentimental propriei valori este un subiect important pentru ei. Le spun foarte clar părinților lor "cine sunt".
4. Au probleme cu autoritatea absolută (nu suportă autoritatea fără explicații sau fără posibilitatea de a allege din mai multe variante).
5. Sunt anumite lucruri pe care refuză să le facă (de exemplu: le vine foarte greu să stea la coadă).
6. Se simt frustrați când sistemele sunt raționalizate și nu necesită o gândire creativă.
7. Ei văd adesea căi prin care pot fi abordate altfel anumite problem de acasă sau de la școală, și din acest motiv sunt adesea ca niște rebeli care nu accept disciplina.
8. Se integrează greu din punct de vedere social. Dacă în mediul în care trăiesc nu mai sunt și alții care au aceeași structură cu ei, atunci se pot ascunde în ei înșiși, având sentimental că nu sunt înțeleși de nimeni. Școala este privită de ei ca foarte dificilă din punct de vedere social.
9. Nu reacționează la actele de disciplină în care se încearcă să li se creeze un sentiment de vinovăție.

*Copiii
secolului XXI
- o
provocare
nouă pentru
părinți și
educatori*

10. Nu manifestă rețineri atunci când trebuie să spună clar de ce au nevoie.

În ultimii ani în activitatea mea profesională și în viața personal am întâlnit două cazuri concrete, care se încadrează în totalitate în aceste caracteristici. În relațiile cu cei doi, pentru a avea success în ceea ce urmăream, de foarte multe ori a trebuit să-i tratez ca pe niște adulți. În multe împrejurări i-am ținut la current cu ce aveam de gând să fac motivând acest lucru. Întotdeauna i-am respectat și am căutat să-i conving de anumite lucruri, nu să le ordon. Am căutat, pe cât este posibil să fiu pentru ei un exemplu pozitiv, aplicând în practică concept ca: morală, onoare, adevăr și corectitudine.

Modelul clasic și modelul modern în evaluare

**Suciu Marilena
Cursan Rodica
Școala Generală nr. 2
Hunedoara**

„Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori și, din acest punct de vedere, educația va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situație precisă, indicațiile generale date de cărțile de metodologie.”

Gaston Mialaret

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea și realizarea unei activități educaționale, se pune accent pe felul cum se desfășoară aceasta și implica probleme organizatorice, procedurale și materiale. Astfel apare termenul de „tehnologie didactică”, care acceptă două puncte de vedere; primul se referă la ansamblul mijloacelor audio-vizuale ce se utilizează în practica educativă, iar al doilea se referă la ansamblul structural al metodelor, mijloacelor de învățământ, al strategiilor de organizare a predării-învățării, puse în aplicație, în strânsă corelare cu obiectivele pedagogice, conținuturile transmise, formele de realizare a instruirii și modalitățile de evaluare.

Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaționale constituie metoda didactică. Specialiștii în metodologia didactică ne dezvăluie funcțiile specifice pe care le dețin metodele:

1. funcția cognitivă (metoda constituie calea de acces a elevului spre adevăr, a procedurilor de acțiune, spre însușirea științei și tehnicii, a culturii și comportamentelor umane, devenind astfel o curiozitate pentru el – cercetează, descoperă);
2. funcția formativ-educativă (metoda supune exersare și elaborarea diverselor funcții psihice și fizice ale elevului; se formează deprinderi, capacități, comportamente);
3. funcția instrumentală (metoda servește drept tehnică de execuție);
4. funcția normativă (metoda arată cum trebuie să se procedeze pentru obținerea celor mai bune rezultate);

Metodologia evoluează în timp, ca răspuns la dinamica schimbărilor ce se desfășoară în cadrul procesului instructiv-educativ. Calitatea unei tehnologii se măsoară în gradul de adaptare a acesteia la situațiile și exigențele noi, complexe ale învățământului contemporan.

O variantă de clasificare a metodelor educaționale se poate pronunța în jurul axei istorice:

1. metode clasice, tradiționale
2. metode moderne

1. MODEL DE REALIZARE A ÎNVĂȚĂRII

a) MODEL DE REALIZARE A ÎNVĂȚĂRII ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL TRADIȚIONAL

- memorarea și reproducerea (cât mai fidelă) a cunoștințelor transmise de cadrul didactic;
- competiția între elevi cu scop de ierarhizare;
- individual

b) MODEL DE REALIZARE A ÎNVĂȚĂRII ÎNTR-UN ÎNVĂȚĂMÂNT MODERN

- apel la experiența proprie;
- promovează învățarea prin colaborare;
- pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alții.

2. ACTIVITATEA CADRULUI DIDACTIC

a) ACTIVITATEA CADRULUI DIDACTIC ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL TRADIȚIONAL

AVANTAJE:

- asigură însușirea temeinică și sistematică a cunoștințelor predate

LIMITE:

- predă, expune, ține prelegeri;
- explică și demonstrează;
- limitează foarte mult activitatea elevilor (expunerea nu trebuie să depășească cel mult 30% în cadrul unei ore);
- lasă puțin timp de inițiativă elevilor, manifestat de regulă prin întrebări generatoare de explicații;
- elevii se află într-un raport de dependență față de învățător.
- impune puncte de vedere proprii;

*Modelul
clasic și
modelul
modern în
evaluare*

- se consideră singurul „expert” într-o problemă.
- deține adevărul (absolut);
- știe ce este adevărat sau fals, corect sau incorect, ceea ce trebuie să învețe elevul (ceea ce este „bun” pentru el).

b) ABILITĂȚILE CADRULUI DIDACTIC CARE PROMOVEAZĂ PREDAREA-ÎNVĂȚAREA PRIN COOPERARE ÎNTR-UN ÎNVĂȚĂMÂNTUL MODERN

- organizează și dirijează învățarea, o orchestrează și o regizează;
- facilitează și moderează activitatea de învățare;
- ajută elevii să înțeleagă lucrurile și să și le explice;
- responsabilizează elevii în vederea funcționării optime a grupului;
- formează, la elevi, unele abilități sociale care favorizează interacțiunea și cooperarea în realizarea învățării;
- acceptă și stimulează exprimarea unor puncte de vedere diferite într-o problemă;
- este partener în învățare.

3. EVALUAREA

Un rol important, în realizarea unei evaluări corecte și utile îl dețin metodele și tehnicile de evaluare. Acestea pot fi împărțite în :

Metode tradiționale : probe orale, probe scrise, probe practice.

Metode alternative: - observarea sistematică a comportamentului elevului ; investigația, proiectul, portofoliul, autoevaluarea, etc.

PORTOFOLIUL

Portofoliul presupune produse ale activității de învățare a elevilor; aceștia creează și selectează produsele, însoțindu-le de reflecții personale . Domeniul care a făcut obiectul de studiu al elevului a fost ales de el și sunt toate motivele să obțină performanțe în ceea ce privește cunoașterea acelu segment dintr-o materie de învățământ. pentru că elevii lucrează efectiv și personal ca să întocmească portofoliul, acest fapt îi conferă valoare instructivă. Pentru că permite profesorului ca, pe baza materialelor lucrate, să aprecieze activitatea elevilor, el deține și o valoare evaluativă importantă.

Integrarea copiilor cu c.e.s. în școlile de masă

Tărchilă Alina Cristina
Școala Generală "Andrei Mureșanu"
Deva

Prin această lucrare mi-am propus să studiez gradul de integrare a copiilor cu cerințe educative speciale în școlile de masă în urma implementării unui program de intervenție psiho-pedagogică. Pornind de la ipoteza că aceste programe influențează pozitiv integrarea școlară a copiilor cu C.E.S., am cercetat acest fenomen prin prisma a trei dimensiuni: integrarea în clasa de elevi, integrarea în structura activității școlare și integrarea în structura unității de învățământ.

1. În ceea ce privește **integrarea în clasa de elevi**, *statusul sociometric* al copiilor integrați din grupul experimental a fost semnificativ îmbunătățit în urma implementării programului de intervenție. Faza inițială a cercetării relevase un grad foarte mare de izolare în colectiv a elevilor integrați. Această situație a fost modificată pozitiv de aplicarea programului de intervenție, indicele de simpatie a colectivului față de individ crescând, în timp ce indicele de antipatie a obținut valori mult mai mici. Dovada reducerii gradului de izolare a elevilor cu C.E.S. în colectiv este dată și de creșterea expansiunii sociometrice pozitive în detrimentul celei negative. Toate acestea sunt rezultatele strategiilor de muncă în echipă promovate de programul de intervenție, strategii care au facilitat interrelaționarea între elevi în virtutea principiului utilității fiecărui membru al grupului.

2. Integrarea în structura activității școlare

Problema majoră, cea care a constituit și motivul inițierii acestui experiment, a fost eșecul școlar marcant ce caracteriza categoria copiilor cu C.E.S. integrați în Șc. A.M. În acest sens, integrarea în structura activității școlare este marcată de eliminarea tuturor cazurilor de repetenție, o dată cu îmbunătățirea pe ansamblu a mediilor la limba română și matematică. Se păstrează încă un număr destul de mare de medii de suficient, factorul timp și continuarea programului de intervenție fiind elementele care vor hotărî evoluția viitoare a acestora.

În concordanță cu *ameliorarea rezultatelor școlare* și diminuarea izolării elevilor integrați, *s-a îmbunătățit și frecvența* prin scăderea pronunțată a numărului de absențe nemotivate.

Pe lângă marginalizarea manifestată de elevi în raport de colegii lor integrați, cercetarea a semnalat un înalt grad de izolare chiar și în cadrul activităților didactice. Ipoteza cercetării este însă confirmată încă o dată de *creșterea participării la lecție* la inițiativa elevului, corelată cu scăderea non-participării pasive și active. *Comportamentul de răspuns la sarcinile de învățare* e marcat de scăderea rezolvărilor incorecte și îmbunătățirea gradului de rezolvare cu ajutorul cadrului didactic.

3. Integrarea în structura unității de învățământ

Pentru un proces de integrare eficient, structura unității de învățământ trebuie să respecte cerințele învățământului integrat. În România, deși legislația în vigoare promovează integrarea elevilor cu C.E.S. în învățământul de masă, majoritatea școlilor prezintă multiple curențe la nivelul culturii, al politicii și al practicii incluzive, element relevant și de rezultatele obținute în faza inițială a cercetării.

Implementarea programului de intervenție a determinat o serie de modificări în această direcție. Astfel, se constată o îmbunătățire în ceea ce privește modul de percepere a diversității în mediul școlar, în sensul că diferențele interindividuale sunt acum considerate resurse de valoare ce trebuie respectate și valorificate adecvat. Politica de includere fizică a tuturor elevilor depășește faza de impunere devenind un act conștient și acceptat de o mare parte a elevilor și cadrelor didactice.

Una din realizările cele mai importante ale implementării programului de intervenție este adaptarea activității didactice la nevoile copiilor cu C.E.S. Această adaptare a necesitat în primul rând o fundamentare teoretică, în condițiile în care rezultatele cercetării în faza inițială au confirmat necesitatea familiarizării cadrelor didactice cu strategiile specifice educației integrate.

Progrese semnificative au fost înregistrate la nivelul parteneriatelor, reprezentând structuri de bază ale unui proces de integrare viabil. Întregul demers integrativ este structurat pe baza unor strategii cooperative pornind de la elaborarea programelor de intervenție în echipe multidisciplinare, continuând cu parteneriatul activ cu părinții, colaborarea permanentă între cadrele didactice implicate și, nu în ultimul rând, colaborarea între elevi.

Trebuie subliniat însă faptul că cercetarea s-a bazat pe un eșantion mic care nu poate fi considerat reprezentativ pentru întreaga categorie de copii cu cerințe educative speciale de ciclul primar. De aceea, pentru ca rezultatele să fie confirmate, este necesar ca acest program să fie aplicat la nivelul mai multor școli din țară, eventual printr-o colaborare în cadrul unor parteneriate școlare.

Cât privește limitele, am vrea să amintim pregătirea inițială deficitară a cadrelor didactice în domeniul educației integrate, cât și necesitatea existenței în fiecare școală a unui psihopedagog și a unui profesor de sprijin. Pe parcursul derulării programului dotarea materială deficitară existentă în școli a constituit o altă piedică, îngreunând atât activitatea cadrului didactic, cât și cea a elevilor integrați.

Integrarea școlară a acestei categorii de elevi este însă o problemă care suscită o serie de polemici susținute de adepții și adversarii integrării. Indiferent însă de argumentele pro și contra integrare, eterogenizarea clasei integrate este aceeași

cu eterogenizarea societății din afara școlii integrate care nu poate fi ignorată fără efecte negative majore în contradicție cu principiile societății moderne bazate pe toleranță și acceptarea diversității ca resursă de valoare.

BIBLIOGRAFIE

- BAKER, E., T., WANG, C., WALBERG, H., J.: *The effects of inclusion on learning*, Educational Leadership, Cluj-Napoca, BCU Expanded Academic ASAP, Dec.-Ian. 1994, v52, n4, p.33 (3).
- CIPANI, E.: *Inclusive education: what do we know and what do we still have to learn?*, în *Exceptional Children*, Cluj-Napoca, BCU Expanded Academic ASAP, March – April, 1995 v61 n5 p.498 (3).
- VAN DYKE, R., STALLINGS, M., A., COLLEY, K: *How to build an inclusive school community: a success story*, Cluj-Napoca, BCU Expanded Academic ASAP Phi Delta Kappan, Feb. 1995 v76 n6 p.475.
- GARTNER, A., LIPSKZ, K., D.: *Inclusive education*, Cluj-Napoca, BCU Expanded Academic ASAP Social Policy, Spring, 1998, v28 n3, p73 (3).

Însușirea ortogramelor prin diferite tipuri de exerciții

**Tripa Felicia
Tripa Gabriel
Școala Generală "Andrei Mureșanu"
Deva**

Scurt istoric al sistemelor de scriere cu alfabet latin

Evoluția ortografiei române cu litere latine a urmat constant calea simplificării, apropiindu-se, pe cât posibil, de rostirea cultivată.

Între anii 1860 și 1862, se introduce alfabetul latin ca formă oficială de scriere a limbii române în toate provinciile românești. Oficializarea alfabetului latin determină o preocupare intensă pentru stabilirea normelor ortografice. Până în anul 1881, când Academia Română votează primul sistem ortografic oficial, cu caracter obligatoriu în școlile românești, ortografia românească cu litere latine era mai puțin unitară și avea un pronunțat caracter etimologic.

În anul 1881 se creează în ortografie un compromis între etimologism și fonetism. Titu Maiorescu a avut un rol hotărâtor în această privință.

Următoarele reforme ortografice ale Academiei Române imprimă ortografiei românești caracterul fonetic. Ortografia adoptată în 1904 avea la bază un fonetism temperat „din necesități etimologice”, iar din 1932 bazele fonetice ale ortografiei se accentuează tot mai mult. Principiul fonetic era atât de puternic, încât Academia Română era pe punctul de a înlătura litera *â* din alfabet, considerând că reprezintă același sunet ca și litera *î*. Acest lucru se realizează odată cu reforma ortografică din 1953. Litera *â* va fi reintrodusă în alfabet în 1965 și folosită în cuvântul român și familia acestuia, iar din 1993 s-a revenit la norma din 1932 în utilizarea grafemului *â*.

De la reforma ortografică din 1953 au trecut peste 50 de ani. Privind în urmă, vom constata că între reformele ortografice anterioare au existat perioade mai scurte de timp, cea mai lungă fiind de 28 de ani (1904-1932). Chiar dacă ortografia oficială din 1953 a fost modificată pe parcurs, cele mai importante intervenții fiind cele din 1965 și cele din 1982, prin care s-a încercat rezolvarea aparentă a unor probleme existente, intervalul care s-a scurs a scos la lumină o serie de inconsecvențe care-și așteaptă rezolvarea.

Hotărârea din 1993 prin care Academia Română a decis revenirea la *sunt*, *suntem*, *sunteți*, și la *â* în interiorul cuvintelor, nu a contribuit la atenuarea tensiunilor, ci le-a amplificat. Academia a complicat lucrurile în loc să le simplifice. Lupta dintre *î* și *â* începuse în 1904, câștigă avânt când o parte (era nevoie de două litere: *î* și *â*), când cealaltă (fiindcă notează un singur fonem, e suficient o singură literă, preferabilă fiind *î*). Direcția impusă în 1953 a fost fermă la început, ca apoi să se dovedească mai puțin consecventă, acceptând reintroducerea lui *â* în alfabetul românesc și reinstalând disensiunile dintre cele două opinii.

În privința ortografiei, e simplu de observat că rămâne în urma ortoepiei. Diverși factori contribuie la schimbarea permanentă a rostirii, la evoluția ei, dar ortografia e mai stabilă, având un pronunțat caracter istoric. Ortografia este cea care dă limbii unitate și continuitate, de aceea normele ortografice nu pot fi schimbate la intervale prea mici de timp. Punerea în acord a ortografiei cu rostirea îngrijită, literară, la anumite intervale de timp e mai mult decât necesară.

Probleme privind predarea ortografiei în școală

Învățarea ortografiei este legată de predarea gramaticii, dar și de întreaga activitate dusă în cadrul predării limbii și literaturii române în școală, al cărei scop esențial este cultivarea exprimării scrise și orale a elevilor. Ei trebuie să-și dea seama că scopul învățării scrierii corecte nu este numai de a putea să scrie fără greșală după dictare, ci de a învăța să-și exprime în scris ideile și sentimentele lor, clar și corect formulate, pentru ca oricine ar citi textele scrise de ei să le poată înțelege cu ușurință.

Profesorul trebuie să le arate elevilor că înțelegerea conținutului unui text depinde, în mare măsură, de ortografia lui, întrucât numai așa se pot desluși cuvintele și determina propozițiile și frazele. Dacă elevii își vor da seama de necesitatea stăpânirii normelor ortografice, interesul pentru studiu și însușirea lor se va mări și-i va face să depășească greutățile care stau în calea formării deprinderilor de scriere corectă.

Elevii trebuie să dețină cunoștințe temeinice de fonetică și morfologie, pentru ca munca de predare a ortografiei să fie mai ușoară, iar elevii să-și însușească în mod logic normele de scriere corectă.

De asemenea, învățarea ortografiei trebuie îmbinată cu activitatea pentru dezvoltarea exprimării orale a elevilor, fiindcă nu poate să existe scriere corectă fără înțelegerea sensului și a structurii vorbirii.

Profesorul trebuie să-și organizeze munca de predare a ortografiei ținând seama de următorii factori:

- să analizeze cu elevii formele gramaticale care stau la baza regulilor ortografice, pentru ca însușirea acestora să fie conștientă;
- să formuleze reguli ortografice cât mai simplu și mai clar;
- să dea o deosebită importanță învățării regulilor ortografice de către elevi și, mai ales, aplicării lor în practică;

**Însușirea
ortogra-
melor prin
diferite
tipuri de
exerciții**

- să facă cât mai des controlul aplicării regulilor în toate lucrările elevilor;
- să lărgască continuu vocabularul elevilor, urmărind și însușirea scrierii corecte a cuvintelor învățate.

Pentru ca învățarea ortografiei să fie eficientă, profesorul trebuie să folosească metode și procedee adecvate scopului urmărit: acela de a asigura o însușire conștientă a scrierii corecte.

Predarea ortografiei impune, pentru obținerea unor bune rezultate, să se acorde un loc important învățării regulilor ortografice. Elevii trebuie să cunoască temeinic principalele reguli ortografice, iar pentru restul normelor și îndeosebi pentru situațiile mai dificile să fie deprinși să folosească dicționarele și îndreptările ortografice.

În predarea regulilor mai complicate, se va urmări ca elevii să înțeleagă și să-și însușească, pe rând, fiecare parte componentă a regulii respective. De exemplu, atunci când se învață scrierea cu diftongul ie: la începutul cuvântului (ieftin, ieri etc.), în mijlocul sau la sfârșitul cuvântului (la începutul silabei, care urmează după vocală – creier, cheie etc.), după consoane (fier, piesă etc.), se va explica pe rând fiecare situație.

Când se predă o regulă, este necesar să se înlăture orice posibilitate care i-ar influența pe elevi să facă asocierii greșite. Astfel, în predarea scrierii corecte a prefixelor des, dez; răș, răz, profesorul trebuie să atragă atenția elevilor asupra greșelilor pe care le-ar putea face dacă ar aplica regula la cuvinte care nu sunt formate cu ajutorul prefixelor respective, deși poziția sunetelor este aceeași: desluși, rășări etc.

După predarea unei reguli ortografice, profesorul este obligat să verifice nu numai memorarea ei de către elevi, ci și dacă aceștia au dobândit deprinderea de a o aplica în scris, în cele mai variate situații. De asemenea, se vor face și exerciții privind un grup de reguli legate de un capitol oarecare din fonetică sau morfologie. Elevii vor fi deprinși să se orienteze repede în scris și să stabilească ce regulă e necesară în fiecare caz. Ei trebuie formați pentru a observa greșelile ortografice din propriul lor scris, ca și din acela al colegilor. Acest lucru se poate realiza în cadrul analizei și corectării unor dictări sau a unor lucrări executate de elevi acasă.

Prin învățarea ortografiei, elevii vor înțelege principiile care stau la baza acestora și-și vor da seama de sistemul unitar al limbii.

Munca de corectare a greșelilor ortografice a elevilor nu se mărginește la o simplă verificare a caietelor și la lecțiile de discutare a greșelilor. Constatarea că elevii fac greșeli de ortografie trebuie să-l determine pe profesor să-și analizeze, în primul rând, propria sa muncă. El va determina cauzele care au dus la greșelile ortografice ale elevilor săi. Numai profesorul care-și cunoaște bine clasa poate să-și dea seama când un elev a greșit din neatenție și când din neștiință, din lipsa unor deprinderi trainice de scriere corectă.

Greșelile de ortografie se datorează unor cauze diverse:

- subaprecierea, de către profesor și elevi, a importanței exercițiilor orale și scrise în învățarea limbii române;
- lipsa de legătură dintre diferitele capitole ale gramaticii;
- alegerea de către profesor a unor texte cu un conținut neinteligibil pentru elevi și nepotrivite pentru exerciții ortografice;

- alegerea unor text care cuprind cuvinte și forme nestudiate sau ortograme prea grele pentru stadiul de pregătire la care au ajuns elevii;

- reguli ortografice formulate neclar și insuficient explicate;
- necorectarea tuturor temelor scrise ale elevilor;
- oboseala, emoțiile sau defectele de vedere ale unor elevi;
- neînțelegerea cuvântului pe care îl scriu;
- pronunțarea greșită, regională a cuvântului dictat.

Profesorul știe care elevi și în ce situații ar putea să greșească și, de asemenea, știe când, pe cine și unde anume să prevină ca să nu facă greșeli. În cazul temelor date elevilor pentru a le efectua acasă, profesorul trebuie să-i pregătească pe elevi oral sau chiar să scrie pe tablă, dacă socotește că este nevoie, cuvinte și forme mai grele care apar în temă. Astfel, va preveni eventualele greșeli.

Profesorul trebuie să ia unele măsuri speciale în legătură cu elevii a căror exprimare prezintă particularități regionale. Ținând seama de acestea, va folosi diferite mijloace pentru a le corecta.

În munca de corectare, de clasificare și de evaluare a greșelilor de ortografie din lucrările elevilor, profesorul trebuie să țină seama de următoarele elemente:

- când corectează caietele elevilor să nu-i scape nici o greșeală;
- să clasifice și să evalueze greșelile în funcție de gravitatea lor, de felul lucrării: copiere, dictare, compunere etc. și de nivelul de cunoștințe și de deprinderi ale fiecărui elev;
- să analizeze cauzele care au provocat comiterea greșelilor.

Elevii de gimnaziu trebuie să-și dea seama ei înșiși de greșeală și să-și corecteze singuri. Pentru a atrage atenția asupra greșelilor întâlnite, profesorul va scrie pe marginea caietului un cuvânt cu ortografie similară, deci regula se va concentra într-o formulă (de exemplu, dacă elevul a scris ușe / coaje, în loc de ușă / coajă, profesorul notează pe marginea caietului: după ș, j se scrie ă); în cazul omiterii dintr-o dictare a unor litere sau cuvinte, se folosește un semn convențional (un V sau un radical) etc. În nici un caz, corectura nu se va mărgini la schimbarea literelor greșite, ci se va da forma corectă întregă a ortogramei. Numai așa elevii își vor însuși conștient ortografia și își vor sporii atenția pentru un scris îngrijit și corect.

Cele mai grave sunt greșelile care denaturează sensul cuvintelor în propoziție, cum sunt, de pildă, schimbarea terminațiilor substantivelor, ale verbelor, omiterea articolului, omiterea liniuței de unire, scrierea greșită a adverbilor, a prepozițiilor, a numelor proprii, a cuvintelor compuse, folosirea altor consoane sau vocale în scrierea unor cuvinte (coaie în loc de coajă) etc.

Corectarea greșelilor de orice fel în lucrările scrise trebuie să contribuie la îndreptarea lor, de aceea profesorul va însoți observațiile sale cu indicarea unor exerciții în vederea înlăturării lipsurilor constatate. Dacă elevul a scris greșit infinitivul verbelor de conjugarea a IV-a (cu doi i în loc de unul singur), profesorul îi va da ca temă să scrie propoziții cu infinitivul, indicativul viitor și optativul prezent a trei sau patru verbe de această conjugare. Dacă este cazul, tema se poate completa cu formularea a trei – patru propoziții cu același verb la persoana I a perfectului simplu (a veni – Eu venii la tine; a citi – Eu citii cartea etc.). Un alt tip de exercițiu pentru corectarea unei greșeli întâlnite într-o lucrare este și descompunerea cuvântului în părțile lui componente. De exemplu, dacă elevul a scris substantivul articulat copiii numai cu doi i, se cere să-l analizeze. El va motiva că primul i este marca pluralului, iar al doilea este articol. Profesorul îi va explica că primul i aparține rădăcinii cuvântului (copil), al doilea este marca pluralului, iar al treilea (care îi lipsește) este articol.

Sunt necesare și temele individuale pentru acei elevi care fac anumite greșeli, diferite de cele comune clasei întregi. El va alcătui un sistem de exerciții, care să-l ducă, treptat, pe elev la dobândirea deprinderilor ortografice, însușite de restul elevilor din clasă. E necesar ca profesorul să urmărească dacă elevul a reușit să-și formeze deprinderea de a scrie corect, nu numai în exercițiile date, ci și în celelalte lucrări, în scrierea independentă.

Calitățile și lipsurile fiecărui elev la lecțiile de limbă și literatură română vor fi controlate permanent. Cea mai bună formă de evidență a acestui control o constituie fișa individuală a fiecărui elev, în care profesorul notează toate observațiile sale cu privire la munca elevului și la rezultatele obținute.

Un rol important în însușirea ortografiei îl constituie și imaginile vizuale. Pentru a intensifica perceperea grafiei cu ochiul și pentru a asigura durabilitatea memorării ei, se vor folosi diferite procedee: sublinierea, scrierea cu cretă colorată, încadrarea în cercuri, pătrate, așezarea într-un anumit fel a cuvântului în spațiu (scrierea mai rară a literelor) etc.

Pentru învățarea ortografiei sunt necesare și materialele didactice (planșe). Acestea trebuie să fie simple, clare, scrise cu litere cât mai vizibile.

Folosirea diferitelor tipuri de exerciții pentru formarea deprinderilor ortografice trebuie să constituie o preocupare permanentă pentru profesorul de limba română, care își va desfășura activitatea în acest domeniu potrivit conținutului muncii și nivelului clasei sale.

Exercițiile sunt o formă de antrenament sistematic și organizat. Acestea variază în funcție de problemele pe care le pun ortogramele de învățat.

a. Exerciții de grupare

Exemple:

- Să se grupeze următoarele substantive în două categorii: articulate cu articol hotărât și nearticulate: barcagii, colegii, copii, elevii, fii, frații, hangii, miniștrii, muncitorii, oamenii, munții, profesorii, scatii, tinichigii, țărani.

- Să se grupeze, după modul în care liniuța poate fi desființată sau în care desființarea nu este posibilă, următoarele construcții: de-ar veni, intră-n casă, cheamă-l, a văzut-o, c-un om, m-am gândit, pe-afară, s-a sfârșit, înnoptându-se, bine-ai venit, iar în cazurile cu liniuță obligatorie să se scrie formele accentuate ale pronumelor (unde e cazul).

b. Exerciții de motivare

Exemple:

- Să se explice de ce primele adjective compuse se scriu cu liniuță de unire, iar celelalte sudate: propriu-zis, roșu-portocaliu, fizico-chimic, nord-american, binemeritat, cuminte, nemaiauzit, nemaivăzut.

- Să se motiveze scrierea cu literă mare și cu literă mică a cuvintelor următoare: Anul Nou, Unirea Principatelor, Ministerul de Externe, România liberă, râul Olt, Banca Comercială Română, Gazeta sporturilor, munții Bucegi.

c. Exerciții de diferențiere

Exemple:

- Să se precizeze de ce situațiile următoare sunt numai asemănătoare nu și identice: Muntele Roșu / muntele Ceahlău; Râul Doamnei / râul Milcov; Insula Șerpilor / insula Corsica; Lacul Roșu / lacul Bâlea.

- Să se diferențieze prin opunere scrierea după ș și j a cuvintelor: ușă, așază, blăjean, coajă, vâjâie, greșeală, fâșâit, jale.

d. Exerciții de modificare

Exemple:

- Să se formeze de la numerele cardinale cinci, șase, douăzeci numerele ordinale și să se motiveze ortografia acestora.

- Să se adapteze cuvintele din paranteză la context, după indicațiile date (când apar) și să se explice ortografia lor: (Om – pl.), vitele și (câine – pl.) dormeau (obosit). (Plop – pl.) își mișcau ușor frunzele.

e. Exerciții de completare

Exemple:

- Să se înlocuiască liniuța cu litera omisă și să se motiveze completarea: ziua ace-a, copiii ace-a, ace-ași temă, ace-

**Însușirea
ortogra-
melor prin
diferite
tipuri de
exerciții**

ași copii, acelu-ași copil.

- Să se înlocuiască punctele de suspensie prin cuvintele cerute de contextul gramatical și să se termine fiecare început de frază, motivând înlocuirile și explicând situațiile de ortografie apărute: Prietenul pe care...a întâlnit; Cartea pe care am citit...; Mașina pe care ai dregat...; Pomii pe care...au îngrijit; Grădinile cărora...au înflorit trandafirii.

f. Exerciții de exemplificare

Exemple:

- Să se alcătuiască trei propoziții cu adjective în care se păstrează alternanța z/j, folosite la plural și alte trei cu adjective în care alternanța nu s-a păstrat, folosite tot la plural.

- Să se dea zece exemple de substantive care denumesc ființe de gen masculin și să se scrie / rostească fiecare cuvânt însoțit de mulți, respectiv de toți, comparând formele obținute.

g. Exerciții de construire a unui enunț după cuvinte date

Exemple:

- Să se construiască propoziții în care substantivele poezie, construcție, familie, istorie, linie să fie însoțite, pe rând, de multe, respectiv unei și să explice ortografia acestora.

- Să se alcătuiască enunțuri în care să fie folosite verbele apropiat, împrăștiat, întârziat, speriat, zgârit la timpul prezent, persoana I, singular și persoana a II-a, singular și să se explice ortografia acestora.

h. Compuneri cu temă de ortografie

Exemple:

- Să se elaboreze o compunere în care să se relateze la perfectul compus sfârșitul unei excursii, folosindu-se următoarele verbe reflexive: a-și aminti, a se arăta, a se așeza, a se bucura, a se gândi, a se grăbi, a se minuna, a se pregăti, a se uita, a se urca.

- Să se descrie, într-o compunere, o grădină zoologică, în care numele animalelor să fie folosite cu predilecție la plural, cu funcție de subiect și de complement direct și să se explice ortografia numelor de animale folosite – îndeosebi a substantivelor masculine.

i. Exerciții de educarea auzului și a pronunției

Exemple:

- Să se pronunțe corect pluralul următoarelor substantive: chinez, japonez, francez.

- Să se rostească corect indicativul prezent (persoana I, singular și persoana a III-a, singular) al următoarelor verbe: a acoperi și a suferi.

j. Exerciții de educare a percepției limbajului

Exemple:

- Să se completeze finalul cuvintelor scrise cu linioară, astfel încât propozițiile să comunice două informații diferite și să se precizeze cum anume se deosebesc în scris aceste două informații: Ei sunt bolnav-; Au rămas leneș-; Culege fructe coapte din pădure; Elev- sunt toți; Vin toți copii- de la școală.

- Să se scrie propozițiile / frazele corespunzător cu fiecare fel de a rosti și să se precizeze în ce constă deosebirea de ortografie dintre o propoziție / frază și alta: Miii și miicheltuește; larcere; L-am găsit și lascăldat; M-ai dus și maiobosit.

k. Exerciții structurale de repetiție

Exemple:

- Să se rostească corect perechile: ied / educat; erou / ieri; iepure / epopee; efect / ieftin, ecou / este, elan / el.

- Să se repete corect perechile contrastante: baie aerisită, o femeie pe alee, proiect de poezie, poleială ideală, creat și întemeiat, siluetă de statuie, poet de nevoie, scânteie violacee.

l. Exerciții structurale de substituție

Exemple:

- Să se înlocuiască persoana celui la care se referă acțiunea I-am scris cu formele ție, vouă, lor, mie, ei.

- Să se înlocuiască formele din paranteză cu variantele corespunzătoare:

(Pe el)	a văzut	dând	(mie)	
(Pe ei)				(ție)
(Pe ea)				(lui)
(Pe ele)				(nouă)
				(vouă)
				(lor)

m. Exerciții structurale de transformare

Exemple:

- Să se transforme propozițiile exclamative cu sens negativ în răspunsuri afirmative: Nu mă aștepta!; Nu-l opri!; Nu te lăuda!; Nu vă despărțiți!.

- Să se adauge, răspunzând la întrebări, adjectivul pronominal nehotărât toți substantivelor: Ai nevoie de bani?; Au nevoie de zidari?; Au nevoie de cizmari?; Au nevoie de croitori?.

n. Exerciții de motivare a normelor

- Să se sublinieze varianta corectă și să se motiveze alegerea:

Caietul este al elevului. / caietul este a elevului.

El însăși / el însuși.

Ele însele / ele înseși.

Tu să fii cuminte / tu să fi cuminte.

Tu să știi / tu să ști lecția.

Nu fi rău / nu fii rău.

El se așează / el se așază.

A creea / a crea.

Noi creiem / noi creăm.

El să aibă grijă / el să aibe grijă.

Tivul rochiei / tivul rochii.

Marginea Timișoarei / marginea Timișorii.

Pentru formarea deprinderilor de scriere corectă, se mai folosesc dictarea și copierea.

Bibliografie

- Academia Română, Îndreptar ortografic, ortoepic și de punctuație, București, 1965;
Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan”, Îndreptar ortografic, ortoepic și de punctuație, ediția a V-a, București, 1997;
Academia Română, Institutul de Lingvistică din București, Îndreptar ortografic, ortoepic și de punctuație, București, 1971;
Academia Română, Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române, Editura Academiei Republicii Socialiste România, București, 1982; ediția a II-a, revizuită și completată, București, Editura Academiei, 2005;
Academia Română, Micul dicționar ortografic, ediția a II-a, București, 1954;
Academia Română, Regulele ortografice. 1904, București, 1904;
Academia Română, Reguli ortografice. 1932, București, 1932;
Avram, Mioara, Ortografia pentru toți, București, Editura Academiei, 1990;
Avram, Mioara, Aspecte controversate ale normelor ortografice ale limbii române, în LR, 1983, nr. 1;
Beldescu, George, Ortografia în școală, Editura didactică și pedagogică, București, 1973;
Berca, Ion, Metodica predării limbii române, vol. II. (Gramatică, ortografie și punctuație; dezvoltarea exprimării orale și scrise), Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;
Gaur, Alexandru, Ortografie, în Puțină gramatică, vol. al II-lea, București, 1988;
Hristea, Theodor (coordonator), Sinteze de limba română, ediția a III-a, București, Editura Albatros, 1984;
Moldoveanu, Gheorghe, C., Ortografia limbii române. Privire istorică, Editura Universității „Ștefan cel Mare”, Suceava, 2000;
Nica, Melente, Cureteanu, Silviu, Predarea ortografiei în gimnaziu, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1980;
Șuteu, Flora, Șoșa, Elisabeta, Ortografia limbii române. Dicționar de reguli, București, Editura Floarea Darurilor – Sacculum, 1996.

Vasiu Claudia Dorina
Colegiul Tehnic "Matei Corvin"
Hunedoara

Evaluarea cunoștințelor de biologie cu elemente de genetică umană

Pentru studiul modalităților de evaluare a elevilor la disciplina biologie m-am oprit asupra unei noi metode de evaluare în învățământul românesc, este vorba despre metoda „STEP BY STEP”. Această metodă constă în studierea efectelor tratării diferențiate a elevilor asupra rezultatelor la învățătură în condiții metodologice specifice acestei alternative educaționale.

Primul pas a fost stabilirea obiectivelor operaționale :

O1-să evidențeze relația cauzală dintre tratarea diferențiată a elevilor în cadrul orelor de biologie și reușita școlară.

O2-să construiască strategii adecvate de învățare în raport cu posibilitățile interne ale elevului.

O3-să detecteze dificultăți la învățătură ale elevilor prin utilizarea fișelor de observație.

O4-să ilustreze evoluția pregătirii elevilor pe o perioadă delimitată de instruire.

Am emis o așa zisă „ipoteză de cercetare” și anume am mizat pe faptul că tratarea diferențiată favorizează mai mult reușita școlară comparativ cu abordarea frontală a învățării lecțiilor de biologie. Problema va fi studiată în cadrul alternativei educaționale „step by step”, deoarece oferă un cadru metodologic favorabil diferențierii și chiar individualizării procesului de învățare.

Un alt pas a fost stabilirea duratei:

Cercetarea s-a desfășurat pe parcursul primelor 4 luni de școală din al doilea semestru al anului școlar 2007-2008, respectiv lunile ianuarie-aprilie. În ultimele 2 luni s-a practicat, predominant, învățarea de tip frontal, iar în următoarele 2 luni s-a introdus învățarea diferențiată, ținând cont de particularitățile individuale ale elevilor și de dificultățile la învățătură ale acestora.

S-a elaborat un sistem de probe scrise, un număr de itemi care studiază evaluarea procesului;

S-au reținut și s-au consumat două teste edificatoare evoluției elevilor: testul de evaluare inițială și testul de evaluare finală.

Eșantionul cuprinde elevi ai clasei a IX-a, liceu din cadrul Colegiului Tehnic „Matei Corvin” Hunedoara. Elevii provin de la diferite școli generale din municipiul Hunedoara dar și din localitățile învecinate. Diversitatea persistă și în mediul social din care provin acești elevi ai colegiului.

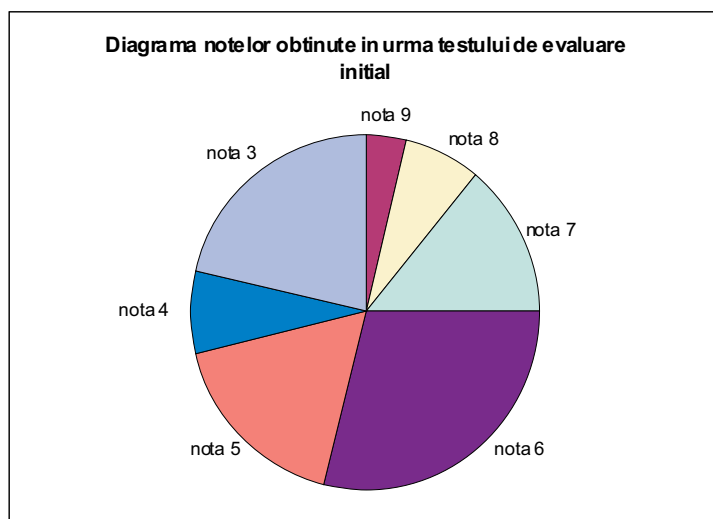
Prezentarea și interpretarea datelor:

Evaluând rezultatele obținute de elevi în urma testelor de evaluare date putem observa o creștere semnificativă în ceea ce privește nivelul de învățare.

Rezultatele obținute în urma testului de evaluare inițial arată așa:

Nota obținută	Număr de elevi ce au obținut nota (total 28 de elevi)
10	-
9	1 elev
8	2 elevi
7	4 elevi
6	8 elevi
5	5 elevi
4	2 elevi
3	6 elevi

Pentru o vizualizare corespunzătoare am optat pentru întocmirea unei diagrame.

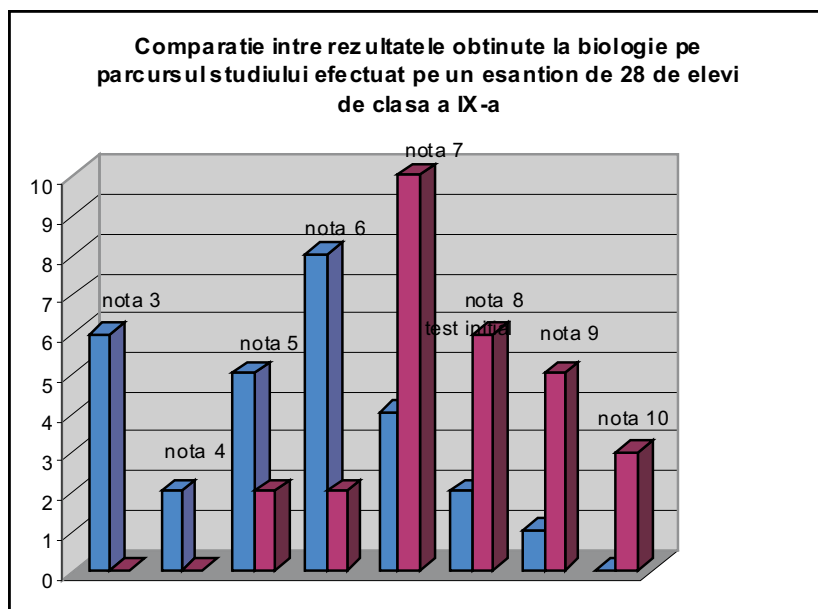
Iar rezultatele testului de evaluare finală sunt următoarele:

Nota obținută	Număr de elevi ce au obținut nota (total 28 de elevi)
10	3 elevi
9	5 elevi
8	6 elevi
7	10 elevi
6	2 elevi
5	2 elevi
4	-
3	-

Comparând rezultatele se poate observa că în primul caz media obținută pe clasă este de 5,42(M1), iar în al doilea caz media este 7,67(M2).Așadar se observă o creștere a randamentului școlar cu 2,25%.

$$M2 - M1 = 7,67 - 5,42 = 2,25$$

Studiul necesită observarea unui grafic cu aceste variații pozitive a rezultatelor la învățătura ,în cadrul orelor de biologie,putând să-l încadrez în grupa reușitelor școlare.

Concluzii:

Studierea atentă a rezultatelor elevilor prin analiza ,compararea ,clasificarea ,corelarea lor evidențiază cu certitudine evoluția ascendentă a subiecților ,progresul în activitatea de învățare a noțiunilor de biologie în special a celor de genetică umană.

Inovația introdusă în procesul de predare – învățare ,respectiv tratarea diferențiată ,își justifică pe deplin contribuția la diminuarea treptată a rămânerii în urmă la învățătură și implicit, obținerea succesului școlar. Ipoteza cercetării își găsește confirmarea prin toate rezultatele înregistrate.

Elevii au nevoie de un anumit tip de exigență dublat de un anumit tip de toleranță cu scop stimulat. Pasiunea pentru un anumit obiect de învățământ se dezvoltă în relație directă cu rezultatele bune obținute în acest domeniu de studiu. Se impune deci ca elevul să fie ajutat să obțină bune rezultate la învățătură ,care să-i răsplătească așteptările pe măsura efortului depus și să se bucure de succes. Calea cea mai sigură în acest sens o reprezintă tratarea diferențiată a elevilor ,în funcție de posibilitățile lor interne ,de interesele lor și aptitudinile prin care se exprimă domeniul lor de „exelență”.

Modelul clasic și modelul modern în sistemul modelelor de învățământ

Vîtcă Loredana
Liceul Pedagogic "Sabin Drăgoi"
Deva

„Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori și, din acest punct de vedere, educația va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situație precisă, indicațiile generale date de cărțile de metodologie.”

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea și realizarea unei activități educaționale, se pune accent pe felul cum se desfășoară aceasta și implica probleme organizatorice, procedurale și materiale. Astfel apare termenul de „tehnologie didactică”, care acceptă două puncte de vedere; primul se referă la ansamblul mijloacelor audio-vizuale ce se utilizează în practica educativă, iar al doilea se referă la ansamblul structural al metodelor, mijloacelor de învățământ, al strategiilor de organizare a predării-învățării, puse în aplicație, în strânsă corelare cu obiectivele pedagogice, conținuturile transmise, formele de realizare a instruirii și modalitățile de evaluare.

Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaționale constituie metoda didactică. Metoda este selectată de cadrul didactic și este pusă în aplicare în lecții sau activități extrașcolare cu ajutorul elevilor și în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor și elev, participarea lor la căutare de soluții, la distingerea dintre adevăr și eroare și care, sub forma unor variante și/sau procedee selecționate, se folosește pentru asimilarea cunoștințelor, a trăirilor valorice și a stimulării spiritului creativ.

Când se alege o metodă, se ține cont de finalitățile educației, de conținutul procesului de instructiv, de particularitățile de vârstă și de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor școlare, de natura mijloacelor de învățământ, de experiența și competența cadrului didactic.

Procedeul didactic se referă la o secvență a metodei, la detaliu, la o componentă sau chiar o particularizare a metodei, unde metoda rezează acel ansamblu de procedee alese pentru o situație de învățare. Modul de organizare a învățării se definește ca un grupaj de metode sau procedee care operează într-o anumită situație de învățare. Toate aliajele și combinațiile metodologice, alese de fiecare cadru didactic, duc la așa zisa denumire „mod de realizare a învățării”.

Metodologia evoluează în timp, ca răspuns la dinamica schimbărilor ce se desfășoară în cadrul procesului instructiv-educativ. Calitatea unei tehnologii se masoară în gradul de adaptare a acesteia la situațiile și exigențele noi, complexe ale învățământului contemporan.

Calitatea metodologică este un aspect ce ține de oportunitate, dozaj, combinatorică între metode sau ipostaze ale metodelor. A spune că o metodă este mai bună ca alta, fără a ține cont de contextul în care metoda respectivă este eficientă, constituie o afirmație lipsită de sens.

Metodologia didactică formează un sistem coerent, realizat prin stratificarea și corelarea mai multor metode, atât pe axa evoluției istorice, cât și pe plan sincron, metode care se corelează, se prelungesc unele în altele și se completează reciproc.

O observație bună ar fi cea că încadrarea unei metode într-o anumită clasă nu este definitivă, ci relativă. O metodă se definește prin predominanța unor caracteristici la un moment dat, caracteristici ce se pot metamorfoza astfel încât metoda să fie satisfăcătoare într-o clasă complementară sau chiar contrară. Astfel, o metodă tradițională poate evolua spre modernitate, în măsura în care secvențele procedurale care le compun îngăduie restructurări inedite sau când circumstanțele de aplicare a acelei metode sunt cu totul noi. În unele metode moderne surprindem secvențe destul de tradiționale sau descoperim că variante ale acestei metode erau de mult cunoscute și aplicate.

Activitatea cadrului didactic în învățământul tradițional presupune o serie de avantaje dar și anumite limite, acestea ar fi:

AVANTAJE:

- asigură însușirea temeinică a conținutului predat

LIMITE:

- predă, expune, ține prelegeri;
- explică și demonstrează;
- limitează foarte mult activitatea elevilor (expunerea nu trebuie să depășească cel mult 30% în cadrul unei ore);
- lasă puțin timp de inițiativă elevilor, manifestat de regulă prin întrebări generatoare de explicații;
- elevii se află într-un raport de dependență față de învățător.
- impune puncte de vedere proprii;
- se consideră singurul „expert” într-o problemă.
- deține adevărul (absolut);
- știe ce este adevărat sau fals, corect sau incorect, ceea ce trebuie să învețe elevul (ceea ce este „bun” pentru el).

ABILITĂȚILE CADRULUI DIDACTIC CARE PROMOVEAZĂ PREDAREA-ÎNVĂȚAREA PRIN COOPERARE ÎNTR-UN ÎNVĂȚĂMÂNTUL MODERN:

- organizează și dirijează învățarea, o orchestrează și o regizează;

**Modelul
clasic și
modelul
modern în
sistemul
modelelor
de
învățământ**

- facilitează și moderează activitatea de învățare;
- ajută elevii să înțeleagă lucrurile și să le explice;
- responsabilizează elevii în vederea funcționării optime a grupului;
- formează, la elevi, unele abilități sociale care favorizează interacțiunea și cooperarea în realizarea învățării;
- acceptă și stimulează exprimarea unor puncte de vedere diferite într-o problemă;
- este partener în învățare.

Rolul elevului în învățământul tradițional:

- ascultă expunerea, prelegerea, explicația;
- încearcă să rețină și să reproducă ideile auzite;
- acceptă ideile altora, în special ale cadrului didactic;
- se manifestă individualist;
- acceptă informația dată.
- slabă participare, neimplicare, lipsă de inițiativă, conformism, supunere.
- dirijism în gândire și acțiune.

Rolul elevului în învățământul modern:

- exprimă puncte de vedere proprii referitoare la o problemă;
- realizează schimb de idei cu ceilalți;
- argumentează;
- (își) pune întrebări cu scopul de a înțelege lucrurile, de a realiza sensul unor idei;
- cooperează în rezolvarea sarcinilor și problemelor de lucru (de învățare).
- inițiativă, spirit întreprinzător,
- curiozitate, asumarea riscurilor, participare și implicare personală, gândire liberă, creativă, critică

În școlile din România se practică într-o proporție mai mare modelul tradițional față de cel modern. Considerăm că fiecare metodă, și nu mă refer doar la clasificarea în funcție de axa istorică, nu apar în stare pură, ci sub forma unor variante și aspecte diferite, încât, în mod difuz, în cadrul unei metode, de exemplu cea clasică, se poate naște treptat tendințe către modernism. Ele apar și se concretizează în variante metodologice compozite, prin difuziunea permanentă a unor trăsături și prin articularea a două sau mai multe metode.

5 octombrie

**NUMAI
ÎMPREUNĂ
SUNTEM
PUTERNICI!**

Ziua Mondială a Educației

**Sindicatul Învățământ Preuniversitar
Hunedoara**

**Este una dintre cele mai puternice organizații
sindicale din învățământul românesc.
Reprezintă vocea a peste 6000 de salariați
din învățământul hunedorean**

Deva, 330065, str. George Barițiu, nr. 2
tel/fax: 0254 211 642 - e-mail: sip@siphd.ro
www.siphd.ro